

Ta Không Khóc

Contents

Ta Không Khóc	2
1. Chương 1: Ông Trời Cũng Có Lúc Phạm Sai Lầm	2
2. Chương 2: Ông Trời, Ta Sai Rồi!	5
3. Chương 3: Thằng Hề Hạng Nhất	10
4. Chương 4: Trộm Đi Yêu Thương	18
5. Chương 5	21
6. Chương 6	23
7. Chương 7: Hóa Ra Ta Vẫn Chỉ Là Một Kẻ Ngốc	25
8. Chương 8	27
9. Chương 9	29
10. Chương 10	31
11. Chương 11: Nụ Cười Như Đang Khóc	33
12. Chương 12	35
13. Chương 13	36
14. Chương 14	37
15. Chương 15	39
16. Chương 16	41
17. Chương 17: Ta Không Cần Ngôi Vị Hoàng Hậu	42
18. Chương 18	44
19. Chương 19	45
20. Chương 20	46
21. Chương 21	49
22. Chương 22	50
23. Chương 23	52
24. Chương 24	54
25. Chương 25	56
26. Chương 26	58
27. Chương 27	60
28. Chương 28	62
29. Chương 29	63
30. Chương 30	65
31. Chương 31	66
32. Chương 32	68
33. Chương 33	69
34. Chương 34	71
35. Chương 35	72
36. Chương 36	74
37. Chương 37	75
38. Chương 38	76
39. Chương 39	77
40. Chương 40	78
41. Chương 41	80

42. Chương 42	81
43. Chương 43	83
44. Chương 44	84
45. Chương 45	85
46. Chương 46	86
47. Chương 47	88
48. Chương 48	89
49. Chương 49	91
50. Chương 50	92
51. Chương 51	94
52. Chương 52	95
53. Chương 53	97
54. Chương 54	98
55. Chương 55	100
56. Chương 56	102
57. Chương 57	103
58. Chương 58	105
59. Chương 59	106
60. Chương 60	108
61. Chương 61	110
62. Chương 62	111
63. Chương 63	113
64. Chương 64	113
65. Chương 65	114
66. Chương 66	115
67. Chương 67	116
68. Chương 68	118
69. Chương 69	120
70. Chương 70	121
71. Chương 71: Tổng Kết Nhân Vật	122

Ta Không Khóc

Giới thiệu

Editor: XettrnBeta :Diên (Phong Diên Cốc) + XetThể loại: xuyên không, cổ trang cung đình, nhất thụ nhất công, ngược

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-khong-khoc>

1. Chương 1: Ông Trời Cũng Có Lúc Phạm Sai Lầm

TMD, Chu Kinh người thật tốt! Trước kia người theo đuổi ta là người, giờ vứt bỏ ta cũng là người, Huệ Thành Thiên ta liều chết với người!” Ta đứng trong một buồng vệ sinh công cộng mà rít gào, tức giận đá vào cửa WC, thật đúng là tức chết mà! Ta đá chết người, đổ bại hoại!

Hửm? Tại sao lại không về nhà mà đá á? Đồ ngốc, về nhà đá không phải là phá hoại tài sản của chính mình sao, các người nghĩ ta là kẻ đơn thuần thế à? Có ý gì hả? Các người cho rằng ta là đồ ngốc ư!!!!

“Ba~” – mất phần nộ trùng lớn, trùng lớn, lại thêm trùng lớn – “Không thể nào! Đừng nói ngay cả cửa nhà vệ sinh công cộng cũng là hàng giả kém chất lượng chứ? Đá vậy quả thực là bất lịch sự nhờ, cứ thế mà lại đá ra một cái lỗ lớn a!

Đây chính là cái gọi là ‘phá hoại tài sản công cộng’ đó, mà đương nhiên hiện tại phương pháp giải quyết tốt nhất chính là... “Chuẩn ngay và luôn!”

Ta lén lút mở cửa, quan sát, quan sát – Ha ha.. Tuy rằng hôm nay bị nam nhân “đá”, nhưng ta vẫn hoàn hảo không xui lắm, thật may mắn ...may mắn nha!..haha!

Ta quay lại WC, cầm lấy cặp sách rơi dưới sàn, chuẩn bị về nhà.

“!!!!!!...Ủa? Sao đá không ra?” Thắc mắc nhìn ra ngoài qua cái lỗ bị đại gia ta đá ra, không có ai ở ngoài mà, nào..lại dùng sức, đá thêm nữa a!

“TMD đứa nào ở bên ngoài hả, mau mở cửa cho lão tử, bằng không chờ ta ra ngoài ta xử chết người!” – Ta gào lên giận dữ.

Không có ai trả lời.

Chẳng lẽ ngày mai trên báo sẽ có tin giật tít “Một học sinh trung học bị bạn trai nhẫn tâm vứt bỏ, chết đói trong nhà vệ sinh công cộng, khi giấy dựa sắp chết liền đá hư cửa WC” ư!!!!!!!

Không thể nào, thật sự mọi chuyện sẽ thảm hại đến vậy á???

Không được! Huệ Thành Thiên ta có thể chết, nhưng không thể chết trong WC! Chết thế nào cũng được, nhưng tuyệt nhiên không thể chết đói!!!

Ta treo, ta treo, treo treo treo, ta không tin ta không thể ra khỏi một cái nhà vệ sinh!

Thật may có cái hóc mà đập lên, bằng không ta có khi phải biến thành thần lùn bò sát mất!!!

Hửm? Sao đột nhiên chân lại có cái gì bám dính dính nhử? Chẳng lẽ lại là phân!?

Ta cúi xuống, làm gì có cái gì a!

Tiếp tục.. tiếp tục, chắc hẳn là ta do đói quá sinh ảo giác, là ảo giác.., ảo giác thôi!

Nhưng mà không đúng, rõ ràng chân ta đập nát cái gì đó trên cái lỗ mà. Mụ mụ a, đừng hù dọa ta nga, ta không phải chỉ là đập hư cánh cửa WC thôi sao, đừng có phóng quỷ ra hù dọa ta chứ!!!

Hả hả hả~?

Sao bỗng dưng mình lại bị kéo đi ~ a a a ta không muốn đâu ~!

Không muốn bị cái loại lực lượng không biết tên này kéo vào cái động ta đá ra kia đâu, ô ô ô

~~Thượng Đế a, Bồ Tát a, ta Huệ Thành Thiên mười bảy năm qua chưa làm bất cứ một chuyện xấu nào a. Nhiều lắm chỉ là vừa mới sinh ra đã khắc lão mẹ, năm sáu tuổi khắc chết lão cha, hiện tại ở nhờ nhà dì, hết ăn lại nằm, chơi bởi lêu lổng, rồi việc thì đi khi dễ Tiểu Ân nhỏ hơn vài tuổi một chút mà thôi! [Diên: =)))] hồn nhiên vô số tội a]

WC đại thần a, người thực sự phải kéo ta đi sao a?

Lâu dần, với năng lực thích ứng hạng nhất, Huệ Thành Thiên ta bắt đầu quan sát bốn phía, nhưng rất tiếc là chẳng nhìn ra cái gì cả. WC đại thần a, nếu người muốn dọa người thì cũng đừng biến xung quanh người ta thành một mảnh đen kịt như vậy chứ. Ít nhất thì cũng phải có cái gì để học tập chơi bởi như trong khuôn viên một quỷ ốc ý, biến đại một cái gì đó ở xung quanh cũng được, chứ cứ thế này thì thật là nhàm chán quá đi!

Ha ha, ta là người tốt lại hoạt bát sôi nổi như vậy, người kéo ta đi như thế này cũng chẳng sao đâu. Vì mặc kệ có ở đâu đi chẳng nữa bản thân ta cũng chẳng có ai cần. Một tình yêu đến khắc cốt ghi tâm như thế cũng dễ dàng tan vỡ như vậy, ha hả. Về sau ta mới biết, hóa ra mọi chuyện đều chỉ là ảo tưởng mà thôi! Ai cũng sẽ không vì sự biến mất của ta mà cảm thấy thương tâm, bởi vì ta vốn là người không ai cần, cùng lắm chỉ còn có vị ca ca đồng tính và muội muội Tiểu Ân là thấy “vui sướng vạn phần” kia thôi.

Con đường tối đen phía trước cứ nhiên xuất hiện một luồng sáng, không phải chứ, chẳng phải dưới âm phủ chỉ có một màu đen hắc ám thôi sao? Trong đầu thiên tài bị muội muội mình nhồi nhét cho một đồng tiểu thuyết BL của ta chột bật ra hai chữ “Xuyên không”.

Ta ngây ngốc bị luồng ánh sáng kia vây lấy rồi nhẹ nhàng tiếp đất an toàn. Nhìn quanh quất bốn phía, trời ạ ~ Không phải ta chỉ đá hỏng một cái cửa WC thôi sao, ông trời cũng không cần độc ác như vậy chứ, thật sự đây ta đến thế giới cổ đại a!

Ông trời a, thượng đế a, A Lạp Chân thần a, Jesus a, Nhục Nam Phật tổ a, nga, không đúng, là Như Lai Phật tổ a, ta Huệ Thành Thiên cái gì cũng không biết, tính toán đến mấy con số ngoài một trăm cũng đã rất khó khăn rồi mà, văn viết mấy chữ vượt qua mười nét cũng thấy nó lạ hoắc, thể dục cần vận động ta một mực nói không, lịch sử chính trị có mười phần thì cũng đã thiếu tới chín phần, tóm lại là dốt đặc cán mai, tóm lại ta cùng lắm thì cũng được dạy dỗ khá tử tế, mặc dù tính hướng yêu đương có chút sai lầm nghiêm trọng, có vậy thôi mà!

Các vị thần tiên vĩ đại a, nếu các vị muốn ta đến cứu vớt cái thời cổ đại mang thiên hướng chính trị lạc hậu này thì ta không thể không nói với các vị – các vị lần này tìm lầm người rồi mà

~Ta ôm chặt đầu, vì chính mình mà bi ai than thở ~ ô ô ô

~Được, Huệ Thành Thiên nhân từ rộng lượng thiên lương ôn nhu ta đây sẽ cho các vị một cơ hội cuối cùng để hối cải, mau mau đưa ta trở về, tìm một người văn võ toàn tài lại đây. Nếu các vị không chọn được ai, ta sẽ tốt bụng đề cử một người a. Đó là Chu Kinh, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn tài năng có tài năng. Tuy rằng hần “đá” ta nhưng không thể không thừa nhận, hần, hần, thực tmd không tồi đâu!

Khẽ nhắm mắt, hắc ám lại bao phủ. Ông trời, ta đã cho người thêm một cơ hội rồi đó, nhanh lên, ta đếm đến mười, người phải nắm cho chắc cơ hội này nga!

Một, hai, ba....., mười!

“Ta đang trở về ~ a a a a a!”

Vì sao, vì sao hử hử hử hử hử, vì sao xung quanh vẫn là khung cảnh cổ đại hết trong phim, vì sao Ta vẫn ngồi trong cái hẻm nhỏ tối tăm, vẫn cứ nhìn người bên ngoài bận rộn đi qua đi lại như thế này hử?

Lão thiên gia, ta hận người a!

Được rồi, xem như người lợi hại, nhưng ta thề Huệ Thành Thiên ta chết đi về sau sẽ quay về ám người!!!

Ô ô ô ~ dù muốn ta xuyên không thì cũng phải báo trước với ta một tiếng chứ, để ta còn biết đường mà tu bổ cái vốn lịch sử – chính trị cho tử tế một chút, có hay chẳng thì cũng phải để ta học chút võ công đã rồi hăng xuyên chứ!!!!

Phủ phủ bụi trên người, ta lúc này mới phát hiện, quần áo trên người mình đã hóa thành đồ của cổ đại, chất liệu xem ra cũng không tệ lắm!

Thôi quần nhiều làm gì, dân dĩ thực vi thiên*, lão tử ta hiện tại tới cái thời cổ đại này trước tiên phải đi tìm miếng ăn trước đã, vì..

Ta đói a!

Đi ra khỏi con hẻm nhỏ tối tăm, ta đã không còn chút lo lắng liệu mình còn có thể trở về hay không nữa, dù sao ở thế giới đó cũng không ai quan tâm đến ta, có lẽ việc ta biến mất này đối với họ có lẽ còn là một sự giải thoát.

Chu Kinh, khi thấy người ôm một nữ nhân xinh đẹp vào lòng, lướt qua ngay bên cạnh ta, khi thấy người không còn quan tâm đến sự tồn tại của ta nữa,

Ta muốn hỏi người,

Người có từng yêu ta không?

Lúc trước theo đuổi ta là vì cao hứng nhất thời,

Hay chỉ đơn thuần là vì người biết ta yêu người?

Phẩy phẩy tay áo, dù gì cũng đã là chuyện quá khứ, hết thấy đều không còn gì trọng yếu nữa!

Hóa ra quần áo thời cổ đại cũng có tác dụng như vậy a, ha ha ha, phẩy phẩy như vậy trông thật khí phách quá đi!

Đồ ăn ngon, thức ăn ngon, hương vị đệ nhất của ta, ta đến đây

~*Dân dĩ thực vi thiên: đại khái ý nghĩa nó giống như “có thực mới vực được đạo” của mình á:”>

2. Chương 2: Ông Trời, Ta Sai Rồi!

Một vầng trăng sáng, một ao nước trong, một mảnh rừng u tĩnh, dường như hết thấy đều gợi lên cảm giác yên lặng đến tịch mịch.

Nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trên mặt nước, phản chiếu trong từng gợn nhỏ là một nụ cười thật xán lạn.

Có lẽ ở lại nơi này cũng rất tốt!

Ta chậm rãi bước vào trong nước, từng gợn từng gợn sóng loang dần ra xa.

“Này, người đã theo ta cả một ngày rồi, chẳng lẽ khi ta đi tắm người cũng phải nhìn sao!” Xoay người, ta kêu lên với mặt người đang lấp ló trong rừng cây kia. Tuy rằng ta biết mình đẹp trai thích được người ta nhìn ngắm, nhưng cũng không thể vì thế mà nói rằng ta thích bị xem trộm lúc tắm rửa chứ!

“Đại nhân!” Một bóng đen như u hồn đột ngột xuất hiện ở trước mặt, cung kính quỳ xuống.

“Đại nhân?” Ta khó hiểu nhìn nam nhân trước mắt. Chẳng lẽ mọi chuyện thực sự như trong tiểu thuyết, ngoại hình của ta trông giống giống một người nào đó, rồi sẽ gặp phải chuyện nguy hiểm gì ư? Hừ! Lão tử mặc kệ!

“.....”

“Này, ta không phải là đại nhân gì cả, ta là Huệ Thành Thiên, năm nay mười bảy tuổi, đang học trường trung học, tính hướng yêu đương, khụ khụ, là với nam.....!” Chết tiệt, sao tự dưng lại nói cái này làm gì! “Thôi thôi nói vậy thôi, dù thế nào thì ta cũng chẳng phải là cái tên đại nhân vớ vẩn gì đó đâu, hiểu chưa? Hiểu rồi thì mau đi đi!”

“.....”

“Người điếc sao!!!” Ta tức giận nhìn nam nhân cao lớn trước mắt, ha hã, ta thừa nhận, bộ dáng của hắn quả thực có nhiều điểm thật dễ nhìn, nhưng mà bỗng đại gia hôm nay tâm tình không tốt chút nào hết, đột nhiên bị lão thiên đáng chết đưa đến cái địa phương không biết tên này, rồi không hiểu sao người nơi này lại nhỏ nhen như vậy, không phải ta chỉ trộm có cái bánh mì thôi sao, thế mà lại đuổi theo ta đến hơn mười con phố!

“Thỉnh đại nhân cùng tiểu nhân hồi phủ!” Người kia vẫn cung kính trả lời, thậm chí còn không dám ngẩng đầu lên.

Trùng lớn, trùng lớn, lại thêm trùng lớn. Cái tên ngu ngốc dễ nhìn này thế mà không hiểu lời bỗng đại gia nói!

“Ta nói rồi ...~” Còn chưa nói hết lời, từ trong rừng cây lại đột nhiên lao ra hơn mười người.

Oa, như kịch cổ trang a. Lẽ nào đây thật sự là sát thủ như trong phim sao?

Nam nhân vốn quỳ gối trước mắt rất nhanh rút kiếm, lao vào giữa đám người mà chém giết. Hóa ra thật sự là sát thủ nha, nhưng lại là tới để giết mình. Hỏi ta tại sao lại biết như vậy ấy hả?

Đó là vì mấy người đó đã sắp thành công rồi!

Ta cứ vậy mà nhìn lưỡi kiếm sáng loáng đâm thẳng trước ngực mình, nhìn người trước mắt dần dần mờ hồ. Rất đau, đau lắm...

Đau đến nước mắt cũng rơi xuống...

Chất lỏng ấm áp chảy xuống hai tay, có cảm giác dinh dính. Chắc là máu của ta.

“Đại nhân!!!”

Thanh âm của người kia phá tan không gian yên tĩnh. Ta mờ mịt quay đầu lại, vẫn thấy nam nhân kia đang chém giết...người rất hốt hoảng sao? Ta bị đâm chết làm người cảm thấy hốt hoảng ư?

Lộ ra một nụ cười xán lạn. Ta không có gì để báo đáp người, chỉ có thể cho người, chỉ có thể cho người cái duy nhất ta có – một nụ cười thật xán lạn.

Thân thể ta vô lực ngã về phía sau, sà vào một cái ôm ấm áp, lại mơ hồ nhìn thấy một khuôn mặt thật anh tuấn.....

Ta vẫn như trước nở một nụ cười thực xán lạn tặng cho hắn, lại thấy hắn khẽ giật mình.

Hắn thật tuấn tú mà, nhưng ta sắp chết rồi. Bởi vì ta cảm thấy thân thể mình đã dần trở nên lạnh lẽo...

“Người, người tên là gì?” Có lẽ khi sang tới thế giới bên kia ta cũng còn có thể khoe khoang với mấy tiểu quỷ ở đó một chút, rằng ta chết trong lòng ngực của một nam nhân vô cùng anh tuấn, lại còn biết tên của y đó nha!

“.....” Không có tiếng trả lời. Bên tai vẫn tràn ngập tiếng chém giết, thế nhưng tất cả đã không còn quan trọng nữa.

Nhìn nam nhân anh tuấn vẫn trầm lặng, ta khẽ cười, không muốn nhìn nữa. Nhìn nữa lại càng thêm bi thương hơn, không phải sao?

Người các người cứu không phải ta, người các người ôm cũng không phải ta, mà chỉ là một người có bộ dạng giống ta...

Ánh trăng sáng, bầu trời không sao,

Chu Kinh, có phải dưới ánh trăng này người đang cùng người yêu mới của mình đi dạo hay không?

Tiểu Ân, thúc thúc, a di, các người có phải cũng đang nhìn thấy vầng trăng tròn này hay không?

Trung thu cũng đã đến rồi... Nếu ta không tới nơi này, liệu có ai nhớ tới trên thế giới này còn có người tên Huệ Thành Thiên hay không?

Ông trời, ta sai rồi!

Ta đã sai khi bước chân tới thế giới này,

Sai khi đẩy mọi người vào tuyệt cảnh,

Sai khi nghĩ rằng sẽ có một người nào đó vì sự biến mất của một phé vật như ta mà thương tâm...

Ngực vẫn đau nhức như cũ, nhưng ta không khóc...

“Người, các người, cứu lầm người rồi!”

Đúng vậy, là cứu lầm, cứu một kẻ ngu ngốc xui xẻo không có nhà để về, một kẻ ngu ngốc tên Huệ Thành Thiên!

Nhưng mà lại giết đúng người rồi!

Ta lặng lẽ nhắm mắt lại.

Ông trời, ta đã từng nói rằng sẽ tới tìm người tính sổ,

Nhưng mà hiện giờ ta nhận ra rằng ta đã không có cách nào tới gặp người được nữa, vì ta hết thấy đều đã sai!

Thực xin lỗi, tất cả những người ta đã từng gặp,

Thực xin lỗi, tất cả những người đã từng bị ta hại,

Thực xin lỗi,

Nam nhân ưa nhìn mà ta chưa biết danh tính này, người đã cứu lầm người rồi!

Thực xin lỗi.....

Ta vẫn mỉm cười như trước.

Nhưng có ai thấy được nước mắt trong nụ cười ấy không?

.....

Trong khoảng không tối mịt mơ hồ lóe lên vài tia sáng mỏng manh.....

Ngôi nhà nhỏ bé hôn ám bên cạnh đã cho ta biết, cho ta biết, lồng ngực của ba ba ấm áp đến mức nào!

Ta cuộn mình rúc vào trong góc tường lạnh buốt, nhìn cha đã say mềm không còn biết trời trăng gì trước mắt. Yên lặng tới gần, ta vươn tay chạm vào bắp vai dày rộng kia,

“Cha, cha ôm con một cái được không?”

“Ba~!”

Căn phòng hôn ám biến thành một mảng tối đen, từng cơn đau nhức ập đến, tiếp theo là những trận quằn quại như mưa rơi xuống.

Rất đau, rất đau, đau đến nước mắt cũng rơi xuống, không thể ngừng lại...

Ta khẩn cầu cha dừng tay, nhưng thứ ta nhận được chỉ là những trận đánh càng thêm điên cuồng.

“Khóc, mày còn biết khóc à!!! Mẹ mày là do mày hại chết! Lại còn ở đó mà khóc ~”

Trước kia, có một nam hài tên Huệ Thành Thiên. Năm nó năm tuổi vì hâm mộ đứa trẻ nào cũng được rúc vào trong lồng ngực ấm áp của cha mẹ mà phải đối lấy từng trận đánh đập của cha mình. Năm ấy, nó nhận ra rằng không nên đi hâm mộ những gì người khác có, bởi vì chính nó đã hại chết mẹ – người cha vẫn luôn thương yêu, bởi vì nó không xứng có được cái ôm ấm áp của cha nó, bởi vì nó là một đứa nhỏ xấu xa...

Một năm sau, nam hài tên Huệ Thành Thiên ấy mất cha. Không có bất cứ một ai tới phúng viếng, chỉ có một mình nó yên lặng quỳ, không khóc lóc, không bi thương, chỉ còn lại một nụ cười mỉm đến thê lương...

Thế giới khi đó chỉ là một mảnh màu đỏ. Bầu trời màu đỏ, mặt đất màu đỏ, căn phòng màu đỏ, cha màu đỏ, cả chính mình cũng chìm trong màu đỏ. Trên người là thân thể trĩu nặng của cha, là thân thể của người muốn giết chết mình.

Nó cảm giác được ngón tay của người cha nọ siết quanh cổ mình chậm rãi trở nên lạnh lẽo, ngắc đầu. Nãi nãi (bà nội) điên cuồng, dùng chai rượu điên cuồng đập lên đầu cha, để nó thấy rõ có thứ gì đó trắng trắng bên trong, lại cũng thấy rõ thứ chất màu đỏ không ngừng trào ra bên ngoài.

Đó là cái gì? Vì sao thứ này lại còn đỏ hơn màu mực đỏ?

Từ dưới thân người cha bò ra, trên người nó nhóp nhách màu đỏ, một sắc đỏ xinh đẹp, một sắc đỏ tươi tắn, đỏ đến sáng lạn!

Lặng lặng nhìn cha, dùng ánh mắt màu đỏ nhìn cha, nhìn người đã bất động nằm dưới đất, nhìn người đang dần trở nên lạnh băng và nãi nãi luôn yêu thương mình!

Nó cuộn người lui vào một góc, vẫn hết như ngày nào cũng ngồi đó chờ đợi phụ thân trở về, yên lặng chờ đợi.....

Lần này người tới lại là một thúc thúc mặc y phục xanh lục. Họ nâng cha đi, mang nãi nãi đi, chỉ để lại mình nó, chỉ còn lại mình nó!

Nó ngồi trong căn phòng trống vắng không một ai mà khóc lớn,

Tuy rằng nó đã từng bị cha không cho phép khóc!

Năm ấy, có một tiểu hài tử tên Huệ Thành Thiên biết được rằng mình không được phép khóc, bởi vì khóc lóc cũng không thể đổi lại được nãi nãi luôn yêu thương nó và người cha luôn yêu thương mẹ nó!

“Là mày, là người giết chính mẹ mình.....!”

“Là nó, là nó hại chết chính cha nó ~!”

“Là nó, là nó hại nãi nãi nó chết ở trong nhà lao.....!”

“Là nó.....”

“Là nó.....”

“Là nó.....”

Nó chật vật chạy trốn trong màn đêm u tịch, chạy trốn không mục đích,

Nên đi đâu?

Nên đi đâu đây?

Ngã xuống, lại đứng lên.....

Chạy trốn, chạy khỏi nơi tràn ngập tiếng chửi rửa ấy,

Chạy trốn khỏi sự thật đau đớn ấy.....

Mồ hôi rơi, máu tươi nhỏ giọt, thế nhưng nước mắt lại không thể rơi xuống

~Trốn không thoát, vĩnh viễn cũng trốn không thoát!

Tất cả những điều ấy ta đều biết!

Nếu đã trốn không thoát, vậy ta cũng không muốn trốn nữa!

Ta quay lại, đối mặt với những lời mắng chửi dữ dội, quay lại hướng bọn họ mỉm cười!

Cười bọn họ thật ngốc, cười bọn họ thật dốt, cười bọn họ vẫn cứ mãi để ý đến sự tồn tại của một kẻ ngu ngốc như ta!

Các người sợ sao?

Sợ một kẻ ngu ngốc chỉ biết cười à?

Sợ ư?

Sợ cái loại tươi cười hoàn mỹ này sao?

Sợ ư?

Ngay cả bản thân ta cũng phải sợ hãi nụ cười ấy, ngay cả chính mình cũng không dám đối mặt với nụ cười này!

Sợ hãi ư...

.....

Bầu trời lúc chạng vạng ngập một màu đỏ, màu đỏ khiến người ta cũng phải trầm nghĩ đó mới là màu sắc nguyên bản của bầu trời.

“Bỏ ta ra ~!” Ta phần nộ rít gào tránh thoát cái đệm dựa được đặt sau lưng.

Quay đầu lại, không ngoài dự đoán, ta nhìn thấy một khuôn mặt anh tuấn, sống mũi cao thẳng, ánh mắt tinh tế, đôi môi khiêu gợi. Hẳn chính là đại soái ca ta hiện tại đã thề phải theo đuổi, Vũ Văn Khiếu, cũng chính là nam nhân anh tuấn trước khi ta sắp chết cũng không thèm nói tên cho ta biết!

“Úi úi úi, đau quá đi!” Trực tiếp dựa vào lồng ngực nam nhân. Ha hả, có đậu hủ không ăn, ta Huệ Thành Thiên sao còn kêu là Huệ Thành Thiên được nữa. Có tiện nghi mà không chiếm, đương nhiên ta sẽ không còn là Huệ Thành Thiên!

“Người không cần giả bộ. Đã một tháng rồi, người sao còn thấy đau hả!”

“Đau thiệt mà, không tin người xem xem!” Ta cố gắng giả bộ đáng yêu, giả bộ thống khổ, ha ha, đau thật mà, nhưng không đến mức khoa trương như vậy đâu!

“Người ~!”

Ha ha ha, tức giận rồi, ôi trời, đến cả khi tức giận mà cũng đẹp trai như vậy, ha ha ha, thích quá đi!

Oa trong lòng ngực âm áp, ta nhắm nháp chén trà Long Tĩnh thượng đẳng, ngắm nhìn cảnh sắc tươi đẹp. Nếu cuộc sống cứ như vậy mãi thì thật là tốt biết bao!

“Vương gia, đại nhân ~!”

“Bích Cô ~ Có việc gì sao?”

“Phụt ~”

Ta trót phun trà Long Tĩnh hảo hạng ra mất rồi

~“Mông ~ ha ha ha ~!” Ta thừa nhận bản thân thật không biết điều, ta thừa nhận hiện tại hình tượng ta ngồi trong lòng một người dễ nhìn mà cười to khi nghe tên người khác thật là khó coi, nhưng mà, ta không thể nào không chế chính mình a, tuy rằng ta cũng đã cười khi nghe cái tên này suốt một tháng nay rồi, nhưng vẫn không thể chống đỡ nổi!

“Đại nhân, tên tiểu nhân thật sự buồn cười như thế sao?” Thật là không biết phải làm sao nữa!

Gật đầu, gật đầu, lại gật đầu, “Tiểu P (???) a, chuyện này thực không thể trách ta, cứ mỗi khi ta nghĩ đến ~ phụt ~ ha ha ha ~” ta ôm bụng, nhin, nhin, phải nhin cười, “nghĩ đến tên người ta liền ~ ta liền ~ ha ha ha ha ~!”

Ta thực mất hình tượng mà cười lớn, “Trương Bích Cô, người không biết nó nghe rất giống ‘mông’* sao, cho nên ý, hì hì hì ~ đừng trách ta mà! Ha ha ~!” *Ở đây “mông” nguyên gốc là “thí cổ” (), tên của bạn họ vệ là Bích Cô(), hai từ này khi đọc lướt như trong giao tiếp tiếng Trung thì gần âm với nhau, nên bạn Thiên mới cười đến mất cả hình tượng như thế =)))

Tiếng cười của ta chậm rãi biến mất, ta phát hiện nam nhân đẹp trai đứng trước mình, cùng nam nhân cũng vô cùng đẹp trai ở phía sau đều nhìn chăm chăm vào ta. Sờ sờ mặt, sao thế?

“Văn Dận Từ, người có thể đứng lên được?”

Ta nhìn thấy ôm ấp đang dần rời xa mình, nhìn nhìn lại chính mình đang đứng trên đất bằng hai chân, đúng là ở trên mặt đất nha. Ha ha, bị phát hiện rồi. Chỉ là ta muốn người ôm ta nhiều hơn một chút thôi mà, hì hì

~“Người lừa ta!”

“Không có mà, ta mới đứng được có mấy ngày nay thôi!” Nói xạo là sở trường của Huệ Thành Thiên ta đó nha!

“Đại nhân ~”

“Tiểu P, người nói đi, có chuyện gì?”

“Ngày mốt là sinh nhật Thừa tướng, Thừa tướng có thiệp mời mong ngài và Vương gia cùng đi.”

“Àn, người đi hỏi Vương gia đi, ta thế nào cũng được!”

Nhìn thấy Tiểu P rời đi, ta chậm rãi ngồi lại trên ghế vẫn còn hơi ấm, lại nhìn thấy không trung rực sắc lửa đỏ như cũ, hết thấy lại trở nên thật yên lặng.

Ngày đó ta tỉnh lại, liền mang trên mình danh hiệu Văn Uyên các đại học sĩ Văn Dận Từ. Khi đó ta mới biết được, tên thực của ta đã không còn giá trị, bởi vì mọi thứ vẫn như thường lệ không phải chuyện ta có thể không chế.

Dận Từ, đương triều Văn Uyên Các đại học sĩ, mười hai tuổi thi đỗ Trạng Nguyên vào triều làm quan. Bởi vì gia cảnh có chút trở ngại, hoàng đế liền đích thân phó thác hần cho vị đại soái ca Vũ Văn Khiếu.

Vũ Văn Khiếu, thất hoàng tử của hoàng đế đương triều, văn võ toàn tài.

Bọn họ vì sao muốn giết ta, vì sao muốn giết một người còn chưa trưởng thành, thậm chí còn chưa có thực quyền?

Vì sao nhất định phải để một hoàng tử tôn quý chiếu cố một Trạng Nguyên nhỏ bé, thậm chí còn phải ở cùng một chỗ?

Vì sao kiên trì muốn ta đóng giả thành một người đã mất tích nhiều ngày, cho dù bọn họ biết rằng ta không phải người mà bọn họ muốn?

Ta lẳng lặng nhìn quả cầu lửa đỏ rực nơi phương xa, hết thấy vẫn như cũ, không phải sao?

Ta không thông minh, nhưng ta cũng không phải kẻ ngốc.

Cười cười nhìn mảnh sân trống trải, đó từng là nơi ở của Văn Dận Từ.

Ta chậm rãi nhấp một ngụm trà hảo hạng,

Lạnh,

Nhưng mà, ta cũng không quan tâm.

3. Chương 3: Thăng Hề Hạng Nhất

Ngã tư đường phồn hoa náo nhiệt, không gian thực huyền ảo, dường như sự yên tĩnh tịch mịch chưa từng đặt chân qua nơi này.

Một cỗ xe ngựa sắc tím tinh xảo chậm rãi đi đến, trong xe ắt hẳn phải là một nhân vật có địa vị cao quý.

Mũi miện kim sắc (màu vàng), tóc dài phiêu dật, ngũ quan tuấn mỹ cùng thân thể cường tráng, trang phục thơm mát – nam nhân trước mắt ta vô cùng tuấn tú, thậm chí dùng từ “chói mắt” để miêu tả hẳn cũng không sai.

Si ngốc nhìn hẳn, ta thích hẳn ư..? Ta..? Chắc vậy, dù sao lúc ta suy yếu, người ta thấy là hẳn; lúc ta thống khổ, người ta thấy là hẳn; lúc ta thực mong ước có người đem một chút ấm áp tới cho ta, người ta thấy cũng là hẳn.

Yêu hẳn..? Ta không biết.

Hơn một tháng sớm chiều ở chung, tự đáy lòng ta có thể cảm nhận được sự ôn nhu của hẳn, sự cường ngạnh của hẳn, thậm chí cả yêu thương của hẳn.

Ông trời, ta thực còn có thể có được thứ tình yêu xa xỉ kia?

Một nụ cười theo thói quen nở trên gương mặt,

Có lẽ ta có thể!

Muốn đưa tay chạm vào cặp mắt sắc sảo như ưng kia, chạm vào đôi môi khêu gợi kia.....

“Ai u ~ tmd đau chết lão tử ta a!” Kháo, xe ngựa cái khỉ gì chứ, sao đến cả chống xóc cũng không có, đau chết mất!

Ô ô ô ~ kế hoạch lên ăn đậu hủ của ta chính thức phá sản, bởi vì trên trán cùng xung quanh mắt của Vũ Văn Khiếu đã muốn nổi gân xanh rồi!

“Chẳng lẽ ngươi không thể lịch sự hơn một chút sao?” Thanh âm trầm thấp, dường như hẳn đang vô cùng bất mãn, “Cha mẹ ngươi không dạy dỗ ngươi cho tử tế hơn được sao?”

“Lịch sự?” Xoa xoa cái mông đáng thương của mình, “Lão tử khi sinh ra đã là như vậy, không ai dạy ta phải lịch sự hết!”

Không ai dạy, hừ, chẳng qua người phải dạy ta đều đã chết, đang chơi mạt chược với ông trời rồi ~!

“Người.....” Hung hăng trừng mắt với ta – người bị hấn chán ghét, “Người hiện tại là Văn Dận Từ, là một đại học sĩ học vấn uyên bác, ta không phải đã dạy người rồi sao!”

Khuôn mặt tức giận, biểu tình sinh khí, tất cả đều chỉ ra sự bất mãn của người với ta!

Mỉm cười, đúng vậy, ta là Văn Dận Từ, không phải Huệ Thành Thiên, không phải Huệ Thành Thiên luôn mong chờ được trời cao để ý tới.

“Kìa kìa, sao lại phải tức giận vậy chứ!” Ta mon men tới gần, sờ sờ khuôn ngực cường tráng, ha hả, thật là rắn chắc, “Vương gia a, người không phải cũng đã biết rồi sao, người ta vẫn còn rất rất đau nha, người không tin ư? Ta cho người xem, chắc chắn sẽ tin ngay thôi!”

Hì hì, ta cởi ta cởi ta cởi ta cởi cởi cởi, cởi quần áo là sở trường đệ nhất của ta đó.

“Láo xược!” Hấn đẩy ta ngã sang một bên, “Người, người sao lại không biết thẹn như vậy?”

Được rồi, nên không cho cởi, vậy không cởi nữa. Còn về phần không cảm thấy thẹn? Ha hả, thấy thẹn là cái gì? Đâu có ai dạy ta!

“Được được được, ta không biết thẹn, ta thấp hèn vô cùng là được rồi chứ gì?!” Văn cười meo meo mà sán lại gần Khiếu.

“Ta chưa hề nói người thấp hèn!”

“Ha hả, không sao, chưa nói cũng chẳng sao, dù thế nào đi nữa thì ta vẫn chính là như vậy thôi!” Ta ngây ngốc nhìn vị Vương gia uy nghiêm này, có lẽ người là người đầu tiên nói rằng ta không phải người hèn hạ.

Sắp lại gần hơn nữa, ha hả, đã có chút hảo cảm rồi, đương nhiên phải tranh thủ thời cơ “húp mỡ”, sờ sờ, cọ cọ, ngửi ngửi, hôn hôn, ách, cái này có lẽ không được, thôi quên đi, để dành lần sau!

“Người tránh xa ta ra một chút!” Hấn vừa tránh thoát khỏi sự “xâm phạm” của ta vừa chán ghét nói, “Người nhớ kỹ cho ta, không có chuyện gì thì không được phép nói lung tung, cũng không được đi loạn, phải ngoan ngoãn theo sau ta, có ai hỏi thì phải nói là vì bị bệnh nặng nên đã quên rất nhiều chuyện!”

Ta gật đầu, không hỏi vì sao. Đôi khi có những đối gặt đều tốt đẹp, không nhất định phải vạch rõ chân tướng. Cũng như cảm giác của hấn đối với ta, tuy rằng chán ghét ta, nhưng nếu không có nó ta sẽ không còn cơ hội ở bên cạnh hấn nữa.

Cười cười nhìn hấn, nằm xuống, thật mệt mỏi quá!

Buổi sáng năm ngày trước, ta bị Tiểu P đồng học lôi ra từ ổ chăn ấm áp, hơn nữa còn giúp ta vội vàng chuẩn bị tới thư phòng, vì sao phải giúp ta ư? Ha hả, đừng hiểu lầm, chính là vì ta ngủ rất say, không chỉ gây phiền toái cho người khác mà còn tự làm hại mình, làm cho đầu phải máu không được tuần hoàn, hay nói đơn giản là đầu phải tê rần không đi được a!

“Người không biết viết chữ?” Lười biếng nhìn nam nhân đẹp trai đang nổi trận lôi đình.

Gật đầu! Ta quả thật không biết viết mà. Nếu ở đây người có bút máy hay bút bi gì đó, ta còn có thể viết mấy chữ so ra với gà bới đẹp hơn một chút!

“Vậy người có biết chữ không?”

Lắc đầu, ha hả, chữ phồn thể cũng không biết. Ta chính là thanh niên tán thành chữ giản thể nha, phồn thể ta nhìn không hiểu!

“Vậy người biết cái gì hả?” Vị vương gia đẹp trai trước mắt của ta đang điên cuồng nhần nhịn.

“Àn, để ta nghĩ coi sao nga!” Trầm tư trầm tư, ta sẽ làm gì bây giờ nhỉ?

“Khụ khụ, ta còn biết nói chuyện!”

“Người.....!”

“A nha, Vương gia thân ái, nói chuyện cũng không hề dễ dàng đâu, có người còn không biết cách nói chuyện đó!” Thừa dịp đại soái ca bị ta chọc cho tức chết, ta sắp lại gần, ôm cổ, ha hả, thơm quá đi!

“Cút ngay!”

“A a Tiểu P.....!”

Ta, nam thanh niên “cứng” Huệ Thành Thiên thời hiện đại xuyên về thời cổ đại, lần thứ n bị đại soái ca này đập văng ra xa, theo thói quen kêu cứu Tiểu P, đương nhiên, vị thị vệ anh tuần sau khi bị ta cười nhạo vì cái tên n lần, cũng là hình thành phản xạ có điều kiện tiếp nhận cái tên Tiểu P ta đặt cho hắn!

Ta dựa vào một cái ôm thật ấm áp, Tiểu P là thị vệ thân cận của ta, đương nhiên sẽ bảo vệ ta an toàn!

“Au au au ~ đau quá đi!” Lại ở trong lồng ngực Tiểu P kêu khóc, ha hả, đã quên nói cho Khiếu biết, ta còn biết giả khóc nữa nha!

“Đừng giả vờ nữa, Bích..... Trương thị vệ sẽ không để cho người bị thương!”

Xí, chẳng thú vị gì cả. Phải phải bụi trên người, rời khỏi cái ôm ấm áp nọ.

“Ta nói cho người biết, yến hội của Thừa tướng năm ngày sau nhất định phải đi, tuy rằng Thừa tướng đã biết chuyện của người, nhưng vẫn không thể để người khác biết được, người phải hảo hảo học tập thói quen hàng ngày của Văn Dận Từ cho ta!”

Ta phát phát tay áo, làm bụi đất cũng theo đó mà bay tung lên. Vì sao những người đẹp trai thời cổ đại đều phải phát phát tay áo như thế chứ, không thể hiểu nổi!

Nhưng điều mà một người đáng thương như ta biết, là từ hôm nay trở đi, cuộc sống học tập nơi cổ đại của ta chính thức bắt đầu.

Lại nói thêm Huệ Thành Thiên thiên tài ta, sau khi mười tám phu tử đã rời đi, đại soái ca thời cổ đại – Vương gia quyết định phải biến ta thành một thanh niên lợi hại tâm phong, hơn nữa cũng cảnh cáo ta không nên tùy tiện nói chuyện.

“Đại nhân, đại nhân.....”

Từ một chỗ xa xa nào đó bỗng có tiếng Tiểu P truyền đến, mở to mắt, oa, đúng là Tiểu P rồi!

Ôm cổ, ha hả, kỳ thật Tiểu P cũng vô cùng tuần tú đó nha, nhanh tranh thủ mà lau lau đi nước miếng chảy xuống lúc ngủ thôi!

“Đại.. đại nhân, tới rồi!”

“Nga!” Buông Tiểu P ra, chống lại một ánh mắt phẫn nộ đang chiếu thẳng vào mình. Ha hả, không phải người còn đang ngủ sao, hung hăng như vậy làm gì chứ, bất quá, ha hả, đúng là quá đẹp trai nha!

Đi theo thất hoàng tử Vương gia Vũ Văn Khiếu luôn được biết bao người khen ngợi này, bước vào một tòa đại trạch hùng vĩ.

Trên đầu là mũ mão nặng trĩu, trên người là bao trang sức phụ kiện rườm rà, ngoài sự náo nhiệt kia ra, cũng chỉ còn sự đối trá, lừa lọc!

Mọi người ai ai cũng mỉm cười với mình, mỉm cười với vị hoàng tử ở phía trước mình này.

Ta vẫn mỉm cười như trước, phía sau có Tiểu P đi theo, phía trước lại là một bóng dáng cao lớn, không hiểu sao bỗng có một cảm giác an tâm đến lạ!

“Thất hoàng tử, thứ lỗi cho lão phu không tiếp đón người từ xa.....!” Một lão nhân hiền lành bước tới.

“Đâu dám đâu dám, Lý Thừa tướng!” Nhìn nhìn khuôn mặt vừa rồi còn đang phẫn nộ với mình, hóa ra đây chính là thuật biến đổi sắc mặt trong truyền thuyết nha!

“Đây không phải là Văn đại nhân hay sao, thất kính thất kính!” Oa, cúi người đúng góc 45 độ tiêu chuẩn, lão nhân này thực là lợi hại.

“Văn đại nhân?.....” Lão nhân này kêu ai a? Quay trái quay phải tìm kiếm, nào có ai a!

“Ai u, ai dám đá lão tử..... T.....” Nhìn thấy ánh mắt muốn giết người của vị Vương gia đẹp trai trước mắt, một kẻ thông minh như ta nháy mắt liền nhận ra, Văn đại nhân kia không phải là ta hay sao! Ha hả, sống mười bảy năm trời đây là lần đầu tiên có người kêu mình là Văn đại nhân nha, *** thích thật!

“Ha hả, xin chào xin chào.....” Cúi đầu ngây ngô cười, “Úi úi, sao lại đá ta nữa!” Thật là, sao phải đá nhau đau thế chứ!

“Không sao, Văn đại nhân chẳng qua là không câu nệ tiểu tiết với ta thôi, mời vào mời vào ~!”

Thấy chưa, ngay cả Thừa tướng cũng đâu có so đo với ta như vậy, hừ!

Hậu viện thật yên lặng, không có sự náo động ồn ào như ở tiền viện, nhưng vẫn không mất đi chút trang nhã. Gió nhẹ phất qua, còn có thể nghe thấy hương hoa ngọt dịu khe khẽ.

Có lẽ ta đã lâu lắm rồi không được thấy thảm hoa cỏ xinh đẹp, hiện tại thấy từng bông hoa ngọn cỏ trong vương phủ đều thực thanh lịch, thực cao quý, nhưng ta không thích.

Đã quên mất còn có hai nhân vật đáng sợ đang tồn tại ngay bên cạnh, ta lưu luyến chạm vào từng đóa mẫu đơn, hưởng thụ hương thơm dịu ngọt của chúng.

“Văn đại nhân nếu thích hoa cỏ phủ lão phu, vậy ở đây lâu một chút đi!” Lão nhân khuôn mặt tươi cười nói.

“Được!” Khóe mắt khẽ nhìn sang Khiếu, có thể thấy hấn nhú nhú mày, thật là tầm thường phải không? Đúng vậy, ta vốn cũng rất tầm thường rồi, ta sao có thể giả vờ bản thân thánh khiết, thanh cao gì. Trong những mai lan trúc cúc tao nhã này, ta chỉ biết có hoa cúc là để tưởng niệm người chết thôi!

“Người ở đây không được đi lung tung, chờ ta trở lại!” Thanh âm trầm thấp, có thể cảm giác được một tia không kiên nhẫn của người.

“Đi nhanh về nhanh a ~” Ta nhào vào ôm lấy, hả hả, dù sao quanh đây cũng đâu có ai ngoài một lão nhân đâu!

“Buông ra.....!” Bàn tay hấn vung lên, muốn thuận tay đẩy ta ra sao? Nhưng mà Tiểu P không có ở đây a, ô ô ô, xong rồi, tất cả chỉ tại mình nhất thời xúc động a!

“Điện hạ.....”

“Hừ.....!”

Hướng tới lão nhân kia một ánh mắt cảm kích, thật là một người tốt, người tốt nha. Ta Văn Dận Từ một ngày nào đó chắc chắn sẽ báo đáp người, hả hả, nhưng mà ta là Huệ Thành Thiên, cho nên a, lão nhân, chắc là ta cũng chẳng báo đáp được gì cho người rồi!

Vội vàng rời đi, ta biết bọn họ rời đi không phải vì cái không khí náo nhiệt của ngày sinh nhật kia, mà là vì sự tồn tại của ta.

Ngắm nhìn rất nhiều loại cây cỏ, không hái xuống, không giẫm lên, ta chậm rãi bước gần tới một con đường nhỏ được hoa bao xung quanh.

Khuôn mặt bỗng chốc tràn đầy tươi cười nhìn từng đóa mẫu đơn đến no mắt. Từng có người nói rằng, những bông hoa cũng có sinh mệnh của riêng mình. Chỉ có tươi cười với chúng, chúng mới tỏa sáng rực rỡ với mỗi người.

Ta ngắm nhìn những đóa hoa tiên diễm quá lâu, chờ đợi một điều gì đó quá lâu cũng sẽ khiến người ta cảm thấy phiền toái.

Ta vẫn cười cười như trước đi tới, nhưng lại dần dần rời xa hoa viên, hướng tới chỗ của lão nhân nọ cùng vị Vương gia đẹp trai.

Vì sao lại biết họ đang ở đâu ư?

Khẽ cười cười, chẳng vì sao cả, chỉ là do ta đã thả một chút phấn hương theo dõi trên người Khiếu mà mình vừa học được. Là Tiểu P vì không chịu nổi sự bắt ép dụ dỗ mà phải dạy ta, thật ra thì ta cũng chỉ có chút tò mò muốn đùa giỡn một chút thôi, không hề nghĩ rằng nó lại phát huy hiệu quả như sớm như vậy!

Không hề hứng thú nghe bọn họ nói chuyện cơ mật gì, chỉ là muốn tìm người chơi cùng ta mà thôi.

“Vì sao lại cần ta.....” Là Khiếu đang nói, ta biết là hấn mà.

“Điện hạ, xin người hãy thật ồ trọng, bệ hạ mấy ngày nay lúc nào cũng hỏi tung tích Văn đại nhân, ta cũng chỉ có thể như vậy a!” Là thanh âm lo lắng của lão nhân nọ, ta biết rằng bọn họ đang nói đến ta.

Ta lẳng lẳng ngồi sau hòn non bộ, nhìn lên bầu trời trong xanh, nghe bọn nói chuyện, nếu còn có ẩm trà thì thật tuyệt vời.

“Sao mà ồ được, Tiểu Từ sẽ không như hấn. Hấn, hấn quả thực là một tên lưu manh!” Lời nói thật chua chát, “Người không biết hơn một tháng nay hấn náo loạn như thế nào đâu, căn bản không thể bằng đến một sợi lông của Tiểu Từ, nếu không phải vì phụ hoàng, ta, ta.....”

“Điện hạ, thật sự không thể tìm thấy Văn đại nhân sao?”

“Ta đã phái tất cả mật thám ra ngoài tìm, nhưng..... nhưng mà, là hấn muốn trốn tránh ta, ta biết, hấn, hấn không muốn thấy ta!”

“Điện hạ.....”

“Người nói xem, người nói xem tại sao, ta đối với hấn tốt như vậy. Hấn thích hoa mai, ta đem tất cả các loại cây đổi thành hoa mai. Hấn thích hoa lan, ta đem tặng hấn những giống hoa lan tốt nhất thế giới, vì sao hấn lại muốn trốn tránh ta!”

“Chẳng lẽ “Tiểu Từ” kia không thể thay thế sao?”

“Hấn không xứng! Tiểu Từ của ta thanh cao như vậy, xinh đẹp như vậy, hiểu lễ nghĩa tri thức, uyên bác như vậy. Tên lưu manh kia sao có thể thay thế hấn! Hấn, hấn chỉ là lớn lên giống Tiểu Từ mà thôi, hấn sao có thể có được khí chất của Tiểu Từ. Hấn cùng lắm chỉ là một thằng hề khoác lên trên người vẻ ngoài cao quý của Tiểu Từ mà thôi!”

“Điện hạ.....”

“Hừ, người không cần phải nói nữa, ta biết, ta sẽ không thương yêu hấn, trước khi Tiểu Từ trở về!”

“Như vậy là tốt nhất!”

“.....”

Bọn họ vẫn như cũ nói nói cái gì đó, nhưng mà ta đã không còn hứng thú nghe được bất cứ điều gì nữa.

Vẫn như cũ nhìn ngắm không trung xanh mát, yên lặng đứng lên, vỗ vỗ những phiến lá cùng bụi đất bám trên người, lẳng lẳng rời đi.

Một thằng hề? Ha hả, hóa ra ta còn có biệt hiệu như vậy, nhưng mà biệt hiệu này xem ra còn thực văn minh nha, nói chung so với những biệt hiệu trước kia như đồ dê tiện, đứa con ma quỷ còn tốt hơn một chút, thật không tồi chút nào, ta sẽ nhận cái biệt hiệu này.

Văn Dân Từ, Văn Uyên Các đại học sĩ, đọc nhiều sách vở. Tuy rằng không biết vì sao hoàng thượng lại coi trọng y, nhưng ta biết, ta và y thủy chung sẽ không bao giờ giống nhau. Y vĩnh viễn là thiên nga cao quý trong mắt hấn, mà ta mãi mãi cũng chỉ là một con vịt xấu xí không bao giờ có thể biến thành thiên nga xinh đẹp.

Bất luận là ở thế giới hiện đại phồn hoa, hay ở thời cổ đại đầy rẫy phân tranh xảo quyệt, ta vĩnh viễn cũng không được ngọn đèn sân khấu chiếu tới, trở thành một trong những diễn viên trên đó, bởi vì ta chỉ là một thằng hề đáng thương hại mà thôi.

Chiêng trống huyền ảo, phục trang diễn xuất sắc sỡ, mở màn bằng một trò hay, mà ta cũng sẽ chỉ ngồi trên một chiếc ghế thật xa, thưởng thức màn biểu diễn hoa lệ.

Có người đã từng nói rằng, chỉ cần trở thành đệ nhất, tất cả mọi thứ sẽ trở thành quá khứ!

“Ta sẽ trở thành người nổi danh hạng nhất!”

Từng có một đứa nhỏ bảy tuổi thề rằng muốn trở thành đệ nhất, bởi vì nó phải chứng minh, nó không phải là khác tinh trong miệng mọi người, không phải như mọi người đã nói, là một kẻ vô dụng như cha của mình.

Không hề có một người nào dạy dỗ nó, thậm chí nó còn không hề vào nhà trẻ đến một ngày mà bước thẳng lên tiểu học.

Tan học, khác với những đồng học khác ở trên sân trường chơi đùa, nó tuy hâm mộ họ nhưng vẫn ở lại trong lớp, tự nhủ với chính mình rằng không được hâm mộ họ, bởi vì bản thân muốn trở thành đệ nhất, chứng minh bản thân mình, cho nên phải bỏ qua cơ hội được nghỉ ngơi.

Thời gian ăn trưa, nhìn thấy những đứa bạn khác ăn trong nhà hoặc ăn suất cơm trong nhà ăn của trường, mà nhìn xuống hai bàn tay trắng của mình, nó chỉ có thể yên lặng cầm sách giáo khoa rời xa nơi truyền tới mùi thơm nồng đậm của thức ăn.

Đứng ở trong góc uống nước cho đỡ đói, đứa nhỏ tự nói với chính mình, không được nghĩ rằng mình đang đói bụng, bởi vì nhà a di căn bản sẽ không để ý đến sự tồn tại của mình, chỉ cần có thể trở thành đệ nhất, a di nhất định sẽ cho ta ăn những phần cơm trưa ngon nhất thế giới!

Nó không có bằng hữu, không có một tiểu bằng hữu nào nguyện ý cùng nó làm bạn, bởi vì nó là con một sách! Nó tự nhủ với mình rằng, chỉ cần mình trở thành đệ nhất, bọn họ ai cũng sẽ muốn làm bạn với mình, chắc chắn là vậy!

“Lão sư, em không thấy bút của em!” Thanh âm thực ngọt ngào, đó là tiếng của nữ sinh ngồi phía trước nó.

Hai má tròn trịa ửng hồng, mà ở trong trí nhớ của nó, cô gái ấy thực thiện lương, thực đáng yêu.

“Thế à? Tiểu Hồng, không phải em đã để quên nó ở nhà chứ?”

“Không đâu, em, em vẫn đặt ở trên bàn mà, ô ô ô ~ nhất định là ai lấy mất của em rồi ~”

“Đừng khóc, không có ai lấy đâu.....!”

“Lão sư, là nó, là nó lấy của em, bởi vì mẹ em nói cha nó là ma quỷ, phải cẩn thận!” Quay đầu lại, nó thấy một nam sinh cao lớn chỉ vào mình nói.

Khi đó, nó bảy tuổi đối mặt với sự nghi ngờ của giáo viên, với sự nghi ngờ của bạn bè, sợ hãi nhưng vẫn cố gắng sống sót.

“Không, không phải em.....” Run rẩy đứng lên, không phải mình làm, mình không lấy trộm đồ vật của người khác!

“Người làm, người làm!”

“Là người làm.....”

“Cha người là ma quỷ.....!”

“Không phải.....” Không phải mình, không phải mà ~!

Không ai giúp một người không có gì như nó, không ai tội nghiệp một đứa nhỏ chỉ có độc một chiếc bút chì trên bàn như nó. Lão sư vĩ đại lúc này cũng chỉ như những người khác khi nhục nó, thậm chí nó còn thấy cả sự khinh miệt trong mắt ông!

Không phải là nó mà.....

Tan học về nhà, đứa nhỏ bị đập vào trong góc tường, bị một nhóm người cao lớn vây quanh đánh đập, không phản kháng, bởi nó bất lực. Nó chỉ cuộn mình, cảm thụ những trận đánh đập phần nộ của họ.

Không phải mình trộm, không phải mình!

Không ai tin nó sao? Chỉ vì nó là đứa con của người cha bị gọi là “ma quỷ”, chỉ vì nó vừa sinh ra đã khắc chết chính mẹ của mình, chỉ vì nãi nãi của nó chết trong nhà tù!

Chậm rãi đứng lên, nó từ mặt đất lạnh lẽo đứng lên. Nó tự nhủ với mình không cần phải khổ sở, chỉ cần mình trở thành đệ nhất, sẽ không còn ai cho rằng mình là kẻ trộm, sẽ không còn ai nữa!

Bầu trời tắm tối, mặt đất tắm tối, hết thấy đều chìm trong một mảnh tắm tối.....

Về nhà, về nhà a di thôi.

Đi ngang qua ngôi nhà có đèn điện sáng trưng, xuyên qua lớp cửa thủy tinh trong suốt, nó nhìn thấy cả một gia đình vui vẻ cười đùa, trên mặt tiểu hài tử đó vĩnh viễn tràn đầy nụ cười khoái hoạt, trên mặt cha mẹ đứa trẻ ấy vĩnh viễn là nét sùng nịch nhân từ.

“Sao tối như vậy con mới về nhà?” Trong lời nói chứa đầy sự lo lắng.

“Ân, vì ở trường con có việc đột xuất ấy mà!”

“Được rồi, cơm chiều đã chuẩn bị xong rồi, nhanh lên con!”

“Vâng ~”

.....

Cố gắng kéo lê thân mình nặng trĩu, liệu có người nào đó nguyện chờ đợi mình về nhà hay không, nếu mình là người tốt nhất?

“Đã về rồi à.....?” Thanh âm đầy hồ hững vang lên.

“Vâng ~!”

“Người về muộn quá, chúng ta đã ăn xong trước rồi. Tự người ăn một mình đi!”

“Ân, vâng!”

Buông cặp sách, trong phòng khách chỉ còn lại mình nó.

Cơm lạnh như băng, chỉ còn sót lại chút đồ ăn, không có chút canh nào, liền lấy chút nước lạnh đứng trong phòng bếp ăn bữa tối của mình.

Nếu mình trở thành đệ nhất, a di có thể liếc mắt nhìn mình một cái hay không?

Đệ nhất?

Đệ nhất!

Đệ nhất.

Đệ nhất

.....

Nó bảy tuổi, trở thành hạng nhất, xếp hạng nhất trong kỳ thi cuối kỳ, đứng nhất lớp. Nó nở nụ cười, cười đến xán lạn vô cùng, bởi vì nó tin rằng chắc chắn tất cả rồi sẽ trở thành quá khứ.

“Ba ~!”

Nhưng chỉ một cái tát liền đánh nát mọi hy vọng của nó!

“Người gian lận đúng không hả?”

Ngẩng đầu, là khuôn mặt giận dữ của a di,

Quay đầu, là nụ cười khinh miệt của thầy giáo,

Lại quay đầu lại, là sự châm chọc của bạn bè.....

Không nói một lời nào, trên tay là phiếu điểm bị chính mình xiết chặt, mặt trên rõ ràng viết hai chữ “xuất sắc”, không hề có chút sai lệch, thế nhưng vẫn chỉ nhận được hai chữ “gian lận”!

“Ha hả, nói thực đúng nha, đứa con của ma quỷ sao có thể đạt được thành tích tốt như vậy.....!”

“Đúng vậy đúng vậy!”

“Chắc chắn là gian lận rồi.....!”

“Đồ gian lận ~”

“Nó còn đi ăn trộm đồ người khác đó.....”

“Còn nữa, nó.....!”

“.....”

Nó yên lặng cúi thấp đầu, không dám ngẩng đầu lên nhìn bọn họ. Hóa ra mọi cố gắng của bản thân trong mắt bọn họ chỉ là trò hề, không có một chút giá trị nào, thậm chí mọi cố gắng thật sự cũng đều bị coi thường.

“Nhanh lên, mau nói đúng vậy đi!”

Đầu bị a di dùng sức ấn xuống, cố gắng uốn cong người về phía trước, lúc đầu còn giãy dụa, nhưng rồi cũng từ bỏ, rồi cuối cùng là thỏa hiệp. Có lẽ chính bản thân mình không cần phải cố gắng, cố gắng thật nhiều, cuối cùng chỉ làm trò hề cho người khác mà thôi.

“Thực xin lỗi, là ta đã gian lận.”

Bàn tay ấn chặt trên đầu đã không còn nữa, ngẩng đầu, nhìn mọi người. Đúng vậy. Gian lận, là nó gian lận, nó thừa nhận. Đáp án này đã khiến các người vừa lòng chưa?

Đối với lão sư trẻ tuổi, với a di hờ hững, với những đứa bạn đầy vẻ khinh miệt luôn có cha mẹ che chở cho chúng,

Nở một nụ cười thật tươi!

Một nụ cười thật xán lạn!

Một Huệ Thành Thiên đã từng cố gắng hết sức mình,

Nở nụ cười!

“Phu quân.....”

“Đại nhân, đại nhân.....”

Bên tai tràn ngập hí khúc huyền ảo, mà ta lại thất thần.

“Tiểu P a ~ Có chuyện gì vậy a?” Cười cười với thị vệ đẹp trai đang tức giận, có phải y cũng vì mình giống Văn Dận Từ mà bảo hộ hay không?

Ha hã, cười cười tự hỏi tự đáp cũng tốt lắm. Ai lại đi bảo hộ một người ngu ngốc chứ, đúng không?

Xuyên qua thân người của thị vệ Tiểu P, ta nhìn thấy vị Vương gia yêu sâu đậm Văn Dận Từ kia, nụ cười xán lạn lại hằn lên hai má.

“Phu quân a a a a ~” Ôm lấy, hôn nhẹ, ngửi ngửi, cọ cọ, thật thoải mái a!

“Buông ra!” Người phẫn nộ ư? Phẫn nộ vì đột nhiên có kẻ như rác rưởi bám dính lấy người đúng không?

“Phu quân ~”

“Người, người kêu ta là gì?” Đôi mày kiếm gắt gao nhíu lại.

“Là phu quân đó, vừa rồi trên sân khấu có lời ca như vậy mà, ta chỉ nghe rõ có một câu vậy thôi, ha hã ~!” Có mơ có mơ, có mơ mà không húp không phải là uống cả đời trai trẻ sao???

“Người, người có biết nó có nghĩa gì không?” Ha hã, bị ta chọc cho tức đến phát run rồi sao, ha hã, thở sâu thở sâu nào, người giận đi nào, sờ sờ, thuận thuận khí nào ~ ta thật biết săn sóc đó nha!

“Đương nhiên, ta là ai a, ta chính là thiên..... tài đó.....!” Kiêu ngạo kiêu ngạo, vấn đề khó như vậy cũng được ta giải quyết ngon ơ, ta không phải thiên tài thì còn ai chứ, hơn nữa, tốt xấu gì ta cũng từng đứng nhất đó, ha hã, lúc còn học tiểu học. Bất quá cũng chẳng dễ dàng lắm, thật là! Bất quá hình như là do ta gian lận đi, ha hã, nhớ không rõ, quản làm gì nữa!

“Người.....!”

“A, phu quân à, ta không phải xinh đẹp như hoa sao ai ai ai a, đừng không biết phúc như vậy chứ!” Võ vố vai hấn, ta vui cười nói với vị Vương gia anh tuấn tiêu sái này.

“Làm càn.....!”

“A a a, Tiểu P, cứu cứu đại nhân nhà người với, Vương gia nhà người muốn giết người nha ~!”

Thật may vì ta phản ứng nhanh nhẹn, chứ không ta thật sự bị Vương gia đẹp trai này một chưởng đánh chết. Quay đầu lại nhìn nhìn, ai, mặt sao lại tái thành như thế rồi!

“Phu quân a, mặt người sao lại xanh quá vậy, trở về ta sẽ sắc thuốc bổ cho người uống ~ oa ~ lại đánh ta.....!”

Thằng hề? Có phải ta hiện tại đã trở thành một thằng hề trong mắt văn võ bá quan trong triều hay không? Có phải ta đã đem hình tượng Tiểu Từ của người hoàn toàn phá hủy? Có phải hiện giờ người đang thật sự mong ta nhanh chết sớm đi đúng không?

“Uy, Vương gia, nếu ta thật sự bị người đánh chết, người có thấy khổ sở hay không?”

Chạy vào sân, không có ai. Phía sau là vị Vương gia đang tức giận, là vị Vương gia ổn trọng trong mắt mọi người.

“Người đi chết đi ~!”

Xán lạn tươi cười, cười cười nhìn hấn dần dần rút ngắn khoảng cách.....

“Oa, người còn muốn đánh ta.....!”

“Hừ.....!”

“Tiểu P a a a a!”

Sự yên tĩnh tựa hồ bị phá vỡ, đóa mẫu đơn bung nở điểm lệ sắc đỏ tươi tắn giữa trời chiều hạ, nhuộm hết thấy thành một màu lửa đỏ!

Vũ Văn Khiếu, người yêu Văn Dận Từ ư?

Yêu?

Ta đây lại yêu vị Vương gia yêu Văn Dận Từ này!

Nhưng mà

4. Chương 4: Trộm Đi Yêu Thương

Lần đó bị Vương gia Vũ Văn Khiếu đẹp trai bắt ép về nhà cấm xuất hành trong vòng nửa tháng, làm ta lúc ấy chán muốn chết. Sau khi đem hết thấy mọi người cùng Tiểu P ra thí nghiệm một vài “thủ đoạn” đến thương tích đầy mình, vị Vương gia nửa tháng chưa từng lộ mặt rốt cục xuất hiện.

Nuốt nuốt nước miếng, soi lên chiếc gương đồng màu vàng cổ mà tươi cười thực rạng rỡ. Được rồi, đếm ngược ba giây nào, ba..... Trong không khí bỗng cảm nhận được chút khí tức gì đó, khụ khụ, là Tiểu P đang sinh khí, người cũng đẹp trai rồi mà..... Hai..... Hai tay tựa hồ cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của người ưa nhìn ấy..... một.....

“A a a ~ phu quân ~ người sao lại nhẫn tâm đem người xinh đẹp như hoa, như thần như tiên là ta, vứt bỏ ở trong căn phòng âm u thế này a?” Ôm lấy, ha ha, ta rõ ràng có thể cảm giác được trình độ lén húp mỡ của mình ngày càng cao, ai, không thể không thừa nhận, ôm ôm cơ thể ấm áp của người này, thật tmd kích thích!

“Cút ngay ~!”

Rít gào phá tan hưng trí hưởng thụ của ta, thật là không biết lãng mạn gì cả!

“Ô ô ô, Tiểu P, Vương gia nhà ngươi đánh ta ~” Ôm lấy Tiểu P, dụi dụi a, dụi dụi, xoa xoa đầu, người ta đã ngốc lắm rồi, sao còn đánh đầu người ta a!

“Ta cảnh cáo ngươi, còn lại gần ta ta sẽ đánh ngươi!” Rõ ràng là đã phát hiện ra ý đồ của ta rồi.

“Ô ô ô ~!” Không ôm được Vương gia siêu cấp dễ nhìn, chỉ có thể ôm lấy thị vệ Tiểu P đẹp trai, thuận tiện lau lau nước mũi luôn!

“Đủ rồi!” Rít gào. Phải ngoan thôi, Vương gia tâm tình biến xấu rồi!

“Ô!” Che miệng mình, đỡ phải trở thành vật hi sinh. Nguyên tắc sinh tồn thứ nhất của Huệ Thành Thiên ta, phải biết thăm dò ý tứ qua sắc mặt!

“Phụ hoàng ngày mai muốn gặp ngươi.....!”

“A a a, hoàng thượng sao?” Hoàng thượng a, ta chưa từng gặp được một hoàng thượng chân chính đâu, thật chờ mong a!

“Ta cảnh cáo ngươi, đừng có đùa cợt lung tung, ngày mai phải ngoan ngoãn cho ta!”

Xí, ta có đùa cợt lung tung hay sạp? Nửa tháng nay ta vô cùng thành thật đó, không tin ngươi đi hỏi Tiểu P đi! Không vui trừng mắt nhìn vị Vương gia ưa nhìn kia.

A nha, Vương gia đẹp trai dùng ánh mắt trừng ta!

Trừng lại!

Y? Vẫn trừng ta!

Ta, được rồi, ngoài cái lần hỏi Tiểu P chút mê được đem hạ lên người thị vệ trông cửa lần thứ n, thuận tiện trốn ra ngoài, đi dạo ba lượt phố, lạc mất bốn lần, hả? Vì sao lại đi ba lượt phố mà lạc mất bốn lần ư? Nga, này a, lần đó ta rất nhanh liền bị mấy tên thị vệ tìm được rồi bị bắt hồi phủ, trên đường bản thân không cẩn thận, nghe cho rõ nga, là không cẩn thận đem mê được bỏ vào trong tách trà của họ. Cứ như vậy ta lại lạc mất thêm lần nữa, cho nên nha, hiện tại trong phủ từ trên xuống dưới không một ai dám uống nước, rượu, trà mà Văn đại nhân từng tiếp xúc qua, vì hết thấy đều có khả năng bị hạ được kê đơn hết!

Thật sự không thể trách ta a, ngươi ta cũng đâu có cố ý đâu, ngươi nói đúng không, Tiểu P!

Hướng Tiểu P một ánh mắt tràn đầy ai oán, lại thấy Tiểu P quay đi không để ý tới ta!

“Ô ô, Tiểu P, ngươi không để ý tới ta nha!” Đi đi đi, ngồi xổm xuống cạnh Tiểu P, cố gắng ở trên mặt đất vẽ loạn, a nha, tốt hơn là nên thêm chút âm thanh ai oán nữa, lại thêm chút ánh sáng tối tăm chiếu rọi, tiếng kêu ai oán kia a, hết như đang khoắc trên mình cảm giác của một nữ nhân đáng thương bị trượng phu của mình vứt bỏ vậy!

“Đại, đại nhân ~ ta, ta.....” Ha hả, quả nhiên, Tiểu P hiền lành ngay lập tức mềm lòng nha.

“Tiểu P, ngươi đừng không để ý tới người ta a!” Tiếp tục tiếp tục, đùa Tiểu P là trò hay nhất a!

“Không có, tiểu nhân, không, không có không để ý tới đại nhân a!”

“Ta biết mà, Tiểu P là tốt nhất!” Ôm ô, ha hả, đúng là một vở kịch làm quỷ thần phải cảm động a. Một tuyệt thế mỹ nhân mỹ mạo đẹp như tranh cùng một thị vệ siêu đẹp trai siêu cấp vô địch rất cục phá tan tầng tầng hiểm trở và gông xiềng để rồi ở cùng nhau một chỗ ~ a..... Thật là.....

“Văn Dận Từ, ngươi nháo đủ chưa!”

A yêu, đừng âm ỉ vậy chứ, vẫn còn một lời thoại kịch làm người người thương tâm ở đoạn cuối này mà.

A, thật là.....

“Nháo đủ chưa hả!” Thoáng liếc qua Vương gia đang tức run người ở một bên.

“Khụ khụ....” Phủi phủi bụi bám trên người, theo thói quen lại nở một nụ cười, ôm lấy.

“A yêu, phu quân a, người ghen sao?” Quả nhiên vẫn không thể chống cự được mị lực của siêu cấp mỹ thiếu niên ta mà, rốt cục đã yêu thương ta rồi nha!

“Người cút ngay, đồ lưu manh!”

“A nha, đánh là thương mạng là yêu, mà yêu đậm sâu là phải đập nhau a, đèn đây đi, phu quân, đánh ta đi!” Thấy chết không sờn, nhắm mắt lại. Đến đây đi!

“Người, người..... Hồn dân!”

“A yêu, phu quân a, sao lại cứ như vậy mà rời đi a!”

A nha, thẹn thùng rồi sao, “Đi chậm một chút a, cẩn thận vấp phải đá đó a, phu quân ~!” Đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “phu quân”, ha ha ha!

Nhìn hẩn rời đi, tựa hồ trong sân viện yên tĩnh vẫn còn lưu lại chút hơi thở của hẩn. Nhìn mặt trời gần ngả về tây, một khung cảnh thật đẹp, nhưng nào có ai cùng thưởng thức.

“Đại nhân.....”

“Gì vậy? Ta không phải đã nói với người rằng người không cần phải kêu ta đại nhân sao? Ta không phải Văn đại nhân của các người, cứ kêu ta Tiểu Thiên hoặc Huệ Thành Thiên là được rồi!”

Không quay đầu lại nhìn Tiểu P, có lẽ là bản thân vẫn quyến luyến ánh tà dương trời chiều kia, sợ rằng một khi mình đảo mắt một chút tất cả đều sẽ biến mất.

“Vì sao ngài luôn..... luôn chọc giận Vương gia như vậy?”

“.....”

“Đại nhân thứ lỗi, tiểu nhân không phải.....!”

“Không sao, không sao!” Chậm rãi bước về phòng, trên mặt hẩn vẫn còn đọng lại nét tươi cười thường lệ đi.

Đóng cửa lại, đem Tiểu P đứng ở bên ngoài. Trời chiều vẫn như trước, nhưng ta đã không còn khí lực đợi nó trôi qua nữa, thế nên ta lựa chọn trốn tránh, không dám nhìn khung cảnh rực rỡ ấy nữa.

Mở cửa sổ ra, vẫn nhìn thấy Tiểu P đứng bên ngoài.

Mỉm cười, người là người đầu tiên quan tâm tới ta,

Cám ơn người.

.....

“Oa ~”

“Oa ~”

“Oa ~”

“Người kêu gì chứ! Đồ thần kinh!” Bên trong xe ngựa xa hoa là Vương gia siêu cấp đẹp trai cùng tuyệt thế mỹ nhân ta, Huệ Thành Thiên, nga, không đúng, là Văn Dận Từ.

“Ta là đang vô cùng hâm mộ tác phẩm của nhân dân lao động thời cổ đại mà, oa.....!” Thật là, không phải lão sư đã nói rồi sao, phải biết thưởng thức, ha hã, tuy rằng bản thân chưa bao giờ nghe theo, nhưng mà nói về thưởng thức, ta chính là một người vô cùng lành nghề đó. Người xem xem, người đẹp trai trước mắt như thế này, muốn mũi cao có mũi cao, muốn ánh mắt sắc bén liền có luôn nha!

“Ta hỏi người, đã nhớ kỹ những lễ nghi hay chưa?”

“Ân! Nhớ kỹ!” ... mới là lạ! Nhiều như vậy a, đêm qua ta phải ngồi nghe Tiểu P thao thao bất tuyệt đến canh hai đó, khó!

“Ân, được rồi, ta cảnh cáo người.....”

“Cảnh cáo ta không được chơi đùa lung tung, không được có chút mưu ma chước quỷ nào, cái gì không nên nghe thì không nghe, không nên hỏi thì không hỏi, không nên nói cũng không được hé răng, đúng không a, Vương gia, thất hoàng tử điện hạ?” A yêu, nói đến cái lỗ tai ta cũng đến chai luôn rồi, giờ lại còn nói nữa.

“Hừ!”

Lại dùng mũi trả lời ta, thật là!

Không quan tâm đến hần nữa, đây là lần đầu tiên trong đời ta được tham quan hoàng cung một ngày đó nha, phải nắm chắc cơ hội này a!

“Oa ~”

“Oa ~”

“Oa ~”

.....

5. Chương 5

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Y thực hiện lệnh, hiền lành đến khiến người ta phải nghĩ y là một vị trưởng giả, tuy rằng y bắt quá chỉ mới vào thiên mệnh niên kỷ a!

“Bình thân.....!” Thanh âm trầm mạnh từ long ỷ cao cao truyền xuống, tuy vậy vẫn rất êm tai.

Nơi này không có một ai, trừ thất hoàng tử vẫn đứng bên cạnh, Vũ Văn Khiếu!

Nhìn hết thấy mọi thứ xung quanh, nơi nơi đều vắng vẻ, trừ bỏ đồ trang trí xanh vàng rực rỡ, không hề có một chút âm áp của nơi ăn chốn ở, chẳng lẽ Hoàng Thượng vẫn cứ luôn ở ngay tại đây mà nghỉ ngơi sao?

Bỗng nhiên chạm phải một ánh mắt lợi hại, một đôi ưng mâu giống Khiếu như đúc!

“Tiểu Từ.....?”

“A, ta, không, có thần!” Xoay người, ha ha, ta làm cũng không tồi đi!

“Trẫm nghe nói người mắc bệnh nặng, đã quên hết chuyện cũ rồi?” Thanh âm uy nghiêm vang lên.

“Đúng vậy!”

“Lên đây, để trẫm xem xem!”

“A ~?” Đi lên đó sao? Nhìn nhìn vị Vương gia siêu cấp đẹp trai vẫn đứng một bên, này cũng không phải là ta muốn làm, mà là hần bắt ta phải đi lên nga!

“Đặng đặng đặng ~” Âm thanh bước đi thật hữu lực, hả hả, thực uy phong nha!

Đi tới trước mặt hoàng đế một thân long bào sắc tím, khuôn mặt vô cùng tuấn tú, tuy rằng vẫn có vài nếp nhăn tinh tế, nhưng y vẫn là một người vô cùng dễ nhìn.

“Người gầy quá!” Có thể cảm nhận chút cảm xúc gờn gợn trong mắt y. Đó là cái gì, ta không biết, nhưng lại cảm thấy chút bi ai trong đó. Đó không phải là cảm tình mà một vị hoàng đế cao quý đối với thần tử của y.

“Đúng vậy, là vì ta bị bệnh a. Nhưng mà bây giờ đã khỏe lại rồi, người yên tâm!” Có lẽ ta không có thói quen nhìn thấy người khác bi ai, có lẽ biểu tình như vậy sẽ làm ta cũng thấy đau đớn theo, khơi lên phần ký ức thê lương mà ta luôn chôn giấu.

Thấy hoàng thượng chợt giật mình, chậm rãi nở nụ cười.

“Các người lui xuống hết đi, để ta cùng Tiểu Từ nói chuyện một lát!”

“Vâng!”

Quay đầu lại nhìn Vương gia dần dần rời đi, vẫn có thể nhìn thấy hắc trộm quay lại nhìn ta.

Người lo lắng cho ta sao?

Có lẽ là vậy đi!

“Tiểu Từ, người ăn mút táo không?”

“A ~?” Thấy vị hoàng đế này vừa rồi còn vô cùng uy phong cư nhiên lấy mút táo từ trong long bào tôn quý của mình, ha hả, thật buồn cười a, so với ta y còn khôi hài hơn.

“Ngồi đây, trên này rất cao!” Bị vị hoàng đế dễ nhìn này lôi kéo ngồi vào trên bậc thang vừa đi lên, “Ăn không? Rất ngọt đó!”

“Ăn, sao lại không ăn!” Thiết, nguyên tắc sinh tồn thứ hai của Huệ Thành Thiên ta, đó là có cái ăn mà không ăn là chuyện ngu ngốc nhất!

Ta không biết đây có phải ảo giác của ta hay không, nhưng ta chợt thấy được một nụ cười mỉm hiện ra trên khuôn mặt của y, thực hạnh phúc, thực nhân từ.

“Rất ngọt đúng không?”

Gật đầu, trong miệng là miếng táo ngọt y dứt cho, không biết vì sao, trong lòng có chút cảm xúc gì đó, gọi là rung động.

“Gây như vậy a.....!”

“Ha hả, không sao, xương cốt khỏe là được.....”

Tiến vào trong một cái ôm ấm áp, có thể cảm nhận được chất liệu tơ lụa của long bào trên người y, thậm chí còn như chạm được cả nỗi lo lắng ẩn sâu trong tâm y.

“Thực xin lỗi!”

Không dám đẩy ra, ta bỗng thấy thật trống rỗng.

“Thực xin lỗi, để người phải chịu khổ nhiều như vậy, thực xin lỗi.....!”

Thân thể bị gắt gao ôm lấy, có thể cảm nhận được sự ấm áp trong cái ôm của nam nhân này...

“Hoàng, Hoàng thượng.....!”

“Hừ, cứ để ta ôm người như vậy đi!” Y tựa như đang khẩn cầu ta đồng ý.

“Ân, ân!”

Duy trì tư thế như vậy, không nói gì, không làm gì, chỉ để y ôm, để một vị hoàng đế tịch mịch ôm lấy.

“Gọi ta phụ hoàng.....!”

“A.....?” Phụ hoàng, ta đâu phải con người như Khiếu, không thể nào, chẳng lẽ Văn Dận Từ là con riêng của vị hoàng đế dễ nhìn này?

“Người không muốn gọi ta như vậy sao?”

“Phụ..... hoàng.....” Có hoàng đế là cha, có gì không tốt đâu...

“Cảm ơn!” Y mỉm cười thực thê lương. Ta thậm chí còn có thể nhìn thấy cả ánh lệ trong mắt y..

Hoàng cung nguyên bản yên tĩnh bỗng trở nên bình lặng dị thường,

Vì sao lại cảm thấy đau lòng? Ta không biết.

Cho tới bây giờ chỉ có ta đi ôm người khác, sau đó bị đẩy ra, cuối cùng là khoan thai rời đi.

Y ôm ta, y gắt gao ôm ta, bảo ta gọi y là phụ thân. Mười mấy năm trời ta không còn hy vọng một ngày nào đó có người sẽ trở thành phụ thân rồi ôm lấy mình, bởi vì ta biết, ta không xứng.

Có thể cảm nhận cả mùi hương dịu nhẹ trên người y, cảm nhận được sự ấm áp trong lồng ngực y, có thể rõ ràng nghe thấy tiếng tim đập của y.

Đây là cái ôm của phụ thân mà ta từng khát khao có được sao?

Có thể cảm giác thấy có một thứ chất lỏng lướt qua mặt, thực ấm áp!

Ngẩng đầu, trước mắt là khuôn mặt thấm đẫm nước mắt của người ngồi trên ngai vàng, nhưng vẫn thấy được nụ cười trên khuôn mặt ấy.

Ta không biết vì sao y khóc, nhưng ta biết y đã phải trải qua rất nhiều, rất nhiều!

Đưa tay, ta muốn lau đi nước mắt trên mặt y, nhưng tay lại bị nắm lấy.

“Là ta giết cả nhà ngươi, ngươi không hận ta sao?”

Bàn tay tiếp xúc với một luồng khí lạnh băng, vẫn tiếp tục vì hoàng đế mà xua tan đi đau đớn trong cõi lòng tịch mịch của y, hay nên rút tay lại?

Ta không biết vì sao mình lại cười. Có lẽ vì ta không phải Văn Dận Từ, có lẽ ta không cần ai giết cả nhà ta, có lẽ ta chỉ muốn có một chút tình thương của phụ thân mà ta luôn xa vọng.

“Ta cái gì cũng đã quên hết, ngay cả tên cũng đã quên rồi, sao còn có thể nhớ rõ nỗi hận thù ấy?” Đưa tay lau đi nước mắt của y, đúng vậy, ta đã quên, đã quên rằng hận hay yêu đều cũng sẽ biến mất.

“Ngươi trước kia chưa từng như vậy. Ngươi vẫn luôn hận ta, Tiểu Từ, ngươi hận ta đã giết cả nhà ngươi!” Yên lặng nhìn ta, “Ta sẽ nói hết mọi chuyện với ngươi.”

Mỉm cười, “Ngươi không sợ sau khi ta biết hết tất cả mọi chuyện sẽ thấy hận ngươi sao?”

Y không trả lời ta, hơi buông lỏng một chút, đưa cho ta miếng mứt táo lớn nhất.

“Ngươi có bộ dạng rất giống hần.....!” Trong hoàng cung trống trải, một vị hoàng đế ngẩn ngơ nhìn ánh sáng chiếu xuyên qua đại môn. Bên ngoài là ánh dương quanh chói mắt, bên trong là một mảnh tăm tối, chỉ còn hai con người ngốc nghếch ngồi trên bậc thang.

6. Chương 6

“Hần” là ai? Ta không biết, nhưng ta sẽ không hỏi, vì người bên cạnh này sẽ nói cho ta biết.

“Hần” là ai? Chắc là ta biết, bởi vì “hần” hần là người mà nam nhân bên cạnh ta yêu nhất.

Thanh âm yếu ớt quanh quẩn trong đại sảnh rộng lớn, “Lần đầu tiên nhìn thấy hần cũng là ở thời gian này, trên triều đình cao cao, tất cả mọi người đều tránh xa ta, xa đến mức – không thể cảm nhận được khí tức của họ. Nhưng mà hần lại không như thế. Hần ôn nhu nhìn ta, hần cười, hần phẫn nộ, thậm chí còn như một tiểu hài tử không để ý tới ta, đơn giản vì ta nói hần có bộ dáng như nữ nhân.” Nhìn lại vị hoàng đế bên cạnh mình, trong mắt y là quang mang sáng lạn, tựa hồ đã đắm chìm trong quá khứ.

Thượng thức miếng mứt táo lớn nhất kia.

“Mười năm, khi ta hai mươi hai tuổi bắt đầu quen biết hần. Thời gian mười năm đủ để hần khiến ta yêu thương hần, thế nhưng năm ta ba mươi hai tuổi, hần nói hần muốn kết hôn, hần phải rời khỏi ta, bởi vì hần yêu một nữ nhân!”

“Hần ngay từ đầu đã không yêu ngươi, không phải sao?” Không muốn vạch trần, nhưng ta cảm thấy đây chỉ là lừa mình dối người, vì sao ta biết? Ha hả, có lẽ vì ta cũng đã từng lừa gạt chính mình, có lẽ tương lai vẫn cứ như trước.

“Đúng vậy, hần không yêu ta, thế nhưng khi đó ta đâu biết, ta đâu biết vậy a. Ta muốn hần yêu ta, nhìn ta, chỉ nhìn một mình ta.....!” Có thể nhìn thấy vệt sáng long lanh trong mắt hần, đó là cái gì, ta lại không muốn biết.

“Khi đó hần vẫn tiêu sái như vậy, vẫn can đảm như vậy, luôn miệng nói ta giết hần đi.....!”

Lại đưa cho ta một miếng mứt táo,

Cầm lấy, nhưng ta không ăn,

Bởi vì vị ngọt ấy không còn như trước nữa, dù nó là miếng lớn nhất.

“Người có giết không?”

“Giết, giết thê tử của hần, giết nữ nhân vừa sinh hạ một đứa nhỏ cho hần, giết ngay trước mắt hần!”

Mứt táo rơi xuống, hai miếng của ta, cùng rất nhiều miếng trong tay hần. Hóa ra con người nhân từ hiện tại đã từng có bộ mặt tàn nhẫn như vậy.

“Cho dù giết hần, hần vẫn sẽ không yêu người.”

“Ha ha ha, đúng vậy, hần không yêu ta, thậm chí một cái liếc mắt cuối cùng hần cũng không thêm cho ta. Ta yêu hần, ta muốn độc chiếm hần, chẳng lẽ là sai sao?” Kịch động mà cao giọng, đúng vậy, không ai sai, nếu sai cũng chỉ là tình yêu đã sai rồi, nếu không có nó sẽ không còn phân tranh nữa, đúng không?

“Hần chết rồi sao?”

“Đã chết, ở trước mộ phần của mẫu thân người, nữ nhân hần yêu nhất mà tự sát. Khi ta đuổi tới, thân thể hần đã nguội lạnh rồi.”

Nhìn bóng hình cô độc này, nhìn thấy nam nhân yên lặng nhặt từng miếng mứt táo rơi xuống đất kia. Y là một hoàng đế.

“Khi đó ta mới phát hiện, ta đã sai rồi, đã quá sai lầm rồi!”

Ngồi trở lại bên người ta, cúi đầu.

“Thế nhưng khi ta ôm người, nhìn thấy người cười, khi người nắm lấy tay ta, ta tự nói với chính mình, đây có lẽ là lúc mình nên sửa chữa lỗi lầm.” Nhìn thấy một ánh mắt tràn ngập yêu thương, có lẽ là yêu, là tình yêu phải trả giá, phải đền trả lại mới nhẹ lòng.

“Tiểu Từ, người chính là hoàng tử thứ mười bảy của ta, người hoàn toàn có quyền được kế thừa vương vị.....!”

“A? Vương vị? Hoàng thượng, người.....!” Nói giống a, lão tử có thể làm hoàng tử giống Khiếu, hơn nữa lại còn dựa vào “hào quang” của người y yêu. Ha hã, thực là chuyện ly kỳ, đùa giỡn thật giỏi a, lão hoàng đế thích Tiểu Từ của “hần”, con của hoàng đế cũng thích Tiểu Từ của “hần”, kháo, là Tiểu Từ a, ha hã, cả một nhà đều là đồng tính luyện ái a!

“Đây là điều duy nhất ta có thể làm, người không đáp ứng ta sao? Chẳng lẽ người đã hận ta rồi sao?”

Cự tuyệt, phải cự tuyệt, tự nhủ với bản thân phải cự tuyệt. Nguyên tắc sinh tồn thứ ba của Huệ Thành Thiên ta, đó là không làm chuyện phiền toái, mặc kệ phải sống một thể nào. Vị trí hoàng tử này, hiển nhiên là vô cùng phù hợp với nguyên tắc ấy.

“Hảo, được rồi!”

Ngô ngô ngô, cuối cùng ta vẫn mềm yếu, lòng ta vẫn mềm yếu. Ai bảo ta không thể chịu được khi người khác khấn cầu mình, đặc biệt là các đại soái ca đẹp trai, khụ khụ, đó là vì ta thiện lương, chứ không phải vì ta háo sắc nha!

“Cảm ơn!”

Lại gắt gao ôm một lần nữa. Có lẽ nam nhân này thật sự yêu “hần”, thế nhưng y đã làm sai cách rồi!

Yêu một người không sai, sai là khi ta mãi mãi không thấy được điều kỳ tích xuất hiện.

Yêu một người không yêu mình, là một điều sai lầm.

Hai tay chậm rãi ôm lấy thân thể y, cho y một cái ôm ấm áp,

“Phụ hoàng!”

Có thể cảm giác được y đang run rẩy, cảm giác được nỗi bi thương trong lòng y, nỗi bất lực trong lòng y!

“Cảm ơn!”

Hoàng cung trống trải, có phải quyền lợi luôn đi cùng với sự tịch mịch khôn cùng hay không, có phải bậc đế vương luôn không thể có được một tình yêu chân thành tha thiết hay không, có phải luôn có người vừa sinh ra đã định sẵn phải cô đơn suốt kiếp hay không?

Bên ngoài vẫn còn nắng như trước, bên trong vẫn tối tăm như trước, tịch mịch như trước, cô đơn như trước. Nếu có thể, ta nguyện xua tan đi một chút cô đơn trong lòng người.

Nếu như muốn trả, vậy ta chỉ hy vọng người có thể cho ta tình yêu mà ta từng kỳ vọng, cho ta những cái ôm ấm áp mà ta chưa từng dám mơ tưởng.

Cảm ơn!

Tiểu Từ,

Thực xin lỗi,

Ta chỉ muốn cảm nhận một chút cảm giác được yêu thương, cảm giác được phụ thân yêu thương mà thôi, Cho dù là ta trộm đi của người.

Ta sẽ vẫn làm vậy!

Cảm ơn!

7. Chương 7: Hóa Ra Ta Vẫn Chỉ Là Một Kẻ Ngốc

Bỗng dưng lại có một vị thập thất hoàng tử từ trên trời rơi xuống, (hoàng tử thứ mười bảy)

Khụ khụ, sao lại giống hệt như trong Hồng Lâu Mộng tự dưng lại có một Lâm muội muội từ trên trời rơi xuống vậy chứ, ha

~Có lẽ là năm này qua tháng khác rồi, ai ai cũng đều biết có một người tên Văn Dận Từ tồn tại, cho nên khi thánh chỉ hạ xuống, tất cả mọi người cũng chẳng có phản ứng gì, thậm chí đến cả mắt cũng chẳng thêm nâng. Ta đây tất nhiên là người nhà của vị Vương gia đẹp trai kia đó nha!

Đương nhiên, thập thất hoàng tử phong lưu phóng khoáng ta đây hiện tại chính là tâm phúc của đương kim hoàng đế đó!

Ánh nắng chiếu rọi rực rỡ, ngàn dặm không mây. Kết thúc buổi lâm triều cũng là giữa ngày rồi.

“Phụ hoàng ~”

“Tiểu Từ.....”

“Phụ hoàng.....!”

“Tiểu Từ.....”

Một bên là thiếu niên mỹ mạo đẹp như tranh từ đại môn nhẹ nhàng bước tới, một bên là một người trung niên anh tuấn tiêu sái lúc nào cũng vương vãi chính vụ, nổi bật trong một gian phòng rộng lớn đầy ngập ánh mặt trời.

Chạy vội qua, trong mắt ngập nước, trên mặt là nụ cười vô cùng xán lạn!

Năm thước.....

Ba thước

~Một thước.....

Ba mươi đề – xi – mét

~Ba mươi xăng – ti – mét.....

Phụ hoàng thân yêu a, chúng ta sắp gắt gao ôm nhau, ta thề sẽ mãi mãi không rời xa người!

“Phụ hoàng.....” Thật sự là một thanh âm đáng yêu a, có chút kích động lại thêm phần ai oán, trong niềm vui sướng lại hòa lẫn thêm một chút đau thương!

“Nga, tiểu Từ.....!” A nha, thật là một thanh âm nam trung hoàn mỹ, hùng hậu mà êm tai, thể hiện đầy đủ cõi lòng tịch mịch của một vị hoàng đế nha!

Một xăng – ti – mét.....

“Khụ khụ.....!”

“Đừng có nghịch ngợm nữa!” Quả nhiên, phụ hoàng với ta đều có cùng một suy nghĩ, hung hăng trừng mắt nhìn đầu sỏ phá hỏng không khí “nghe ngào” kia của chúng ta, Vũ Văn Khiếu.

“Phụ hoàng.....!”

“Tiểu Từ.....!”

Lại làm tiếp khung cảnh bù nhìn kia nha!

“Khụ khụ.....!”

“Phu quân a, cứ phanh đi phanh lại thế rất là thống khổ đó!” Nhanh chóng thu hồi đôi tay ôm lấy người trước mặt, nhìn thấy hoàng thượng vẫn vỗ vỗ khoảng không ở trước mặt, nhìn đi, thật là tiếc quá aaaa!

“Phụ hoàng, vấn đề của thị tộc phương bắt phải làm sao bây giờ?” Còn không quan tâm đến ta, hừ, người dám không quan tâm đến ta!

“Phụ thân yêu quý a, hần không để ý tới con ~” Nặng ra vài giọt nước mắt trong suốt đầy vẻ vô tội, một bộ dáng đáng thương đứng cạnh bên người phụ hoàng cao lớn anh tuấn, ủy khuất nói.

“A nha, tiểu thất a, nhìn tiểu Từ thật là đáng thương a, mau, bồi hần trò chuyện đi!” Quả nhiên chỉ có lão cha ta là còn có nhân tình, nga, không đúng, là lão cha của tiểu Từ mới đúng.

“Cái này.....!”

“Người,.....!” Ngoan ngoan nào a, sao lại trừng mắt với ta thế chứ, ha hả!

“Phụ thân, phụ hoàng.....!” Ta lập tức xuất ra thần công làm nũng.

“Khiếu, người không thể nói chuyện với tiểu Từ sao?”

“Người!!”

Không còn dám trừng ta đúng không, ha ha, “Phu quân a, kỳ thực ta rất thích giọng nói của người a!” Ôm ôm, hôn hôn, cọ cọ, sờ sờ, hi hi hi, vị Vương gia đẹp trai này giận mà không dám nói gì nha, ức yêu, lại còn run run lợi hại như vậy sao!

“Phụ hoàng, chúng ta chơi cờ đi!”

“Được!”

Rời khỏi cái ôm ấm áp, bước đi, rồi lại quay đầu nhìn, khóe miệng khẽ nở một nụ cười. Một tháng, nhện ta đã một tháng rồi, chẳng lẽ vẫn phải tiếp tục như thế sao? Vũ Văn Khiếu!

Cô lẽ Hoàng đế thực sự thương nhớ người từng là ái nhân kia, có lẽ là vì ta đã mất đi quá nhiều những thứ gọi là thân tình này, mà cho dù thế nào đi chăng nữa, nhìn thấy vị hoàng đế tịch mịch cô đơn trước mắt này, ta chỉ còn một nguyện vọng duy nhất, đó là có thể cùng y cười thật khoái hoạt.

Thỉnh thoảng lại quay đầu lại nhìn, vẫn luôn thấy bóng dáng Vương gia cách đó không xa. Có cơn gió êm dịu lướt qua, vẫn không hề làm suy giảm vẻ tiêu sái, suất khí của hần.

Hần đang nhìn ai? Nhìn ta ư?

Ta không biết, điều duy nhất ta biết, điều duy nhất ta có thể tự nói với chính mình, rằng đừng tự mình đa tình.

Không hơn!

8. Chương 8

Tên tuổi thập thất hoàng tử tựa hồ thực sự rất nổi tiếng, có lẽ lời hứa hẹn của hoàng thượng — ta cũng có thể có quyền kế vị, là sự thật!

Từ sau ngày tiếp nhận danh vị ấy, tiểu viện trong trẻo nhưng lạnh lùng của ta dần dần trở nên đông đúc như trẩy hội, mặc dù ta vẫn sống nhờ trong quý phủ của Khiếu, bất quá đối với những người tới tìm ta, hân cũng không ngăn trở, chính là vì hân muốn ta là người kế vị!

Ta không thông minh, nhưng cũng từ người dân ở đây biết được chút ít. Lâm Quỳnh vương triều, đương kim triều đình, đại hoàng tử Vũ Văn Nghệ, thất hoàng tử Vũ Văn Khiếu, Cửu hoàng tử Vũ Văn Nhật là ba người đứng đầu ba đảng phái tranh đấu vị trí hoàng đế trong tương lai kia.

Mà ta, một người không ai nghĩ đến lại có được lợi thế phi thường lớn, cơ hồ mọi đại thần trong triều đến nay đều không có phương hướng suy nghĩ chính xác, đều tin rằng ta có thực lực cùng quyền lợi vô cùng lớn để ngồi lên ngôi九五 kia, bởi vì phụ thân ta là người hoàng thượng yêu thương nhất, yêu đến mức không tiếc từ bỏ ngôi vị hoàng đế đầy quyền lực!

Cười cười tiễn các vị đại thần cứ luôn muốn bày ra sự trung thành của mình, nếu bọn họ biết ta không phải là cái vị Văn Dận Từ thật kia thì sẽ có biểu tình gì nhỉ? Thật là khó tưởng tượng quá đi!

Ngồi trong tiểu viện đã khôi phục lại vẻ quanh quẽ vốn có của nó, lại ngược lên ngắm nhìn ánh chiều tà, thật đẹp.

“Đại nhân, gió đã nổi lên rồi, mau trở về thôi!”

Thanh âm của tiểu P, thực ôn nhu, ôn nhu đến mức khiến ta lầm tưởng rằng hân là thực sự đang quan tâm đến ta, mà không phải là Văn Dận Từ kia.

“Nhưng mà nó thật đẹp a!” Chỉ vào vàng thối dương đang dần trầm mình xuống, rất đẹp a, đẹp đến làm người ta thương tâm, làm người ta đau lòng, đau lòng vì nó đang dần biến mất.

“Đại nhân, cảnh này ngày nào cũng có thể xem a, mau vào thôi!” A, cảnh này ngày nào cũng có thể xem, nhưng mà liệu nó của hôm nay liệu có thể giống ngày mai hay không?

Yên lặng chậm rãi bước vào trong nhà, tiểu P theo thói quen không tiến vào mà dừng lại ngoài cửa.

Ngồi trên giường, nghịch nghịch kim bài ở bên hông, mặt trên là hai chữ “thập thất” thật lớn.

Thập thất hoàng tử a, đây không phải đã nói lên quyền lực cực đại hay sao?

Khẽ cười cười, đối với bọn họ đó là tượng trưng cho quyền lực cao quý, nhưng đối với ta, nó chỉ là một vật rắn có thể đổi lấy tiền vàng mà thôi!

Ngã người xuống, nhắm mắt lại,

Đã tới nơi này được gần một năm, liệu có còn ai nhớ tới người tên Huệ Thành Thiên đã từng tồn tại hay không, có còn ai giữa đêm khuya từng nhớ đến một người tên Huệ Thành Thiên hay không..? Ta đã bị người khác quên đi, hay là thực ra họ chưa từng biết đến sự tồn tại của ta?

Hơi hơi nở một nụ cười, cười chính mình vẫn mãi không thể buông bỏ như trước!

Có lẽ thật sự, ta không thể buông thả hết.

Màn đêm tối đen, ngã tư đường huyền ảo, tựa hồ như muốn khơi lên một đêm không hề tầm thường.

Tửu tiết (lễ hội rượu @@) mỗi năm một lần luôn huyền ảo như vậy, chẳng thể phân biệt được giá cả thế nào, cũng đều có thể uống rượu ở bất cứ đâu trên đường phố, điên điên cuồng cuồng mà qua một đêm.

Trong tay là chén rượu vừa mời người khác, ta không uống rượu, ngay cả bia ta cũng không muốn dính dáng tới, huống chi là cái loại rượu mạnh này!

Chậm rãi xuyên qua đám người, ai ai cũng đều vô cùng điên cuồng, điên cuồng náo loạn, điên cuồng phát tiết, điên cuồng uống rượu, tựa như mọi chuyện hết thảy họ đều ném ra sau đầu!

Có thể thấy vài đại quan quý nhân lẫn trong đám người, thậm chí ngay cả Thừa tướng cũng hỗn loạn trong đó. Có lẽ đây là phong tục của bọn họ, mà ta, có lẽ không thể hòa nhập vào sự điên cuồng ấy của họ, vì chính ta cũng đã điên cuồng thật lâu rồi.

Khóe mắt chợt liếc qua một mặt thân ảnh thản nhiên lướt qua thật nhanh. Ta biết hắn là ai. Gần một năm ở chung, ta rất nhanh có thể nói ra, hắn là Vũ Văn Khiếu.

Không biết vì sao, ta muốn đuổi theo hắn, đuổi theo thân ảnh đang bay đi rất nhanh kia!

Chạy vào con đường hẹp nhỏ u ám, thoát ra khỏi đám người đông nghẹt, xuyên qua khách điểm đơn sơ, cho đến khi không còn nhìn thấy thân ảnh kia nữa!

“Tiểu P, người nói xem.....!”

Quay đầu lại, đột nhiên phát hiện tiểu P đã không còn ở bên người nữa, có lẽ là bị đám đông kia chặn đường.

Nhìn quanh bốn phía, đột nhiên phát hiện xung quanh không có một ai, nếu có, thì cũng chỉ là một mảnh hoang tàn phế tích.

Ô ô, không thể nào, sao lại khủng bố như vậy, liệu có quỷ ở đây hay không a?

“Có ai ở đây không?”

Thanh âm quanh quẩn vang vọng trong không khí, rụt cổ lại, cẩn thận đi về phía trước.

“Chi nha, chi nha.....!”

Ô ô, Như Lai phật tổ a, Quan Thế Âm Bồ Tát a, A Lạp chân thân a, Jesus thượng đế a, Huệ Thành Thiên khờ dại ta chưa từng làm chuyện gì thiếu đạo đức a, có làm thì cũng có xú xiu thôi, đừng phóng quỷ ra hù dọa ta a, có việc gì thì cùng hảo hảo thương lượng nha!

“Người.....!”

“Oa..... Quỷ á.....!”

Quỷ a, ông trời a, người thật sự không có thiên lý a, người đã đem ta tới nơi này rồi lại còn muốn hù dọa ta, ô ô, ta chết cũng sẽ không tha cho người, nhất định sẽ tìm người tính sổ, di? Hình như mình đã nghe thấy thanh âm này ở đâu đó rồi!

Ngay khi ta đang tự hỏi thì một bàn tay lạnh như băng từ từ khoác lên vai ta.....

“Oa, thiên linh địa linh linh linh, ta, ta không hề làm chuyện gì xấu a, người nhận sai người rồi a, mau biến mất đi a!” Nhắm chặt mắt lại, ta đáng thương hề hề không dám nhìn lệ quỷ gì gì đó kia, a nha, nhớ lúc xem xong phim ma ta liền sợ tới mức mấy tháng không dám dùng điện thoại, không dám nhìn TV, huống chi là nhìn hàng thật a!

Di? Sao lại không có động tĩnh gì? Chẳng lẽ tên quỷ gì gì đó thật sự cảm nhận được khí chất thiện lương của ta?

Trộm mở to mắt, hi hi, không có!

“Uy.....!”

“Oa a a a a a ~!” Thanh âm cao ngất của nam nhân tràn ngập trong sơn cốc trống trải. “Người đừng tìm ta a, ta, ta, thật ta rất khó ăn đó, toàn thân ta chỉ toàn xương thôi.....!” Lảo nhảo lộn xộn mà niệm niệm, không dám mở to mắt,

“Ta có nói sẽ ăn ngươi sao?” Một thanh âm hùng hậu vang lên, ân, người đang nói trước mắt là một đại soái ca, không hề thua kém vị Vương gia dễ nhìn kia nha, đúng rồi, thanh âm này thực là quen thuộc, hình như là của vị Vương gia kia nha.

Nghĩ muốn mở to mắt mà nhìn xem, nhưng mà, chắc là không phải đâu? Nhỡ đó lại là một khuôn mặt siêu cấp khủng bố thì sao, vậy kkkhoong phải là hù chết người ta rồi sao a, nghe nói thủ đoạn hù chết người ta là rất khủng bố đó nha, ta không muốn chết khó coi như vậy đâu, không nhìn không nhìn! Nhưng mà, nếu là Vương gia thì sao? Như vậy không phải là không được nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai tức giận bùng bùng kia mà lại để hân nhìn thấy hình dạng đông cứng xấu xí của ta sao?

Ân, mở mắt ra nhìn? Hay là vẫn không mở ra a?

Thật là một chuyện thật khó lựa chọn a!

“Uy, ngu ngốc, ngươi ngủ rồi sao!” “Ai nói ta ngu ngốc a, ta là đang suy nghĩ, đang suy nghĩ, hiểu không hả!” Thật là, người hay quý ở cổ đại đều thật chẳng có tí lịch sự nào cả, ngay cả tư thế người khác đang trầm tư suy nghĩ cũng nhìn không ra, thật hết thuốc chữa a!

“Vậy ngươi đang suy nghĩ cái gì a, ngươi có thể mở to mắt ra mà nhìn được không a?”

A a a, ta dám khẳng định, hân một trăm phần trăm là quý nửa đêm ra dọa người, hân muốn gạt ta mở mắt ra, hừ, quả nhiên cổ đại vẫn còn có loại quý như thế, ngươi mở mắt nhìn người nhất định sẽ chết, ha hả, ta thật là thông minh!

“Không cần, ngươi chắc chắn là muốn thừa dịp ta mở to mắt rồi lập tức ăn thịt ta!”

“A? Ta sẽ không ăn ngươi đâu!” Gạt ta ư? Hừ, người thông minh như ta sao có thể bị lừa dễ dàng như thế chứ!

9. Chương 9

“Hừ.....!” Thật là một giọng mũi vô cùng hoàn mỹ a.

“Ngươi sờ xem, có hơi ẩm a, ta không phải quý!”

Cảm giác được chút ẩm áp gì đó, thật giống như hơi ẩm con người nha, nhưng mà người ta vẫn còn sợ a, nếu hân gạt ta thì sao bây giờ?

“Không cần!”

“Ngu ngốc, ta là Khiếu a, ngươi nếu không mở mắt ra, cẩn thận ta đánh chết ngươi!”

Khí thế này, cảm giác này, ha hả, ta có thể kết luận, hân chính là.....

“Phu quân a a a a a ~!” Ôm lấy, cọ cọ, hôn nhẹ, sờ sờ!

Ngẩng đầu, phát hiện vị suất ca cũng đối ta mỉm cười, úc úc úc, thật là thụ sủng nhược kinh nha!

Vẫn bị đẩy ra như cũ, thế nhưng đã không còn cảm giác dùng sức đẩy ra như trước kia nữa, có lẽ vị Vương gia hôm nay đã thay đổi rất nhiều rồi a!

“Đây là đâu?”

“Tổ ốc của Tiểu Từ!”

Thì ra là thế a, nơi đây là tổ ốc của ái nhân, đương nhiên không thể kinh động a!

Mỉm cười, ngẩng đầu nhìn bức hoành phía trên, [Văn Trạch]!

Bên trong hết thảy đã hoang phế từ lâu, đại môn bị tàn phá, trong sân mọc đầy cỏ dại, nhìn xung quanh, tự hồ chỉ còn lại một gian chủ ốc suy tàn.

Mái tóc phiêu dật, tà áo rực lửa đỏ, đôi mắt sáng ngời, cho dù đã hoang phế lâu ngày, nhưng nếu phải tro bụi mặt trên đi, vẫn có thể phát hiện ra sự tuấn đạt của người trong tranh.

Y là người vị hoàng đế kia hết lòng yêu thương, ta dám khẳng định như thế. Có một hàng chữ nhỏ, tuy rằng là phồn thể, nhưng ta nhìn là đã có thể đọc được, ta biết, ta chỉ nhìn là đã có thể hiểu!

Dục tương bạch tuyết nhất nhật liễu, hồi khán y nhân tuyết trung tiểu —— Văn Luật Duyên!

Hoàng thượng a, có lẽ y cũng không phải là không yêu người, chính là không thể yêu, không dám yêu!

Có lẽ y thực sự yêu người, khi người còn chưa nhận ra tình cảm của mình với y, y đã yêu người như vậy rồi.

Xoay người rời đi, có lẽ không nói sự thật cho người thì tốt hơn.

Dục tương bạch tuyết nhất nhật thanh —— không thể; hồi khán y nhân tuyết trung tiểu —— yêu nhau, nhưng không thể yêu nhau a!

Bên ngoài là ánh trăng sáng trong, hôm nay ánh trăng lại sáng đến không ngờ.

“Có muốn uống một chút hay không?”

Nhìn thấy Khiếu ngồi trên bậc thang phía trước, không còn khí thế lúc bình thường, chỉ còn khí chất phiêu dật vân đạm phong khinh!

Tiếp nhận bầu rượu, không uống, chỉ muốn cầm, ngắm ánh trăng. Có lẽ như vậy, mới có ý thơ.

“Ta không phải Văn Dận Từ!”

Có lẽ hơi rượu đã dần tan, có lẽ sắc đêm quá xinh đẹp.

“Ta biết, người tên Huệ Thành Thiên!”

Nhìn lên không trung, mỉm cười, hóa ra hẳn vẫn nhớ rõ tên ta, ta có nên thấy thỏa mãn hay không?

“Ta đến từ một nơi rất xa ~!”

“Rất xa?”

“Rất xa, xa đến mức muốn về cũng không thể về được nữa!”

Lẳng lẳng nhìn bầu trời đêm, hơi hơi tựa vào người bên cạnh, không có phản kháng, thậm chí còn điều chỉnh thân thể để ta tựa vào, mặc dù có chút cứng nhắc!

“Các người sống ở nơi đó có được như ở chỗ chúng ta không?”

“Không biết a,, ta không để ý lắm, có lẽ so với nơi này tốt hơn một chút, có lẽ.....!” Ai biết a, thế giới trước kia đối với ta mà nói, tràn ngập những lời chửi rủa, khinh thị, và cả thân phận không thể quay về nữa.

“Ở đó rất phồn hoa, rất huyền ảo, rất tiên tiến, không hề dùng xe ngựa kéo, không hề dùng lửa đốt đèn, lại có.....!” Có ta không được yêu thương nữa.

“Người không uống sao?”

Giật mình ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt phóng đại trước mắt mình.....

“Ân.....!” Nhìn xuống chén rượu trong tay mình.

“Người không uống rượu sao?”

“Ai nói ta không uống!” Ngửa đầu uống một ngụm, hừ, ai nói ta, “Khụ khụ khụ.....!” nnd ai lại phát minh ra rượu a, nồng nặc, cay xè như thế, đến tâm can tỳ phê thận cũng bị đốt cháy hết!

“Không uống được cũng đừng giả vờ a.....!” Sau lưng có đôi tay vỗ vỗ giúp ta thuận khí, thực ấm áp, ấm áp đến mức khiến ta muốn khóc!

“Khụ khụ, ai nói ta không biết, ta chỉ là bị sặc mà thôi!” Nói xạo thế, đây là vấn đề liên quan đến mặt mũi a.

“Hảo, hảo, coi như ta chưa nói gì a!”

Đoạt lấy bầu rượu trong tay ta, chậm rãi uống.....

Ta không biết là vì chính mình say hay là ánh trăng sáng đến khiến người ta thấy ảo tưởng, ảo tưởng hẳn có một chút nào đó thích ta, cho dù chỉ là một chút thôi!

Hai người một bầu rượu, im lặng nhìn ngắm ánh trăng, dựa vào nhau, cùng nhau kể ra biết bao chuyện tình.

Rượu không còn, gió lớn nổi lên, hẳn phủ thêm áo khoác của hẳn cho ta, bên hông là yêu bài màu vàng kim của hẳn, một chữ “thất” rõ ràng!

Nếu cứ như vậy, thì thật tốt biết bao.

Ông trời, nếu được, có thể làm thời gian đình chỉ được không? Ta chỉ hy vọng vĩnh viễn đều dừng lại ở thời khắc này.

Yêu hay không yêu, có lẽ cũng chẳng còn quan trọng nữa,

Lúc này chỉ cần một nơi bản thân có thể yên lặng mà dựa vào...

10. Chương 10

Đêm đã khuya, không gian chìm vào yên lặng đến lạ kỳ. Rừng cây yên lặng, ngã tư đường yên lặng, hai con người cũng yên lặng ngồi như thế.

Ta dường như đã say, say đến cho rằng người ngồi bên cạnh thực sự yêu ta.

Hắn cũng dường như say rồi, say đến mức không còn đánh mắt ta nữa.

Nhân sinh như mộng, có lẽ say một hồi cũng tốt.

Ta và người dựa sát vào nhau, nâng đỡ nhau, chậm rãi cùng về nhà.

Về nhà, có lẽ người đi bên cạnh sống vai ta là ai cũng không còn quan trọng nữa, cho dù là còn tình yêu trống rỗng này đi chăng nữa.

Ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời trên kia,

Bầu trời hiện trắng sáng đã bị những đám mây đen che phủ,

Để rồi, ta và người cùng tiến nhập vào màn đêm tăm tối ấy.

“Khiếu, người có thích ta chút nào không?”

Ta cảm nhận rõ người bên cạnh chợt cứng ngắc lại. Nguyên bản muốn mở miệng, lại bị một bóng người lao ra từ màn đêm ngắt lời.

Sát thủ!

Đao đầu tiên hướng ta mà chém xuống!

Ta không muốn chết!

Đây là điều duy nhất ta có thể nghĩ đến, ta không muốn chết, ít nhất là hiện tại, ta không muốn chết!

Có lẽ đến rượu cũng không thể chống lại sự sợ hãi đang dâng trào, thân thể theo bản năng mà tránh thoát một đao kia!

Gắt gao nắm chặt lấy Khiếu ở bên cạnh,

Ta tin hẳn sẽ bảo hộ ta,

Ta tin là như thế!

Một trận chém giết bắt đầu. Ta chỉ có thể nắm chặt lấy quần áo hẳn, ở trong đám người trốn tránh đủ phía.

Đừng chết, Khiếu, đừng chết!

Ta cầu nguyện, ta cầu nguyện, ta không muốn hẳn chết, ta không muốn!

Mắt thấy tiểu P mang người tới,

Ta thật cao hứng, cao hứng vì mọi thứ sẽ hóa hiểm vi di*! (*biến nguy thành an)

“Chủ tử có lệnh, bắt sống Thất hoàng tử!”

Hắc y nhân hét lên, ta kinh ngạc nghe thấy bọn họ nói muốn bắt Khiếu. Ta sẽ không để các người bắt hấn đi, sẽ không bao giờ có chuyện đó!

Gắt gao nắm chặt lấy quần áo của Khiếu, cơ hồ muốn dùng thân thể của mình vì hấn mà chắn đi mọi nguy hiểm sắp ập tới!

Ta chỉ vừa mới trộm được một chút cảm tình từ hấn thôi, ta không muốn chút cảm xúc ấy bị hủy đi!

Hết thấy đều âm ỉ, một màn chém giết ồn ào náo loạn, có người ngã xuống đất, lại có người vùng đứng lên,

Ta đã không thể quản được nhiều thứ như thế,

Ta chỉ cần người không ngã xuống mà thôi!

“Bảo hộ thất hoàng tử.....!”

Bên tai là tiếng thét của người, thất hoàng tử, ta là thập thất hoàng tử, không phải thất hoàng tử, không phải!

Quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt của người,

Nguyên lai hết thấy đều là như vậy!

Nguyên lai mọi ôn nhu hôm nay đều là vì thế,

Trên người là áo khoác vừa nãy người khoác lên cho ta,

Ở đó vẫn là miếng kim bài chứng minh thân phận của người,

Có người vung đao lên hướng người chém xuống,

Ta nở nụ cười!

Ta vượt lên che trước người người,

Giờ phút này, ta không còn sợ hãi cái chết nữa, thật sự, ta đã không còn sợ nữa!

Sau lưng là nỗi đau đón kịch liệt,

Từng ngón tay ta vẫn như trước, vẫn gắt gao nắm chặt lấy phục của người, đôi tay của người.

Chợt bị người nào đó chắn eo ôm lấy,

Ta biết đó là thích khách muốn bắt thất hoàng tử,

Mà ta, chính là vị thất hoàng tử đó!

Nhìn thấy ánh mắt của người, bên trong là chút cảm xúc gì đó mà ta không thể hiểu, nhưng ta vẫn luôn cho rằng có lẽ đó là tình cảm mà người dành cho ta, cho dù chỉ có chút xíu như vậy.

Ta đã hy vọng xa vời rằng lúc này người có thể vì ta mà đánh lui mọi địch nhân muốn bắt ta đi,

Ta đã hy vọng xa vời rằng lúc này người có thể nói với ta rằng, mọi chuyện không phải là như thế,

Ta đã luôn hy vọng xa vời rằng.....

Gắt gao lôi kéo tay người, nhưng lại phát hiện người đã muốn buông tay ta ra rồi,

Chỉ có ta vẫn cố chấp lôi kéo người mà thôi...

Mỉm cười, mỉm cười nhìn người,

Hóa ra ta vẫn là một kẻ vô cùng ngu ngốc như trước!

Ta chẳng thể cho người cái gì,
Điều ta có thể cho, cũng chỉ là nụ cười này thôi.
Ta không có tài cán để làm gì cho người,
Việc ta có thể làm, cũng chỉ là có thể là không nói cho bọn họ biết, ta không phải là thất hoàng tử.
Buông tay, ta đã không còn ao ước được đôi tay rộng lớn của người nắm chặt nữa.
Buông tay, ta đã hoàn toàn tỉnh rượu rồi.
Buông tay, mong rằng người sẽ luôn khoái hoạt, khoái hoạt sống trong một thế giới không có ta.
“Rút lui ~!”

Dần dần rời xa, có thể thấy thân ảnh tiểu P xông lên phía trước, có thể thấy bóng dáng người lẳng lặng đứng ở nơi xa nào đó nhìn ta rời đi, có thể thấy hy vọng đang dần rời xa ta.

Ngẩng đầu, ánh trăng vẫn như trước trốn sau tầng tầng lớp lớp mây đen. Trăng này, có phải người cũng không muốn nhìn thấy một kẻ ngốc nghếch như ta hay không?

Ha hã, ông trời, ta rất muốn lớn tiếng nói với người rằng, đừng đùa giỡn ta nữa, đừng lừa gạt ta nữa, ta từ bỏ

~Ta đã không cần thân tình gì nữa, không cần tình bạn, lại càng không còn hy vọng xa vời sẽ có được tình yêu,

Như vậy, có thể khoan dung với ta một chút được không? Để ta không thể nghe thấy, không thể nhìn thấy, không thể nhớ nhung gì nữa!

Nhắm mắt lại, khôi phục bình tĩnh,

Thân thể xóc nảy, ta biết ta vẫn đang trên đường rời xa hẳn,

Nhưng mà, ta sẽ tới nơi nào đây?

Ta đã không còn khí lực để suy nghĩ nữa,

Ông trời, ta thật sự đã mệt mỏi lắm,

Cho tới bây giờ, ta mới biết được, kẻ ngốc, vẫn là ta!

Không phải sao?

11. Chương 11: Nụ Cười Như Đang Khóc

Suy sụp trở lại phòng, theo thói quen ngẩng lên nhìn sang căn phòng cách vách.

Hắn đã ngủ rồi?

Hay là vẫn ngẩn người như cũ?

Hắn sẽ vẫn như cũ mỉm cười ngọt ngào với mình và nói, “Tiểu P, ngủ ngon!” phải không?

Dừng chân, nhìn căn phòng tối đen một mảnh,

Trên tay là thanh kiếm nặng trĩu.

Mở cửa sổ, nhìn ra ánh trăng tận cuối chân trời, và cả vầng thái dương đang dần hiện rõ.

“Thái dương ngày hôm nay vĩnh viễn cũng không thể giống thái dương ngày mai.”

Hắn đứng dưới vầng thái dương nói với ta, nở một nụ cười đẹp vô cùng, đẹp đến khiến người ta cũng muốn vui vẻ cười theo.

Nhưng ta biết, ta biết hắn tuy cười, nhưng không có lấy một chút khoái hoạt!

Vương gia yêu Văn đại nhân, từ năm Văn đại nhân 12 tuổi phụng chỉ vào ở phủ Vương gia, Vương gia liền yêu y.

Năm năm, ta tận mắt nhìn Vương gia vì lấy lòng Văn đại nhân mà làm hết thấy, mà hết thấy ấy, đều chỉ để đổi lấy nụ cười của y.

Năm năm, Văn đại nhân không hay cười, thậm chí ngay cả một con mắt cũng chưa hề nhìn Vương gia!

Cho nên Vương gia nổi giận. Giận dữ, hận thù, nhưng mà, vẫn yêu vô cùng!

Cuối cùng, Văn đại nhân chạy thoát, rồi biến mất!

“Vì sao người không thể chấp nhận Vương gia?”

Lần đó, Văn đại nhân vẫn đứng giữa vườn mai xinh đẹp, y phục lửa đỏ, tựa như muốn cùng sắc mai đua sánh.

Đại nhân lẳng lẳng nhìn ta, đó là lần đầu tiên ta thấy Văn đại nhân cười, cho dù chỉ là khẽ mỉm cười mà thôi.

“Ta không muốn trở thành một Văn Luật Duyên thứ hai!”

Ta không rõ Văn đại nhân đang nói cái gì, vì sao yêu Vương gia lại sẽ trở thành một Văn đại nhân căn bản không yêu Hoàng thượng kia, một Văn đại nhân vì không yêu mà chấp nhận tự sát!

Nhưng ta biết, Văn đại nhân cười rõ lên rất đẹp, thế nhưng ta lại không hề nghĩ rằng, nụ cười ấy, ánh mắt khẽ liếc ấy, lại là lần cuối cùng ta được nhìn thấy.

Ngày hôm sau, Văn đại nhân rời đi, lưu lại một phiến mai viên yên tĩnh.

Năm ấy, sắc mai tàn sớm, như muốn hờn oán chủ nhân đã rời bỏ nó.

Vương gia không cho người hủy mai viên đi. Người chỉ nói một câu, “Giữ lại, kể cả nó không còn chủ nhân đi chăng nữa.”

Đại nhân, vì sao người không thể yêu Vương gia?

Mỗi khi tuyết rơi, ta sẽ lại hỏi một câu như vậy, hỏi Văn đại nhân vẫn luôn đứng trong tuyết chờ đợi Vương gia trở về ấy, hỏi Văn đại nhân không thể yêu Vương gia ấy, hỏi Văn đại nhân cuối cùng lại rời bỏ mọi thứ ấy.

Nhìn hắn lần đầu tiên, ta liền nghĩ rằng hắn là Văn đại nhân đã mất tích nhiều ngày.

Nhưng nhìn nụ cười ấy, ta xác định, hắn không phải Văn đại nhân, hắn không phải!

Đại nhân sẽ không cười như vậy, nhưng hắn lại cười như thế!

Đại nhân hết như tiên tử trên trời, bất nhập phạm trần, mà hắn lại như mang mọi hỗn độn trên thế gian, thấp hèn không chịu nổi!

Trong đôi mắt bình thản của đại nhân sẽ biểu đạt ý cười, mà trong mắt hắn sẽ là nỗi đau thương lộ ra giữa nụ cười trên môi.

Đã từng có một lần, ta hỏi hắn, “Vì sao phải cố ý khiến Vương gia sinh khí?”

Hắn cười, nhưng trong mắt lại ngập tràn bi ai, ta không hiểu đó là cái gì, vì sao hắn lại bị thương như thế.

Mãi đến khi thấy hắn đi vào phòng, đóng cửa, hắn vẫn không trả lời câu hỏi của ta.

Ngày đó, ta lẳng lẳng nhìn hai cánh cửa khép chặt, yên lặng đứng chờ ngoài cửa,

Ta không biết vì sao phải làm như vậy, bản thân chỉ là thị vệ Vương gia phái đến bên người hắn, hay cũng chính là người giám thị hắn!

Vì sao phải đợi? Vì sao phải đứng ngoài cửa? Vì sao lại cảm thấy bi ai?

Ta không hiểu, nhưng ta biết, ta luôn hy vọng hắn sẽ mở ra hai cánh cửa ấy, ta hy vọng hắn sẽ nói với ta, nói với ta rằng hắn đang rất đau khổ.

Thế nhưng cho dù đã đến lúc dùng bữa tối, hắn vẫn không mở cửa phòng, mà ta lại bị kêu đi làm chuyện khác.

12. Chương 12

Hắn không thích những đóa mai trong viện, hắn nói hắn ghen tị với chúng, vì chúng có thể chống đỡ lại mọi trận gió lạnh.

Hắn không thích gây trúc, hắn nói chúng sẽ khiến hắn nhớ tới “thịt nướng măng”! (???)

Hắn không thích hoa lãn, hắn nói chúng thật dễ tàn.

Hắn tối không thích hoa cúc, hắn nói chúng sẽ khiến hắn nghĩ tới cái chết.

“Vậy ngài thích cái gì?”

“Tiền, ta thích tiền a, ta còn thích trai đẹp nữa, như người với Vương gia nhà người vậy!”

Hắn vẫn cười như trước, cười đến xinh đẹp như vậy!

“Vậy nếu chỉ được chọn một trong hai thì sao?” Ta không biết vì sao mình lại hỏi câu này, nhưng ta chợt nhìn thấy nét bi thương lóe lên trong mắt hắn.

Hắn lại cười, cười nhìn ta.

Thấy hắn xoay người, khẽ chạm nhẹ lên nhánh mai khô héo, thật lâu không đáp lời.

Khi đó bản thân không thể nhìn thấy vẻ mặt của hắn, không biết hắn dùng loại biểu tình gì nhìn thứ mình không thích, nhưng ta nghĩ, chắc là hắn vẫn sẽ nở một nụ cười.

Mà ta, việc có thể làm, chỉ có thể là chờ đợi.

“Tình thân, tình bạn, tình yêu, người sẽ lựa chọn cái nào?” Lời nói có chút xa xôi, vang lên giữa ngàn đóa hoa, xán lạn quay đầu lại. Hắn như muốn để ta nhìn thấy nụ cười xán lạn của hắn.

“Ta, ta không biết!”

“Ta thật sự không biết, ba điều này đặt trước mặt ta đều giống nhau, có lẽ ta sẽ lựa chọn tất cả, ta căn bản đều không muốn buông tha bất cứ cái gì.

Nhìn thấy hắn lặng yên xoay người, nhìn thấy bóng dáng hắn chạy trốn, ta rất muốn hỏi,

Người thì sao? Người có lựa chọn giống ta không?

Có chọn giống ta không?

Hay là,

Người sẽ không chọn bất cứ điều gì?

.....

.....

.....

“Lừa và bị lừa, người sẽ chọn cái nào?”

.....

.....

Đại nhân thấy thời tiết hôm đó thật tốt, Văn đại nhân liền cười đến phá lệ xán lạn, thế nhưng ta lại như thấy thiếu cái gì đó.

Có lẽ nụ cười của hắn vẫn vĩnh viễn luôn thiếu một thứ gì đi!

“Vương gia, người có chút nào để ý đến Văn đại nhân hiện tại không?”

Ngày đó, gặp Văn đại nhân vừa từ chỗ Hoàng thượng trở về, ta tựa hồ như đã nhận ra một chút gì đó trong nụ cười của Văn đại nhân, thế nhưng lại tựa hồ không phải. Nhưng, ta biết, nụ cười của Văn đại nhân khi đó, so với trước kia vẫn rất xinh đẹp như thế, cho dù kia chỉ là một mặt mỉm cười.

Ta biết Vương gia cũng thấy, bởi vì người bỗng ngây ngốc!

Vương gia không trả lời câu hỏi của ta, kỳ thật Vương gia đang mệt chết đi, mệt đến nhìn không thấy bất cứ ai bên người.

Bởi vì mệt mỏi, nên mới tham luyến sự bình thản của Văn đại nhân, sự an tĩnh của Văn đại nhân, thậm chí không muốn quay đầu lại nhìn bất cứ điều gì nữa.

Dù sao, không quan tâm đến mình, sẽ không phải hao tổn tâm tư đi lừa gạt bản thân nữa, không phải sao?

Có lẽ, trong triều đại này, ta là người hiểu rõ Vương gia nhất, bởi vì ta và hắn cùng nhau lớn lên, bởi vì ta và hắn đều trải qua những lừa gạt, âm mưu, giết chóc chốn hoàng cung.

Một năm trước, Văn đại nhân hiện tại này xuất hiện chỉ là để ứng phó có lệ với sự ép hỏi của Hoàng thượng, mà bây giờ, hắn tựa như đã đi vào cuộc sống của Vương gia, bước vào cuộc sống của ta, vào cả cuộc sống của vương phủ.

Có lẽ Vương gia đã tiếp nhận hắn, một người đã từng nói với ta.....

“Ta là Huệ Thành Thiên, không cần gọi ta là Văn đại nhân, ta không phải là Văn Dận Từ!”

“Ta là Huệ Thành Thiên, ta không phải Tiểu Từ!”

“Ta là Huệ Thành Thiên!”

13. Chương 13

“Tiểu P, đến giờ mà người vẫn không chịu gọi ta là Huệ Thành Thiên sao?”

Đó là lần cuối cùng ta nghe thấy thanh âm của Văn đại nhân, nhìn thấy hắn mỉm cười xoay người rời đi, bước ra khỏi môn, hòa vào giữa đám người đông đúc, trong tay là rượu gạo vừa hỏi ta. Đó chính là biểu đạt hắn tín nhiệm ta, bởi vì theo như phong tục cũ, khi đem xuống một người sẽ cùng người mình tín nhiệm nhất uống rượu, chờ đợi ân huệ mà thượng thiên ban xuống, mà một khi đã uống rượu cùng ai đó, sẽ nhận định người đó là bạn bè, là huynh đệ suốt đời.

Khi đó ta bắt đầu sợ hãi, bắt đầu kinh hoàng! Ta không dám đối mặt với sự tín nhiệm của hắn, ta không dám thêm một lần nào nữa đối mặt với bóng dáng thê lương của hắn!

Nhìn thấy hắn hòa lẫn vào trong dòng người đông đúc, ta chợt muốn chạy lên trước nói với hắn, đừng đi một mình, đừng xuất môn, đừng mềm lòng chấp nhận ân nhu mà Vương gia cho người!

Nhưng mà, ta lại không bước tới giữ người lại, ta không nói cho người biết đêm nay thích khách Mục Bối tộc sẽ lên vào đô thành. Mà tin tức ấy lại là ta truyền ra, là ta nói cho bọn chúng rằng hôm nay hoàng tử sẽ xuất môn, và thất hoàng tử sẽ đeo trên mình một miếng kim bài chứng thực thân phận!

Mọi chuyện sẽ diễn ra như đã an bài, Vương gia sẽ khiến hắn biến mất khỏi vương triều này!

“Người thật sự bỏ được sao? Vương gia!”

Ngày đó sau khi truyền tin ra ngoài, thấy Vương gia lẳng lặng đứng ngoài sân, nhìn thân ảnh nhỏ bé lẳng lặng đứng bên trong. Ta biết, Văn đại nhân lại ngăn người trong ấy.

Vương gia không trả lời câu hỏi của ta. Có lẽ người cũng không biết đáp án, nhưng ai cũng biết, sao bản thân có thể buông tha mọi quyền lợi chí tôn như thế!

Đám đông huyền ảo, đứng ở nơi thật xa nhìn hắt dần biến mất khỏi tầm mắt, ta tự hỏi chính mình, nếu Văn đại nhân bị bắt đi, liệu bản thân có thấy thương tâm hay không?

Khi nhìn hắt mỉm cười, ta chợt như thấy nụ cười của hắt lần đầu tiên gặp nhau, chỉ có tuyệt vọng, chỉ còn chàm chọc. Ta biết, ta đã sai rồi, ta đã sai khi nghĩ rằng bản thân sẽ không thấy thương tâm, đã sai khi cho rằng mình chỉ đang trông chừng hắt không khác gì trông chừng một phạm nhân, đã sai khi nghĩ rằng hắt sẽ không quấy rầy suy nghĩ của ta!

Nhưng một khắc kia, ta nguyện vì hắt mà chết!

Ta muốn xông lên, ta muốn nói với chúng rằng, các người bắt sai người rồi!!!

Nhưng ta lại bị Vương gia kéo lại, trở mắt nhìn thấy hắt bị người khác bắt đi, mà ta lại bất lực!

Lúc này, ta chợt hoài nghi có lẽ ta sẽ xúc động mà giết Vương gia, nhưng ngay sau đó, ta lại trầm mặc.

Bởi vì ta thấy trên mặt Vương gia lại bao trùm biết bao nỗi thống khổ hơn ta. Ta cảm giác như đôi bàn tay lạnh như băng ấy đang run rẩy, nghe thấy người nói với ta, “Ta đã sai rồi, phải không?”

Thanh âm rất nhẹ, nhẹ đến khiến ta cảm thấy tất cả chỉ là một hồi mộng, là một cơn ác mộng!

Người có yêu hắt không? Vương gia?

.....

Chỉ một chút thôi?

.....

Có yêu hắt không?

.....

Trước mắt, là nụ cười của Văn đại nhân, đẹp lắm, đẹp vô cùng.

Nhưng tại sao ta lại như thấy hắt đang khóc?

Ta không hiểu!!!

Sáng hôm đó, ngày Văn đại nhân thứ hai biến mất, ta cũng rời đi, rời khỏi mai viên bản thân đã thủ vệ lâu ngày.

Ta sẽ tới đón người trở về!

Tiểu Thiên!

Người là Huệ Thành Thiên,

Ta nguyện ý gọi tên của người,

Người có thể mỉm cười nghe ta gọi tên người được không?

Tiểu Thiên?

14. Chương 14

Mùa đông năm ấy âm lãnh dị thường, từ nền trời tối đen rơi xuống từng bông tuyết lạnh lẽo.....

Đưa tay ra khẽ khàng tiếp lấy, nhìn chúng chậm rãi tan dần ngay trong lòng bàn tay.....

Khẽ nở một nụ cười, xem ra mình vẫn còn chút độ ấm của con người a!

Bên chân là tờ giấy a di lưu lại. Bọn họ đi du lịch, lưu lại một người không có chìa khóa vào nhà như mình, thật muốn biết liệu bọn họ có thấy lo lắng cho hài tử này không?

Hay là, bọn họ đã quên đi sự tồn tại của nó rồi?

Rời đi, rời khỏi cánh cửa hiện tại sẽ không mở ra với mình, có lẽ, cánh cửa ấy chưa từng vì mình mà rộng mở...

Năm ấy, có một hài tử mười bốn tuổi tên Huệ Thành Thiên trên miệng luôn nở một nụ cười cuối cùng cũng có một giấc mơ. Trong giấc mơ ấy, nó có một gia đình ấm áp, nó có một người thân luôn quan tâm đến nó, nó có.....

Xuyên qua dòng xe cộ đông đúc, từng giọt bùn nước dơ bẩn bắn lên, nó muốn tránh đi, nhưng tránh được lần này, chẳng lẽ nó có thể vĩnh viễn không ô uế sao?

Lạnh, rất lạnh, rất muốn có một ly nước ấm, một bữa tối vẫn còn nóng hổi, cùng một chiếc giường nhỏ không cần ấm áp mềm mại cũng được.

Xuyên qua đám đông, lướt qua một gia đình ba người cười đùa hạnh phúc, lướt qua một đôi bạn thân mật khăng khít mà bước đi.....

Mọi vật ở dưới ánh đèn neon kia đều trở nên rực rỡ lấp lánh. Bản thân nếu đứng dưới ngọn đèn ấy, liệu có thể trở nên sạch sẽ không?

Cười cười lướt qua đám đông, cười cười đi qua con đường rộng lớn đông đúc, cười cười lướt qua một vùng nước đọng, không may để nước bắn làm ướt cả thân mình

~“Vì sao phải làm vậy?!!!” Thật lâu thật lâu về sau, có một nam sinh tên Huệ Thành Thiên đối nó rít gào, hỏi nó vì sao lại chọn con đường đó. Nó lại chỉ cười, nói với nam sinh kia.....

Nó nói, “Bởi vì ta đói a!”

Đúng vậy, nó đói a, nó lạnh a. Nếu khi đó có một người có thể cho nó chút ấm áp, nó sẽ không chút nào do dự mà đi theo hẳn, cho dù phải dùng bất cứ thứ gì trên người mình để trao đổi, nó cũng sẽ đổi hết!

Cho nên a, khi nó đang co ro cuộn mình trong một con hẻm nhỏ sâu hun hút, khi nó đang núp cạnh cánh cửa ngoài quán bar Nguyệt Dạ đã hết giờ mở cửa, khi nó đã sắp không thể chịu đựng được cái đói khổ lạnh lẽo kia nữa.....

“Người có nguyện ý không?”

“.....”

Ngẩng đầu, trước mắt là một người đàn ông trung niên, trên khuôn mặt là một ánh mắt lạnh lùng.

“Ta sẽ cho người chiếc giường ấm áp, cho người bữa tối phong phú ngon miệng, người có nguyện ý không?”

Có nguyện ý không?

Có nguyện ý không?

Có nguyện ý không?

.....

Nó nở nụ cười, nắm lấy đôi bàn tay to rộng ấm áp kia, nắm lấy đôi tay duy nhất vươn ra với nó, gắt gao nắm chặt lấy, cho dù nó có đánh mất đi cả linh hồn mình đi chẳng nữa!

Mùa đông năm ấy, rất lạnh!

Có một nam hài mười bốn tuổi tên Huệ Thành Thiên, tự bán đứng linh hồn mình, chỉ để đổi lấy một chút ấm áp no đủ.

Từ nay về sau, trong Nguyệt Dạ có thêm một thiếu niên xinh đẹp thích cười, ngoài Nguyệt Dạ thiếu đi một nam hài đói khổ lạnh lẽo.

Thế giới xám xịt, căn phòng xám xịt, con người cũng xám xịt.

Có khi ta chợt nghĩ, lão thiên, nếu người không thích ta như thế, thì vì sao người vẫn còn để ta tiếp tục sống trên thế giới này như vậy?

Nếu để ta vẫn có thể tiếp tục hô hấp, vì sao không thể buông tha cho ta, cho dù chỉ là một chút thôi!

Nơi đây là đại đô của Mục Bối tộc, mà ta hiện tại đang ở trong tầm cung của tộc trưởng hổ bối hùng yêu* Hồ Khâu Diêu. (hổ bối hùng yêu: lưng hùm vai gấu)

Người không phải Vũ Văn Khiếu, Diêu ngay từ đầu đã liền nhìn ra, khi đó ta đã mê man đi.

Người không giống Văn Dận Từ, đó là câu đầu tiên Diêu nói với ta, khi đó ta đã tỉnh lại.

Ta nở nụ cười, cười đến khiến miệng vết thương sau lưng rách ra, mới phát hiện nó thật sự rất đau, đau đến mức ngay cả lực phủ ngũ tạng theo nhịp tim đập cũng run rẩy đau đớn.

Người tên Hồ Khâu Diêu kia không đem ta bắt nhốt trong lao, thậm chí còn không ép hỏi, chỉ lẳng lặng nhìn ta, rồi xoay người rời đi.

Ta nghĩ y có lẽ sẽ đi điều tra xem ta là ai, nhưng mà y làm sao có thể tra ra cái gì chứ? Ngoại trừ ta thật sự có thể là Văn Dận Từ kia.

“Người sẽ giết ta phải không?”

Ta từng hỏi Hồ Khâu Diêu, kỳ thực đối với ta mà nói ước muốn đã không còn ý nghĩa gì nữa.

“Người muốn chết sao?”

Ta vẫn nở nụ cười, có lẽ nam nhân tráng kiện trước mắt có thể thật sự nhìn thấu nhân tâm.

Nếu ta cũng có thể nhìn thấu lòng người như vậy thì tốt rồi.

Thế nhưng ta có thể lơ đi sự ôn nhu này sao, dù bản thân biết rõ nó là giả dối?

Biết đâu ta có thể, biết đâu.....

Đứng dậy, lười biếng mặc áo khoác rườm rà, chân trần đứng trên mặt đất, cảm thụ cái lạnh như băng dung nhập vào cơ thể,

Thật lạnh, nhưng cũng thật vui thích.

Vũ Văn Khiếu, khi người lừa gạt lợi dụng ta, người cũng thấy vui sướng như vậy đúng không?

Nhưng vẫn thấy thật vô lực, vô lực vì sao ta lại có thể dễ dàng bị lừa như vậy, một chút chống trả cũng không có.....

15. Chương 15

Tự rót cho mình một ly trà, không phải trà Long Tĩnh hảo hạng, mà là Bích Loa Xuân thượng hạng.....

Tuy rằng đã nguội lạnh, nhưng vẫn thật đáng.

Vũ Văn Khiếu, lần đầu chúng ta gặp mặt là ở một vùng ngoại ô, ta bị ám sát, mà người chỉ vì nhầm ta là người kia mà cứu ta.

Lần gặp mặt cuối cùng, ta vẫn bị thương, bị vứt bỏ như trước, nhưng người lại là người đẩy ta đi.

Vũ Văn Khiếu, ta rất muốn hỏi người, lần đầu tiên gặp sát thủ, thật sự chúng chỉ là phản tặc, hay là vì nhận sai người mà hạ sát thủ?

Hay là.....

Ta thật rất ngốc, thế nhưng ta đâu phải kẻ không có đầu óc, đâu phải kẻ ngu ngốc không có mắt, không có tai!

Ta biết người lúc đó người muốn giết chính là ta, bởi vì ta không phải Văn Dận Từ, mà sự tồn tại của Văn Dận Từ này lại uy hiếp đến địa vị của người, cho nên người lựa chọn giết người giống Tiểu Từ là ta!

Ta đoán đúng rồi phải không, Vũ Văn Khiếu?

Người chắc là muốn giết ta, sau đó tiếp tục tìm kiếm Tiểu Từ của người. Để rồi cuối cùng người vẫn là hoàng tử có thể kế vị một cách chắc chắn nhất!

Ta không biết vì sao người lại từ bỏ ý định giết ta, thậm chí còn cứu ta, nhưng ta không hề hối hận vì đã được người cứu.

Tiểu P từng hỏi ta:

“Vì sao người luôn cố ý chọc giận Vương gia?”

Vì sao ư?

Bởi vì ta muốn rời đi, ta muốn người mau vứt bỏ ta, bởi vì ta rất sợ sẽ yêu thương một người lạnh lùng như người, vô lực như người, cuồng dại như người, tâm ngoan thủ lạt mắng ta lưu manh như người!

Thế nhưng người vẫn nhẫn nhịn mọi lời lẽ và hành động của ta, thậm chí cả sự phi lễ của ta.

“Người yêu thất hoàng tử Vũ Văn Khiếu kia sao?” Hồ Khâu Diêu đã hỏi ta câu thứ hai.

Ta liền cười.

Yêu ư?

Ta không biết, có lẽ là yêu.

Từ khi nào đã bắt đầu yêu hẳn?

Có lẽ là khi ta chạy trốn vài lần nhưng không thành đi!

Lấy trộm từ tiểu P mấy lọ mê dược, vài lần vốn có thể rời đi, lại bị người bắt trở về, mà tim ta cũng lần lượt bị người cướp mất.

Cho nên ta từ bỏ, từ bỏ hy vọng có thể trốn thoát, lựa chọn ở lại bên cạnh người lúc nào cũng có thể giết mình.

Có lẽ đó là một lựa chọn sai lầm, thế nhưng ta chưa từng hối hận. Cho dù là ngay lúc này, ta cũng nghĩ như vậy.

“Lừa và bị lừa, người sẽ chọn cái nào?”

Ta từng hỏi tiểu P, thế nhưng y không trả lời.

Khi đó ta hỏi chính bản thân mình, ta sẽ lựa chọn cái nào?

Là cái nào?

Có lẽ ta sẽ lựa chọn là người bị lừa.....

Vì sao?

Bởi vì ta thực ngốc, ngốc đến lý do đi lừa gạt người khác cũng không nghĩ ra được.

Bởi vì ta thực lười, lười đến ngay cả việc đi vạch trần lời nói dối của đối phương cũng không làm.

Bởi vì ta thực tham lam, tham lam được hưởng thụ sự lừa gạt xinh đẹp đầy ôn nhu người cấp cho ta, hưởng thụ cái ôm ấm áp, cho dù đó chỉ là nói dối.

“Người sao lại đi chân trần xuống đất?! Thương thế của người còn chưa khỏi hẳn a, có biết không?”

Thanh âm trầm mạnh, ôm ấp ấm áp, bả vai dày rộng. Là Hồ Khâu Diêu, không cần ngẩng đầu, ta cũng có thể nhận ra y.

Lười biếng dựa vào lồng ngực y, vẽ ra một nụ cười xinh đẹp nhất, mà y, cũng tươi cười với ta, thế nhưng trong đó lại chứa quá nhiều tạp chất!

Khép mắt lại, không muốn nhìn nữa.

Ta thích cảm giác được người khác ôm lấy, giống như hiện tại vậy, bởi vì nó thực ấm áp, thực thoải mái!

Cảm giác thân thể bị đặt lên chiếc giường mềm mại, lớp nệm tơ tằm sưởi ấm thân thể lạnh như băng của ta. Cơ buồn ngủ đánh úp lại, hết thấy rất nhanh trở nên mơ hồ.....

“Tiểu Thiên, làm quý phi của ta đi!”

Vì sao không phải là hoàng hậu?

Ta nở nụ cười, nhưng vẫn không mở mắt, chỉ ngậy ngốc mỉm cười.

“Ta thích người a.....!”

“.....”

16. Chương 16

Hắc ám bao phủ toàn bộ không gian. Ta biết ta đang ngủ.

Có người từng hỏi ta, hiện tại, cho người thêm một cơ hội lựa chọn nữa, lừa và bị lừa, người sẽ chọn cái nào?

Ta trong mộng vẫn mỉm cười như trước,

Thật là một câu hỏi ngốc nghếch a, không phải sao!

Vậy người chọn cái gì?

.....

.....

.....

Ta chọn là người bị lừa gạt!

.....

“Ta muốn làm hoàng hậu chứ không muốn làm quý phi a ~!”

Từ tấm cung u tĩnh của Mục Bối tộc tộc trưởng truyền ra một tiếng tru tréo rung trời rung đất. Muốn hỏi đó là tiếng của ai, khụ khụ, thì đó là của ta thôi mà, tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả*, hay là gì gì đó ta cũng quên mất tiêu rồi, bất quá, nói tóm lại, người tru lên mấy tiếng kinh khiếp kia chính là ta, Huệ Thành Thiên! (*trước nay chưa từng có, tương lai cũng sẽ không)

Ta lăn ta lăn ta lăn lăn lăn, ta trèo ta trèo ta trèo trèo trèo

~Ta không muốn làm quý phi a, thử nghĩ mà xem, quý phi nếu như được sủng ái hơn hoàng hậu, như vậy hoàng hậu sẽ ghen tị, ghen tị rồi sẽ trở nên tâm ngoan thủ lạt, tâm ngoan thủ lạt sẽ phải sát thủ tới, phải sát thủ tới thì quý phi sẽ, sẽ.....

“A a ~ ta phải làm hoàng hậu a ~!”

“Tiểu Thiên a, đừng nháo, ngôi quý phi đã là rất lớn rồi, sẽ không ai khi dễ người đâu!” Hì hì, chen vào trong cái ôm ấm áp, khụ khụ, xin long trọng giới thiệu với các vị, y, chính là lão bà hiện tại của ta, Hồ Khâu Diêu, nhìn xem, người ta có thể, lại có tiền, diện mạo cũng rất tốt, và hơn hết là, khụ khụ, đủ nghĩa khí, đủ suất tính, biết đã bắt sai người liền thành thật thổ lộ tình cảm với một mỹ thiếu niên như ta, hướng ta cầu hôn!

“Vậy nếu hoàng hậu khi dễ ta thì ta làm sao bây giờ?” Dám gạt ta a, hừ hừ

~“Cái này... nàng sẽ không làm vậy đâu!”

“A a a ~ Ta phải làm hoàng hậu a ~!” Thiết, không làm được mới là lạ đó! Ngẫm lại ta không phải là một thanh niên vô cùng tốt sao, xinh đẹp như hoa, giống hệt như trong đồng tiểu thuyết BL ta đã xem qua vậy, tới trọng yếu đó là, một người thuần khiết đơn thuần thiện lương như ta sao có thể đối phó với một bà già hoàng hậu âm hiểm đây! Lão tử ta mặc kệ!

“Người trước kia cũng hành động như vậy với Vũ Văn Khiếu sao?”

Một câu này ngay lập tức như lưỡi dao đâm thẳng vào tim, đau đến khiến ta không thể phản bác. Ha ha, con cáo già này, cũng biết dùng Khiếu làm ta á khẩu nha! Hừ, không phản kháng lại, lão tử ta không mang họ Huệ nữa!

“Được, Huệ Thành Thiên ta đây không làm hoàng hậu nữa!”

Thân thể được ôm chặt lấy, thật sự rất ấm áp.

“Lão tử cũng không thềm làm cái thể loại quý phi chó má gì đó đâu!”

Hừ, đẩy ra cánh tay so với ta thô cứng hơn rất nhiều, bước vào phòng đóng chặt cửa, đem con cáo già đang thất thố nhốt ở bên ngoài!

“Tiểu Thiên a, mau mở cửa a ~”

Làm bộ như không nghe thấy lời y nói, ngã lên giường, xoa xoa nơi bị “lưỡi dao” đâm đến phát đau,

Bên tai là lời cầu xin tha thứ của tên cáo già ngoài cửa.

Giương mắt, nhìn lên tấm gương đồng phía trước, phản chiếu trên đó vẫn là một khuôn mặt hoàn mỹ đang tươi cười như trước,

“Người thực quá ti tiện a ~!”

Khuôn mặt tươi cười trong gương nổi giận mắng!

Khuôn mặt tươi cười ngoài gương lại không động đậy, ta không phải vốn đã rất ti tiện sao?

Ta vì sao phải từ bỏ sự ân sủng đối trá này, vì sao phải từ bỏ cuộc sống không còn bị đánh đập này, vì sao phải từ bỏ hạnh phúc có chủ ý như vậy, vì sao ta phải từ bỏ, vì ta yêu hắn ư?

Cửa bị mạnh mẽ mở ra, đôi tay quen thuộc đem ta tiến sâu vào trong lồng ngực y. Mà ta chỉ nhắm mắt lại, không muốn nhìn gương mặt tươi cười trong gương kia nữa.

“Ta có đẹp không?”

“Đẹp!”

Ta biết ta nở nụ cười, Vũ Văn Khiếu, nói cho người biết, Huệ Thành Thiên ta quả thực yêu người, nhưng ta sẽ không vì bất cứ ai mà thủ thân như ngọc, bởi vì ta vốn chỉ là một chiếc ghế tràng kỷ* mà thôi! (chỗ này ta cũng không hiểu lắm TT3TT thôi thì cứ để y như QT vậy ==)

Ta vẫn cười, cho dù ta có yêu người đi chăng nữa, thì ta vẫn có thể nằm trong lồng ngực người khác thôi, không phải sao.....

17. Chương 17: Ta Không Cần Ngôi Vị Hoàng Hậu

Lại nói về việc sau khi bản đại nhân tới, khụ khụ, là sau khi bị bắt cóc đến Mục Bối tộc, trải qua hãm hại lừa gạt, lại thêm lợi dụ người lương thiện, rốt cục dụ dỗ thành công, đem Hồ Khâu Diêu thu vào trong túi quần nha, a? Vì sao không phải là váy á? Ngốc, ta là nam nhân, đương nhiên phải mặc quần rồi, tuy rằng ta tự thấy mình mặc cái gì cũng đẹp hết á!

Lại nói đến con cáo già luôn miệng nói thích ta rồi thì muốn ta làm quý phi của y, sống chết cũng không chịu cho ta làm hoàng hậu kia. Điều này sao có thể, có phải hay không, ta tốt xấu gì cũng là một thiếu niên vĩ đại mang bộ óc của nền tri thức hiện đại, mặc dù đang ở một nơi đến bản thân còn chẳng biết tý gì, nhưng nói đi nói lại ta cũng là một người hiện đại, phải biết làm sao cho xứng với cái danh này a, cho nên, không đáp ứng cho ta làm hoàng hậu, lão tử sống chết cũng sẽ không lấy chồng!

Lại nói thêm nữa, sáng hôm nay thức dậy, ánh nắng tươi sáng, ngàn dặm không mây, không còn thấy ánh trăng bà bà, khụ khụ, nói tóm lại thời tiết hôm nay rất rất tốt!

Ta, Huệ Thành Thiên ở trên giường lăn qua lộn lại n lần một lúc lâu rồi quyết định, để có thể ngồi lên ngôi vị hoàng hậu kia, hôm nay phải đi bái phỏng mẹ hoàng hậu xấu xa trong truyền thuyết hại chết công chúa Bạch Tuyết kia, khụ khụ, cứ cho là thế đi!

Còn nữa còn nữa, ta đi tay cầm theo kính chiếu yêu, đề phòng hoàng hậu kia là yêu quái, dù sao thì cổ đại cái gì chẳng có, cẩn thận một chút cũng tốt; toàn thân bọc thành một “đồng sắt” lớn, vì sợ rằng vị hoàng hậu nọ lại che giấu võ công gì đó, đâm ta một đao thì sẽ thành cái dạng gì a; thắt lưng giắt theo một cây sáo, hì hì, nói không chừng vị hoàng hậu ấy còn là một tiểu mỹ nhân a, vừa hay có thể cùng một mỹ thiếu niên như ta đàn sáo hợp tấu, ai, tuy rằng ta thích nam nhân, nhưng mỹ nữ ta vẫn rất yêu thích đó nha!

Cứ như vậy, ta với ánh trăng làm bạn mà xuất môn. A? Vì sao lại có ánh trăng á? Khụ khụ, người thật ngốc, chuẩn bị rồi thu thập mấy cái đao cụ này tốn rất nhiều thời gian, người cho rằng mấy thứ này cứ ra cửa hàng bách hóa là có sao a, hơn nữa ta còn phải lén lút đi tìm đó, không hề dễ dàng chút nào!

Im lặng rón rén ra khỏi tiểu viện, tiến vào sân trong nơi tắm cung của hoàng hậu!

“Loảng xoảng lang~!”

Chẳng hiểu sao, mỗi khi mấy miếng sắt trên đùi va vào nhau lại luôn khiến các cung nữ phải dừng lại nhìn theo.

Không được, cứ thế này sẽ bị phát hiện mất! Một người thông minh như ta rất nhanh liền phát giác ra rằng bản thân đã trang bị không đủ, thật muốn cởi mấy cái miếng sắt này ra, nhưng lại không hiểu sao bỗng nhiên lại không thể thoát ra được!

“Uy, giúp ta cởi cái này ra một chút!” Gọi lại một cung nữ đang nhìn ta. Nếu muốn xem, vậy chẳng bằng lại đây giúp ta một tay đi!

“Hừ, không được nói cho người khác rằng đã nhìn thấy ta, là ta đang đi đánh lén hoàng hậu đó ~!”

Xem xem, tiểu cô nương này thật thông minh a, vừa nghe xong liền gật đầu!

Được rồi, đã thoát ra khỏi đồng sắt gây trở ngại kia, ta tiếp tục đi, cái này đúng là nguyệt hắc phong cao a!

“Công tử, người có muốn ta giúp người soi đường không?”

“Ngốc, ta đang đi đánh lén, soi sáng thế không phải tự vạch trần mình sao?” Người cổ đại thật là ngốc!

“Nhưng mà hoàng hậu sai ta đến mời ngài a!”

“A~!” Thật sự là một lão vu bà*, ngay cả việc bí mật ta đang làm như vậy mà cũng phát hiện, quả nhiên rất lợi hại! (*lão vu bà: người già cả lão luyện tinh ranh)

Nhưng mà không vào hang cọp sao bắt được cọp con, ta, Huệ Thành Thiên, vì tương lai được làm hoàng hậu, quyết định đi theo.

Lại lại lại lại nói, khi bước vào đại môn rộng lớn, nhìn thấy lão vu bà kia, ta rốt cuộc biết như thế nào là một băng sơn mỹ nhân!

Da thịt kia, ánh mắt kia, khuôn miệng kia, vòng eo nhỏ nhắn kia, na na

~“Hoàng hậu, gả cho ta đi!”

Oa, chân sau quỳ xuống đất, thần tình thành kính nhìn vị mỹ nhân kia ~ nước miếng a nước miếng a

~Đột nhiên, thân thể bị ai đó ôm lên, hơi thở cực nóng phả vào cổ, thật ngứa

~“Tiểu quỷ, cứ nhiên dám đến câu dẫn lão bà của ta, người không phải luôn muốn làm hoàng hậu sao?”

Đúng thật a, khụ khụ, quên mất tiêu cái này mất rồi!

“Đúng vậy, uy, cái kia... ta phải làm hoàng hậu!”

Oa, mỹ nhân nở nụ cười, nước miếng a ~ Ta từ giờ trở đi không thể không thành trai “thắng” rồi a!

“Tốt, ai gia đang lo không có ai ở vị trí này đây!”

“A~” Không có ai, vậy có ta a, sao lại không muốn chứ?

“A nha, ai gia đã gần 6 tháng không ngủ đủ giấc rồi, chỉ vì ai gia là người đứng đầu một cung a, chuyện gì ai gia cũng phải làm chủ, ngay cả một con chuột chết ai gia cũng phải quản ~!” Mỹ nữ cau mày

~“A a~?”

“Còn nữa a, ai gia đã gần ba năm không được nếm qua vị thịt rồi, bởi vì hoàng hậu phải cầu phúc cho quốc gia, nên.....”

“Hơn nữa a~”

“.....”

Cứ như vậy, một người đáng thương như ta bị hoàng hậu mỹ nhân không buông tha mà liên tục hai giờ nghe mãi “còn có còn nữa”, đến quỷ thần thiên địa cũng phải phát khiếp a, nghe đến thương tâm đến rơi lệ a, nguyên lai làm hoàng hậu cũng mệt chết đi!

“Được rồi, vậy cái này chuyển giao cho người đi!”

“Chuyển giao cái gì?” Một vật gì đó vàng vàng nặng nặng đưa tới, chắc là bảo bối gì đó!

“Là ngọc tỷ của hoàng hậu a, về sau người chính là hoàng hậu ~!”

“A a~!” Nhưng mà Huệ Thành Thiên ta về sau không được ăn thịt, không được ngủ ngon, không thể thường xuyên nói chuyện phiếm, không được, khoan đã khoan đã!

“Mau cầm lấy a!”

“Ta không cần a~ ta không muốn làm hoàng hậu nữa ~!”

Lại phải nói lần nữa, buổi tối hôm đó, sau khi từ trong tấm cung hoàng hậu truyền ra tiếng tru tréo sức cùng lực kiệt của ta, ta chính thức tuyên cáo, ta không bao giờ muốn làm hoàng hậu nữa!

18. Chương 18

Ông trời, cũng như một ngày một ngày dần qua đi, có phải tình yêu cũng sẽ dần biến mất hay không?

Lần đó, ông trời không trả lời ta, cho ta, chỉ duy nhất một mặt mỉm cười.

Ta hận y, lần đầu tiên nhìn thấy y ta liền biết nỗi oán hận này vĩnh viễn gắn trên người nam nhân tiên tử phạm thể không thể sánh bằng ấy, hận nụ cười của y, hận sự si cuồng của y, lại càng hận sự lụy tình của y.

Y cướp đi phụ thân ta, đoạt đi tính mạng mẫu thân ta, thậm chí ngay cả hạnh phúc của ta cũng chỉ vì y mà trở nên vụn vỡ.

Cho nên ta bắt đầu trả thù, tìm kiếm mọi cơ hội để trả thù.

Ta đã chờ đợi suốt 12 năm; đã tìm kiếm y mười hai năm, mãi đến mùa đông năm ấy, ta liền vô cùng cao hứng tự nói với chính bản thân mình,

Ta sắp thành công rồi!

Ngày đó, ta vì nam nhân này mà mở cửa, vì y chuẩn bị tốt mọi thứ để tránh xa khỏi phụ thân ta!

“Sau khi bỏ trốn, người có nghĩ rằng bản thân sẽ cảm thấy tự do không?”

Lần đó, là lần cuối cùng ta thấy y cười với ta, nụ cười ấy vẫn đẹp như vậy, đẹp đến khiến ta cũng nghĩ rằng y sẽ thấy tự do.

Ngày đó,

Ta nở nụ cười

~Thế nhưng trên mắt lại là lệ.

Đứng trước tấm mộ bia che kín hiển huyết kia, ta biết, mặc dù đã chết đi, nhưng y vĩnh viễn cũng sẽ không chạm được vào tự do.

Phụ thân từng nói, y là chim, là một cánh chim cần tự do.

Thế nhưng phụ thân không biết, người không biết chính mình đã cấp cho con chim ấy khoảng không trung thật rộng lớn mà bay lượn.

Thế nên, con chim ấy một khi ly khai không trung sẽ mất đi khả năng bay lượn ấy, mà ta, lại chính là tên thợ săn bắn rơi con chim kia, giật nó khỏi tầng không.

Mùa xuân năm thứ hai, ta lấy người Mục Bối tộc.

Ta mang đi hết thủy của ta, mang đi mọi ý niệm tại vương triều này, mang đi bí mật chôn sâu trong lòng ta, bí mật mà phụ thân mãi mãi cũng sẽ không bao giờ biết được — y cũng yêu người.

Trong tay là mảnh ngọc bội y cho lúc gặp mặt, thực bình thường, nhưng lại nắm giữ suốt mười hai năm.

Rời đi, rời khỏi nơi mọi thứ đều hỗn loạn, ta biết, ta lại sắp đến một nơi hỗn loạn khác.

Ta yêu người, ta muốn rời khỏi nơi người từng ở đó, đối với vùng đất này, vương triều này, thời đại này mà nói rằng, ta yêu người, ta thực sự yêu người,

Luật Duyên!

Từ khi nào đã bắt đầu yêu người, ta đã không còn nhớ được nữa.

Có lẽ là từ khi người ngồi xổm đối mặt với ta, đối với một đứa nhỏ mới bốn tuổi như ta mà nói rằng: “Hãy trung thành với phụ hoàng của người.” Một khắc kia có lẽ ta đã bắt đầu yêu người rồi.

Bên ngoài kiệu thật ồn ào,

Hận mười hai năm,

Như vậy, ta yêu người bao lâu?

Trong kiệu lại vô cùng im lặng,

Ta là ta, nhưng ta lại dường như đã không còn là ta nữa!

Năm ấy ta mười sáu.

19. Chương 19

Mái tóc dài đen mượt, vẻ ngoài giống như đúc, cho dù vẫn ngủ say, nhưng ta biết hắn có lẽ chính là con y.

Đến gần hắn, đến gần người trong lòng trượng phu ta, ánh mắt dừng trên khuôn mặt tái nhợt trong lồng ngực của trượng phu mình.

Không hành lễ, không truy hỏi, cũng không có bất kỳ một sự quan tâm nào,

Ta và trượng phu của mình, cùng lắm chỉ có cái danh vợ chồng.

Mười sáu năm trước, ta bước vào hoàng tộc Mục Bối.

Trong mười sáu năm, ta từ quý phi bước lên ngôi vị hoàng hậu, nhìn trượng phu của ta trở thành đế vương thiên cổ, nhìn thấy Mục Bối tộc dần bước vào giai đoạn thịnh thế.

Mười sáu năm sau, ta đã có được hết thảy, nhưng nhìn xuống hai tay lại trống trơn.

Ta có yêu hắn không? Có yêu trượng phu của mình không?

Ta không biết.

Có lẽ ta hận hắn!

Ta hỏi trời, có phải yêu và hận, vĩnh viễn cũng không thể tách rời hay không?

Lần đó, ông trời vẫn như trước không trả lời ta, cho ta, vẫn chỉ là một thứ

~Một giọt lệ!

Ta nghĩ bản thân đã biết rồi.

Quay đầu lại nhìn, sau lưng, vẫn như cũ có thể nhìn thấy người đang ngủ say trong lồng ngực trượng phu.

“Hãy trung thành với phụ hoàng của người.”

Ta sẽ làm được, sẽ làm được!

Trăng vẫn sáng, gió vẫn lạnh, nhìn thẳng hắn, có lẽ đã thấy được mục tiêu của chính mình!

Dận Từ, hài tử của Văn Luật Duyên!

Ban đêm, vẫn có thể nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt như cũ của hắn, ta biết lưng hắn bị thương rất nặng, nặng đến mức suýt nữa đã lấy đi mạng của hắn.

Thế nhưng hắn vẫn mỉm cười, vẫn mỉm cười với ta,

Ta hiện tại, chỉ là một cung nữ, vì dễ dàng hành động, ta trong mười sáu năm học cách cải trang, học cách nghe lén, học cách phản bội!

“Người có yêu bề hạ không?”

“Không yêu thì có thể hưởng thụ được tình yêu không?”

Trả lời thật nhẹ, mỉm cười thật nhẹ, mà nét ưu sầu lại thật sâu...

Ta không biết người trước mặt có phải thật ngu ngốc hay không, ta không rõ hắn tại sao lại ở lại, chẳng lẽ đúng như lời hắn nói, là để hưởng thụ tình yêu ư?

Nếu vậy, ta hoàn toàn có thể lường trước kết cục của hắn, đó là sẽ chết thực thảm!

Hồ Khâu Diêu, hắn sẽ không yêu một ai, hắn, ngoài việc chinh phục, chỉ biết chiếm đoạt, thứ cuối cùng còn sót lại, có lẽ cũng chỉ còn một túi da mà thôi.

Nhìn thấy hắn xoay người rời đi, thật chậm, thật chậm, có lẽ là rất đau ~!

“Ta đỡ người về ~!”

“.....”

“.....”

“Người tên gì?”

“Ách ~ Tiểu Tình ~!”

Quay đầu lại, thấy nụ cười xán lạn của hắn, cùng một câu đã thật lâu thật lâu trước kia không còn nghe thấy, hay có lẽ bản thân cũng chưa từng nghe được

~“Cảm ơn ~”

“.....”

.....

20. Chương 20

Đêm hôm đó, trở lại tẩm cung, lau đi lớp hóa trang thật dày, nhìn khuôn mặt trẻ trung hiện lên trong gương, khuôn mặt của một nữ nhân mỹ mạo.

Nữ nhân trong gương mỉm cười, nhưng nữ nhân ngoài gương có thể vẫn cười như trước hay không?

Mười sáu năm, cho dù không có tình cảm, nhưng cũng có thể khiến một nữ nhân hiểu rõ trượng phu của nàng!

Cho nên ta hiểu hần, hiểu rõ Hồ Khâu Diêu. Y giữ Văn Dận Từ ở bên người, không phải vì vẻ ngoài của hần, huống chi y căn bản là một nam nhân không tin vào tình yêu!

Cái y theo đuổi chính là mở rộng bờ cõi, hần muốn được vạn dân triều bái, thế nhưng, tất cả, đều bị đánh vỡ chỉ bằng một câu của Thất đệ ta,

“Ta không cho phép bất cứ một ai dòm ngó vương quốc của ta!”

Khiếu bảy năm trước đối với các đại thần của Mục Bối tộc đã nói như vậy, thanh âm ấy khi đó mơ hồ không rõ bên tai ta, ta biết, nó sẽ trở thành một người vĩ đại, mà ta, sẽ trở thành người kê chân cho nó trên con đường xưng bá ấy!

Vuốt ve gương đồng lạnh như băng, chợt phát hiện nhưng nếp nhăn nhẹ trên mặt. Hóa ra ta đã sinh sống tại vùng đất phương Bắc này mười sáu năm.

Mười sáu năm thanh xuân, mười sáu năm dài đằng đẵng, chỉ vì một câu kia, “Hãy trung thành với phụ hoàng của người!”

Luật Duyệt, nếu người ở trên trời thấy được, người có cảm thấy hài lòng không, hài lòng ta đã trung tâm với vương triều mười sáu năm ròng!

“Ha ha ha ~”

Cười thật càn rỡ, cười một nữ nhân đáng buồn, cười một nữ nhân ngu ngốc, cười một nữ nhân ngay cả yêu hận khác nhau thế nào cũng không biết!

Tẩm cung trống rỗng, không có ai dám quấy rầy một hoàng hậu cao quý, một hoàng hậu bị ngoại nhân xưng là “băng cơ”, thế nhưng đâu ai biết lý do vì sao Mục Bối tộc đến nay không thể vượt qua biên thù.

Không phải bởi vì phụ thân ta quá cường đại, cũng không phải vì trượng phu ta vô dụng, chính là vì ở đây, ở nơi này, nơi này có một nữ nhân chỉ vì một câu nói của người khác mà bán đứng trượng phu của mình.

Suy sụp nằm trên giường, nhìn đỉnh giường cao thật cao, cao đến mức khiến người ta cũng nghĩ rằng có lẽ leo lên trên đó có thể vươn tay chạm được trời.

Luật Duyệt, ta yêu người mười sáu năm, thế nhưng đến tận ngày hôm nay, ta lại bắt đầu hận người!

Lần thứ hai gặp Văn Dận Từ, là khi ta đang trên đường thám thính trở về tẩm cung.

Một lần kia, ta phát hiện hần rất thông minh, hơn nữa còn rất cơ trí!

Ta biết hần muốn tìm ta, hơn nữa ta có thể kết luận, hần biết ta là ai, là hoàng hậu Mục Bối tộc, là đệ nhất công chúa vương triều Lâm Quỳnh, Vũ Văn Tình!

Thế nhưng ta vẫn như cũ không cho hần biết ta cùng vương triều vẫn bảo trì liên lạc, cho nên ta lựa chọn tiếp tục làm tỳ nữ Tiểu Tình của ta!

“Uy ~, giúp ta cởi cái này ra một chút!”

Giúp hần cởi bỏ mấy miếng sắt va chạm nhau kêu đến vang vang, ta biết hần muốn lôi kéo sự chú ý trong sân tẩm cung hoàng hậu, một phương pháp thật thông minh!

Rời đi, rời khỏi đây thật nhanh, bởi vì ta phải về chuẩn bị lần gặp mặt thứ ba của ta với hần!

Trong bàn tay trái, vẫn là khối ngọc bội kia,

Trong bàn tay phải, là mảnh giấy thiếu niên trước mắt đưa cho,

Gắt gao nắm lấy,

Dưới tầm mắt chăm chăm của trượng phu,

Gắt gao nắm lấy! Cầm chặt!

Luật Duyên, người có muốn ta giúp đứa con của người không?

Thế nhưng ta phải trả giá mọi thứ của mình!

Như vậy có thực sự xứng đáng không?

Vẫn là cách ăn mặc của tỳ nữ như trước, tựa như đã quen với loại trang phục bình thường như vậy

“Vì sao phải rời đi? Nơi này không tốt sao? Hẳn sủng người, thương người, thậm chí sẽ không đánh người!”

“Người có yêu hẳn không?”

“.....”

“Người yêu hẳn, cho nên người sẽ giúp ta rời đi, mà ta lại không thương hẳn, cho nên ta lựa chọn rời đi!”

“Nếu ta vì yêu mà lưu lại, vậy người vì ai mà rời đi?”

“.....”

“Vì nó sao? Thế nhưng ta biết, nó không yêu người, Huệ Thành Thiên!”

“.....”

Ánh nền lập lờ, gió nhẹ thổi qua, là ánh nền yếu ớt đang chống chọi lại với làn gió, vẫn là cơn gió kia thổi tắt ánh nến, ai mà biết, có lẽ chỉ có vết nến cháy là biết được, gió thổi tắt nến là vì quyền luyến không muốn rời.

Cầm trong tay quyển trục nhét cho nam hài u buồn đứng bên cửa sổ, vẫn nhìn thấy hẳn khẽ mỉm cười.

“Đây là tư liệu cơ mật của Mục Bối tộc, ta sẽ giúp người rời khỏi đây!”

“Vì sao, vì sao lại chọn cách phản bội trượng phu của người, phản bội người người yêu?”

Khẽ ôm lấy cơ thể, đã khuya rồi, nên trở về tắm cung!

Bước ra cửa, “Phản bội, hừ ~, ta có lẽ chưa bao giờ nguyện trung thành với hẳn, cho dù hẳn là trượng phu của ta!” Đúng vậy, lòng ta đã bị “y” lấy mất, cho dù ta có thật sự yêu nam nhân mười sáu năm đầu ấp tay gối kia đi chăng nữa, ta sao có thể có trái tim thứ hai mà dành cho hẳn!

“.....”

Dừng lại, đứng ở ngoài cửa, không quay đầu lại, “Trốn đi rất nguy hiểm, người nguyện ý ư?”

“.....”

“So với chết đi còn thống khổ hơn!”

“.....”

Quay đầu lại, đối mặt với nụ cười của hẳn, ánh mắt của hẳn, bên trong là gì? Là thương hại, thống khổ, hay là bi thương.

“Người cười không hợp đâu!”

.....

Xoay người rời đi, sau ngày mai, có thể còn thấy được khuôn mặt không hợp với tươi cười này nữa hay không, có thể còn thể thấy được khuôn mặt giống “y” như thế hay không, có thể

~Đi qua mảnh rừng cây yên tĩnh, thấy một thân ảnh cao lớn đầy quen thuộc, ta biết hẳn là ai, thậm chí ta còn hiểu rõ hẳn!

Hơi hơi nở nụ cười

~“Người hận ta không?”

Đây là câu đầu tiên khi hẳn nhắc khăn trùm đầu ngày cưới nói với ta, nhưng mà ta không hận, không hề hối hận đã đi đến địa phương xa xôi này!

Không hận, nên cũng không thương,
Thế nhưng ta khi nào lại bắt đầu hận
~Ánh trăng vẫn như trước, thế nhưng, thời gian đã trôi qua thật lâu.
Có một thứ mãi mãi cũng sẽ không thể tìm trở về!

21. Chương 21

Hơi thở dần ồ ồ gấp gáp, thân thể cũng dần dần không xong, nhìn hai nam nhân trong phòng kia, ta nở nụ cười!

Huệ Thành Thiên, có lẽ ngươi nên hối hận vì đã nói cho ta biết ngươi không phải con của Văn Luật Duyên, bởi vì nếu như vậy có lẽ ta sẽ nghĩ một phương pháp khác cứu ngươi!

Huệ Thành Thiên, có lẽ ngươi nên hối hận vì đã nói cho ta biết, ta quả thực đã yêu trượng phu của mình, bởi vì nếu vậy có lẽ ta sẽ không cố gắng muốn phủ nhận đáp án ấy!

Huệ Thành Thiên, có lẽ ngươi nên hối hận vì bản thân quá thông minh, bởi vì có lẽ ngu xuẩn cùng thiếu bản lĩnh sẽ tốt hơn rất nhiều!

Thế nhưng mọi thứ đều chỉ là có lẽ, cho nên nam hài trong phòng kia, nhất định phải chịu thống khổ cùng cực!

Huân hương trong phòng ta đã động chân động tay, cho thêm một chút vị đạo khiến nam nhân hưng phấn.

Nếu không thể làm cho một người cả đời yêu ta, vậy ta sẽ khiến hắn cả đời chỉ hận duy nhất một mình ta!

Lẳng lẳng nhìn thấy, nhìn thấy trượng phu của mình chậm rãi tới gần nam hài đang cuộn mình ở trên giường,

Ta biết điều đó đại biểu cho cái gì, ta biết!

Nhìn thấy trượng phu của mình ngày càng thô bạo, nhìn thấy nam hài giãy dụa đau đớn, nhìn thấy mọi việc bản thân đã an bài như vậy, tất cả đều tiến hành theo tính toán của mình, thế nhưng trái tim không hiểu sao lại thấy thống khổ, trên tay vẫn là khối ngọc bội kia!

“Thả ta ra.....!”

Tiếng thét chói tai phá tan bầu trời đêm yên tĩnh, ta biết người bên trong căn phòng kia đang rất thống khổ, thế nhưng ta vẫn như trước si ngốc đứng ở nơi đó, nhìn mọi việc diễn ra bên trong!

Giãy dụa, thống khổ, điên cuồng

~Vì sao lại rơi lệ, vuốt hai má, đột nhiên phát hiện bản thân từ lúc nào đã rơi lệ đầy mặt!

Vì ai mà thống khổ? Vì ai mà rơi lệ?

Vì nam hài đang giãy dụa đau khổ bên trong, vì một người biến thái vẫn đứng ở nơi này như mình!

“Ngươi cho rằng..... cố gắng giữ mình trong sạch như vậy, người đó của ngươi sẽ để ý ư?”

“.....”

“Ha ha ha ~ nó không hề yêu ngươi, nếu nó yêu ngươi sẽ không lừa ngươi như vậy, không phải sao?”

“.....”

Ta tận mắt nhìn một nam hài vì yêu mà lấy dũng khí kiên cường sống sót, ta tận mắt nhìn một nam hài vì yêu mà cố gắng bảo vệ chính mình, ta tận mắt nhìn thấy.....

Ta nhìn thấy một nam hài vì một câu “không yêu ngươi” mà buông tha mọi thứ.....

Từ bỏ giãy dụa, từ bỏ chống cự, thậm chí cũng đã từ bỏ mọi năng lực bảo hộ chính mình.....

Suối tóc tán loạn, y phục tán loạn, ánh mắt tán loạn, hết thấy đều tán loạn không chịu nổi, thứ duy nhất không thay đổi chính là mặt cười trên giường kia.....

Nghe thấy thanh âm quần áo bị xé rách, nghe thấy thanh âm nam nhân thở dốc, nghe thấy thanh âm rên rỉ thống khổ, thế nhưng trong mắt không thay đổi vẫn là mặt cười chưa bao giờ biến mất kia, cho đến khi kết thúc nụ cười ấy vẫn không hề biến mất!

Nếu có cơ hội, ta thật sự muốn hỏi ngươi, vì sao lại cười? Nụ cười ấy vì ai mà nở rộ?

Tuyết trắng cùng ngăm đen, tinh tế cùng cường tráng, phần khích cùng thê lương

~Gió đêm phơ phất, trên người một mảnh lạnh như băng, bất tri bất giác nhận ra, quần áo trên người đã ướt đầm,

Có thanh âm thứ gì đó trong phòng rơi xuống. Là thứ gì?

Là thủy tinh?

Là trân châu?

Hay là.....

Nước mắt...

Nâng tay, xuyên qua khe cửa, chợt thấy một giọt lệ khê khàng lướt qua khuôn mặt tái nhợt, lướt qua khuôn mặt vẫn luôn tươi cười, một khuôn mặt đầy trống rỗng,

Chỉ một giọt!

Có lẽ đó là ảo giác của ta.....

Thế nhưng ta lại thấy nó lăn xuống, nhỏ bé như vậy, rồi khê khàng biến mất

~Không tiếng động mà khóc.....

Là bi ai, là thê lương, là bất lực.....

Trên giường là một mảnh hỗn độn, thân thể trần trụi méo mó ngã dồn vào bên giường, hai mắt mở to nhìn ta đang dần tiến vào đại môn, mơ hồ có thể thấy như lời nói tựa đao thương như sắp xuyên qua tấm lưng gầy

~Ta biết ta nên đi vào,

Ta biết kết cục sắp được quyết định rồi.

22. Chương 22

Lần thứ hai ta hoàn mỹ xuất hiện trước mặt trượng phu của mình, lần đầu tiên ta biết là lần đại hôn mười sáu năm trước!

Có thể thấy rõ sự giật mình chợt lóe lên trong mắt hắn, sau đó là sự phẫn nộ hết như của dã thú, còn có.....

Nhìn qua nam hài vẫn như trước yếu ớt, nhìn thấy trượng phi từng bước tới gần

~“Là người ra tay?”

Ta nở nụ cười!

Là ta làm, để lưu lại cho ngươi một phần lễ vật, một lễ vật ngươi sẽ vĩnh viễn không chinh phục được!

Ngươi biết cường bạo một người sẽ chỉ làm người ấy vốn không thương ngươi sẽ càng thêm hận ngươi, cho nên ngươi lựa chọn cách sủng hân khoan dung hân!

Có lẽ ngươi không thương hắn, nhưng hắn có thứ cơ mật mà ngươi muốn, hắn có sự cơ trí!

Đáng tiếc

~“Người còn đủ tự tin mình có thể chinh phục hắc hay không?” Giống hệt câu thứ hai người nói với ta mười sáu năm trước, “Ta sẽ khiến người yêu ta, không phải vì ta yêu người, mà vì ta phải chinh phục được người!”

“Người ~”

Rất đau, tay bị nắm chặt lấy thật đau quá, ta đã cho rằng mình sẽ rơi lệ, bởi vì thực sự rất đau!

Thế nhưng ta vẫn mỉm cười, lúc này ta mới phát hiện, hóa ra khi tuyệt vọng, nước mắt cũng sẽ không còn nữa!

Trở tay, một chuồng, đánh lui sự kìm kẹp của người

~“Người biết võ công!”

Giật mình ư, đúng vậy, người hắc rất giật mình, bởi vì trong mắt người căn bản chưa từng có sự tồn tại của ta, cho dù người đã chinh phục được ta đi chăng nữa!

Nhìn thấy trượng phu tránh thoát công kích của mình, nhìn thấy trượng phu của mình chặt vật rút kiếm

~Nhìn thấy người quay lại tấn công, nhìn thấy người phẫn nộ vung kiếm, đâm tới

~Nếu không có tiền căn hậu quả, nếu không có địa vị chi phân, nếu người muốn ta không phải vì chinh phục, liệu ta có thể cùng người múa kiếm đến bình minh hay không?

Nếu ta không hận người, liệu ta có thể vẫn như trước không yêu thương người hay không?

Ngọc bội rơi xuống,

Ta biết,

Nó đã vỡ nát rồi

~Sau tiếng vang, hết thấy khôi phục bình tĩnh, ai cũng im lặng, ai cũng đình chỉ động tác!

Dây cột tóc đứt, suối tóc bay loạn, ta biết bên trong đã lẫn những sợi bạc trắng!

Ông trời, nếu người đã chết, tất cả yêu hận có biến mất không?

Lần này ta không hiểu được phản ứng của người a, ông trời!

Nhìn quanh bốn phía, vẫn là ánh nến cháy chưa hết, vẫn là làn gió nhẹ ầm ầm thổi qua

~Còn có tầng tầng sĩ binh vây quanh!

Thực xin lỗi, thực xin lỗi những người ta đã yêu,

Thực xin lỗi, thực xin lỗi những người ta đã hận,

Thực xin lỗi, thực xin lỗi ~!

Vẻ mặt đầy máu tươi, vẻ mặt đầy giết mình, vẻ mặt đầy thống khổ, Huệ Thành Thiên, người có cho phép ta được rơi lệ hay không?

“Cảm ơn ~ Cảm ơn ~!”

Thân thể đổ xuống, nghĩ đến cuối cùng sẽ ngã đập vào mặt đất lạnh băng, nhưng lại nhận ra bản thân đã tiến nhập một cái ôm vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Ngẩng đầu, ngẩng đầu muốn nhìn xem là ai đang ôm ta.

Ta nở nụ cười, có lẽ lúc này ta đã không còn xinh đẹp nữa, thế nhưng ta vẫn muốn nói, đây là mới là nụ cười thật sự ta dành cho người suốt mười sáu năm qua!

Dùng bàn tay đầy huyết vuốt ve khuôn mặt của người, mới phát hiện hóa ra người cũng đã già đi giống ta rồi, trên mặt cũng đã xuất hiện nếp nhăn.

Nguyên lai người vĩ đại như người cũng sẽ già đi a!

Hồ Khâu Diêu

~“Ta..... Hận..... Người.....!”

“Ta biết!”

Vẫn uy nghiêm như trước, vẫn là thanh âm hùng hậu như trước, giống hệt như lần đầu tiên người nói chuyện cùng ta!

“Nhưng mà..... Ta..... Ta yêu người!”

Có thứ gì đó nhỏ giọt rơi xuống, là cái gì?

Là cái gì?

Ta không biết, ta thật sự không biết!

Việc nên làm ta cũng đã làm xong, nhưng mà.....

Luật Duyên, ta đã tuân thủ lời hứa của ta, người có thể cười với ta không?

Hồ Khâu Diêu, ta yêu người hận người, người có thể dùng cái chết của ta hoàn trả lại được không?

Huệ Thành Thiên, ta thương hại người ghen ghét người, người có thể coi như chuyện cũ mà bỏ qua không?

“Ái diệc hận, sinh tức tử, tam nhân diệc tam nhân” (Yêu cũng hận, sinh rồi tử, ba người vẫn là ba người => nói thật mình cũng không hiểu lắm ==)

Ông trời, ta đã hiểu đáp án của người, ta đã hiểu rồi!

Ta đã thật sự hiểu rồi!

.....

.....

Yêu hận, hận yêu, ta có phải đã hiểu rõ mọi hư ảo của nhân thế này hay không?

Có lẽ.....

.....

Đã nhìn lầm nhân thế rồi!

.....

23. Chương 23

Màu đỏ, cả bầu trời là màu đỏ, là màu đỏ ối, người cũng đỏ, hấn cũng nhuộm đỏ

~Cúi đầu, nhìn xuống đôi tay của chính mình,

Cũng toàn sắc đỏ chói mắt!

Đau quá, toàn thân đều đau quá, vì sao lại đau như vậy, vì sao?

“Ba ~”

Ngọc bội rơi xuống,

Vỡ nát

~Nở nụ cười, nhìn thấy nữ nhân trước mắt nở nụ cười, vẫn xinh đẹp như vậy, vẫn diễm lệ như vậy, thế nhưng sắc thê lương lại tràn ngập cảm quan của ta.

Có chất lỏng ấm áp lăn xuống, đó là cái gì, là cái gì?

Khẽ vuốt lên,

Nhìn,
Là cái gì?
Rốt cuộc là cái gì?
Là cái gì?
Vì sao lại hòa cùng chất lỏng màu đỏ diễm lệ ấy, vì sao lại có độ ẩm, vì sao lại mặn như vậy?
Ngẩng đầu như trước, đối mặt với thân thể chậm rãi rơi xuống kia, đối mặt với ánh mắt bi thương ấy,
Người hận ta không?
Ta nở nụ cười,
Hận? Không hận!
Như Diêu đã nói, cho dù không có sự vũ nhục như thế, hắn cũng sẽ không yêu ta!
Mơ mơ hồ hồ, ta tận mắt thấy một tuyệt thế mỹ nữ hương tiêu ngọc vấn!
“Ta..... Hận..... Người”
“Nhưng mà..... Ta..... Yêu người!”
Nhìn thấy người dần nhắm mắt lại, nhìn thấy lại thêm một người chết ở trước mặt, nhìn thấy nam nhân vừa mới rong ruổi trên người ta vì người mà rơi một giọt nước mắt.....
Y yêu người, Tiểu Tình, Vũ Văn Tình!
Nếu cảm giác y đối với ta là chính phục, thì y đối với người, là yêu!
Thế giới dị thường im lặng, không ai đánh nhiều ai, không còn ai nhớ rõ ai, chỉ có một nam nhân bi thương, một nữ nhân vì yêu mà chết tâm, cùng một người ngu dại như ta!
Y ôm người rời khỏi phòng, bước ra khỏi cửa, mà ta vẫn như trước ở nguyên tại chỗ.....
Trong phòng chỉ còn một mình ta, thế giới chỉ có một người, chỉ có một mình ta.....
Không còn sức lực để đứng lên, vậy không đi nữa,
Không còn sức lực lau khô máu tươi trên người, vậy không lau nữa,
Không còn sức lực để sống sót, vậy không sống nữa
~Tựa vào bên giường, chân tay toàn thân đều không động đậy, chỉ có thể lẳng lặng nhìn hết thấy là một mảng trống rỗng
~Ánh nến tắt, có phải vì gió không còn yêu thương nữa nên chân nến cũng biến mất hay không.....
Hắc ám, hết thấy đều trở lại là một mảnh hắc ám, tựa hồ hết thấy mọi chuyện chưa từng phát sinh,
Ta vẫn là ta, vẫn là Huệ Thành Thiên luôn bị người khác gọi là đứa con ma quỷ, vẫn là Huệ Thành Thiên không có ai chú ý đến, vẫn là Huệ Thành Thiên co ro trước cửa “Nguyệt Dạ”, vẫn là..... một Huệ Thành Thiên không có nước mắt.....
Khẽ nở một nụ cười,
Ông trời, có phải hay không, ta có thể trở về, hoặc, ly khai.....
Nhắm mắt lại,
Ta muốn rời khỏi thế giới này,
Không yêu, không nghĩ, không hy vọng xa vời,
Cho dù lúc đầu là ta muốn ly khai, thế nhưng chẳng lẽ mọi thứ không thể dừng lại được ư?
Thật mệt mỏi...

24. Chương 24

“Tiểu Thiên..... Tiểu Thiên.....”

Thanh âm ôn nhu như vậy, trong trí nhớ chưa từng có ai dùng thanh âm ôn nhu như thế gọi tên ta, ngoại trừ những khách nhân trước kia của ta.

Thật muốn nhìn xem bộ dáng người gọi ta, thật muốn hy vọng bản thân không mắc sai lầm nữa, thật muốn.....

Mông mông lung lung, khẽ hé mắt, nhìn thấy một khuôn mặt dường như bản thân đã từng quen biết, Là ai?

Ta đã không còn nhớ rõ nữa,

Rất muốn nhớ ra, nhưng đầu thật đau quá!

“Người..... là ai a?”

Thanh âm khàn khàn, là thanh âm của ai, ta đã không muốn biết nữa!

“Ta là Tiểu P a, Tiểu Thiên!”

Bị ôm vào trong một khuôn ngực thật rộng, thật ấm áp, là vì thân thể của ta vốn lạnh như băng, hay là vì cái ôm y cấp cho ta quá ấm áp?

Đưa tay, muốn nhanh ôm lấy y, thế nhưng lại không còn sức lực.

Tiểu P a, từng là thị vệ bên người một năm, từng là người phụ trách bảo hộ ta, từng.....

“Là hắc lệnh người tới cứu ta đúng không?”

Ta không biết tại sao lại có dũng khí như thế, thậm chí là sức lực, gắt gao nắm chặt lấy quần áo của y, tựa như nếu ta chỉ thoáng buông lỏng tay, y sẽ rời đi!

“Nói a, Tiểu P, là Khiếu kêu người tới đúng không?”

Tiểu P sẽ không tự tiện hành động, sẽ không đâu, nhất định là hắc lệnh cho y tới cứu ta!

“A, ân! Là, là Vương gia.....!”

Cánh tay thoáng buông ra, ta chợt nhìn thấy ánh mắt hồng hồng của y, là vì thấy ta gặp khó sở ư?

Nở nụ cười với y,

“Không sao, ta là nam nhân, không sao hết ~!”

“.....”

“Người vào đây bằng cách nào?”

Thanh âm vẫn khàn khàn như trước, thế nhưng không biết vì sao, tựa như mọi thống khổ từ trước đến nay đều biến mất, đơn giản chỉ vì Tiểu P tới cứu ta, là hắc kêu y tới!

“Thật ra ta đã đến đây thật lâu, nhưng tên Hồ Khâu Diêu này canh phòng thật nghiêm ngặt, nên không phải hôm qua có người cho ta biết hôm nay có kẻ hở, ta cũng không vào được đâu!”

Đúng vậy, hoàng hậu bị hoàng đế giết, hết thảy không phải sẽ trở thành một đống hỗn loạn sao?

Ngẩng đầu cười cười, hóa ra người chết là vì như vậy, có phải người đã quyết định sẽ chết đi như thế hay không?

Hóa ra người đã hiểu rõ Hồ Khâu Diêu như vậy, hiểu rõ hắc nhất định sẽ vì chuyện như thế mà chia kiếm vào người, thậm chí giết người!

Sau đó lưu cho ta một khe hở để trốn thoát!

“Tiểu P....., có thể..... lấy giúp ta kiện quần áo không ~!” Tựa vào trong lồng ngực Tiểu P, cảm nhận sự ấm áp của y.

“Được, được ~!”

Ly khai cái ôm của Tiểu P, cảm nhận rõ nét cái rét lạnh trước nay chưa từng có, cuộn mình lại, hy vọng có thể lưu giữ lại một chút ấm áp nào đó.

“Tiểu Thiên, người sốt rồi ~!”

Thì ra là vậy, trách không được sao lại cảm thấy lạnh như thế

~“Bây giờ là lúc nào rồi.....?” thanh âm vẫn khàn khàn như vậy, trong đầu là một mảnh hỗn loạn.

“Đã sắp tối rồi ~”

Thân thể được chậm rãi ôm lấy, cảm nhận hai tay của y run rẩy cẩn thận mặc quần áo cho ta

~“Chúng ta phải nhanh chóng rời đi ~!”

“Nhưng mà..... người có chịu được hay không?”

Cười cười, miễn cưỡng đứng lên, hay phải nói là dựa vào sự giúp đỡ của Tiểu P mà đứng lên.....

Không trả lời, không còn nghe thấy lời Tiểu P nói, ta biết chắc y hiểu ý tứ của ta, y biết!

Gió đêm là vì ánh nến đã tắt mà trở nên điên cuồng, hay là vì đã mất đi vương bản mà trở nên điên cuồng

~Bám vào bờ vai dày rộng, tuy rằng rét lạnh, nhưng trong lòng vẫn thật ấm áp, ta nghĩ ta sẽ thực hạnh phúc!

Nhảy ra ngoài, chạy trốn, mau trốn

~Ta suy yếu biết, chúng ta đã thoát ra khỏi hoàng cung, thoát ra khỏi nơi Hồ Khâu Diêu canh phòng nghiêm ngặt kia!

Có thể nghe rõ thanh âm gió lướt bên tai, có thể nghe rõ tiếng suối nước chảy xuôi, có thể nghe rõ tiếng tim đập hữu lực của Tiểu P

~Ngẩng đầu, mơ hồ tìm kiếm ánh trăng, lại phát hiện thái dương đã dần nhô lên rồi.

“Tiểu ~ P ~”

“Sao vậy ~?”

Có thể thấy trán y rịn một tầng mồ hôi, muốn vì y lau đi, nhưng tay lại không thể nâng lên được, tựa như chúng đã không còn là của mình nữa...

“Chúng ta có ~ an toàn không?”

“Ân, tạm thời an toàn, Hồ Khâu Diêu sẽ không dễ dàng đối phó như thế ~”

Đúng vậy, nếu dễ đối phó, sự tình sẽ không biến thành như thế này!

Lại một lần áp vào lưng Tiểu P, rất lạnh, ta biết nhiệt độ đã dần tăng lên, chỉ vì muốn thấy hân, ta nguyện ý buông tha mọi phút giây nghỉ ngơi ngắn ngủi.

Tầm mắt dần trở nên mơ hồ, trong mũi nồng đậm nhiệt khí, tựa hồ muốn cười, bởi vì có lẽ từ khi ta sống đến bây giờ, đây là lần đầu tiên khi ta phát sốt có người ở bên cạnh ta.

Có người ở bên cạnh mình, thật tốt.

Chậm rãi nhắm mắt lại, ta không còn sợ hãi khi mình mở mắt sẽ là lúc đối diện một mình với người,

Ta không sợ.

25. Chương 25

Thắt lưng đau, căng chân đau, đầu đau, bắp chân đau, đến da cũng đau

~Kháo!

Không phải chỉ bị sốt có chút xúu thôi sao, có cần phải vật vã thế này không!

Lạnh quá

~Kháo, là kẻ nào dội nước lạnh vào người lão tử!

Cố gắng, cố gắng, lại cố gắng, mở ra đôi mắt nhắm chặt, trừng cái tên vương bát đản kia!

“Tiểu Thiên, ngươi tỉnh lại rồi!”

Thôi, thôi, nhìn thấy Tiểu P phong lưu phóng khoáng vạn phần tiêu sái lo lắng nhìn ta, còn rõ ràng nhận ra chiếc khăn mặt y đang cầm trên tay, không biết vì sao, trong lòng lại cảm thấy thực ngọt ngào.

“Này.....!”

A a a a a, từ khi bị ông trời hãm hại kéo đến thời cổ đại này, về sau lại bị cường bạo, ta, Huệ Thành Thiên, lại gặp thêm một đại bất hạnh của nhân sinh!

Yết hầu khản đặc!

“Tiểu Thiên, mau uống thuốc này đi, rất nhanh sẽ khỏi thôi!”

Trừng lớn, trừng lớn, lại trừng lớn, Tiểu P gọi ta là gì? Tiểu Thiên? Không phải Văn đại nhân?

“.....”

Lúc này ta mới chân chính cảm nhận được, việc chỉ có thể nghe người khác nói mà chính mình lại không thể phát ra thanh âm, là chuyện bi ai bất hạnh đến mức nào a!

“Tiểu Thiên sao vậy? Không thoải mái ư?”

Lắc đầu lắc đầu, ô ô ô, người ta chỉ muốn nói với Tiểu P rằng đừng kích động, thế nhưng, nnd, không thể nói chuyện, đến cái rắm thối còn phát không ra!

“Sao thế?”

Khoa tay múa chân, khoa tay múa chân, lại khoa tay múa chân, thế nhưng nhìn bộ dáng của Tiểu P, ta biết chắc y chẳng hiểu gì hết!

Ai, thật bi ai, thật thương tâm a, thương tâm đến mông cũng phát đau!

A? Vì sao mông lại đau?

Ngủ ngốc, người ta vừa bị cường bạo đó!

Vô lực nằm trên giường, thực cứng, nhưng bất quá chỉ cần có là tốt rồi

~Giường?

“.....”

Lại một trận loạn khoa tay múa chân, rốt cục, sau một màn chỉ dẫn của một đại thiên tài như ta, Tiểu P rốt cục có thể hiểu được ý ta muốn nói!

“Nơi này là nhà của một nông hộ, ngươi đã hôn mê một ngày trời, ta lại không dám mang ngươi trở về đại đô, chỉ có thể ở vùng phụ cận này tìm một nông hộ, thật may ta có biết vài loại dược thảo, liền sắc chút thuốc cho ngươi uống ~!”

Ha hả, nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Tiểu P, ta dám khẳng định, thí thí (mông ==) trắng trắng nộn nộn của ta toàn bộ đã bị y nhìn thấy rồi!

Nhưng mà một người thiện lương như ta đương nhiên sẽ không trách mắng y, huống chi đã bị người khác cưỡng bạo, còn giả vờ thánh khiết cái gì a, bắt quá ngấm lại cũng thật là, trước kia chưa yêu ai còn liên tục làm, hiện giờ đã thích người khác, cư nhiên còn muốn thủ thân, hì hì, quả nhiên vẫn có chút khác nhau!

Khoa tay múa chân, khoa tay múa chân, lại khoa tay múa chân

~“Ân, cái kia, chúng ta không thể công khai mà đi, chỉ có thể đi đường nhỏ, tên Hồ Khâu Diêu kia đã hạ lệnh phong tỏa toàn thành, người cũng biết rồi, trình độ lục soát của Mục Bối tộc luôn không thể xem thường!”

Gật đầu, gật đầu, lại gật đầu!

Vậy khi nào thì xuất phát?

“Đợi người khá hơn một chút, chúng ta liền rời đi!”

Oa, quả nhiên những người đẹp trai thì đều thông minh, nhanh như vậy liền hiểu mọi ý tứ của ta, ân, trẻ nhỏ thật dễ dạy bảo!

“Tiểu Thiên, nào, mau uống hết thuốc đi!”

Thật đen, thật hôi, trên bề mặt còn có thứ gì đó đen đen nổi lênh phềnh, oa, chẳng lẽ đây chính là bát thảo được đầy uyên thâm trong truyền thuyết?

Không thể nào, chỉ cần nhìn bề ngoài đã thấy khiếp rồi!

Một chén nước thuốc đầy khói đen chậm rãi lại gần, lại gần, lại gần

~Không được, không được, ta tình nguyện chết vì bệnh, chứ không muốn uống cái loại thuốc quỷ quái này, nhất quyết không uống!

“Tiểu Thiên, mau uống ~!”

Lắc đầu lắc đầu lắc lắc đầu, hận không thể lòi cả cái đầu xuống để tỏ rõ sự chán ghét của bản thân!

“Không uống thuốc sao có thể khỏe lên được, ngoan, mau uống thuốc đi!”

Oa, có người nói ta “ngoan”, thật cảm động, thật hạnh phúc a!

Nhưng mà người ta thật sự không muốn uống thứ thuốc đó đâu, ô ô ô, Tiểu P

~Ánh mắt cầu xin, hoàn toàn có thể đem ra so sánh với thiếu nữ xinh đẹp cùng mỹ thiếu niên nước mắt lưng tròng trong tranh châm biếm, không có biện pháp, người ta phát sốt, tuyển lệ cũng bị nóng ép đến chảy ra nước mắt!

Hì hì, nhìn thấy Tiểu P dần lùi ra phía sau, lùi ra phía sau, ha ha ha, rốt cục cũng chịu từ bỏ rồi, ta đã nói rồi a, ốm sốt cảm mạo không sao hết, không cần thuốc men gì cũng được cả thôi

~“Oa ~!”

Ô ô ô, ông trời a, vì sao, vì sao ngay cả Tiểu P cũng đối xử với ta như vậy ~ ô ô ô

~Ghé vào mép giường, cố gắng chớp mắt cho lệ rơi xuống, sờ sờ, không có, lại chớp tiếp, vẫn không có

~“Không đến mức khổ sở như vậy chứ!” Tiểu P đi tới vỗ vỗ lưng ta, thuận tay nhét vào miệng ta một khối đường.

Hừ, đừng tưởng rằng chỉ cần một viên đường là có thể che giấu biện bạch cho hành vi phạm tội bóp mũi đổ thuốc vào miệng ta, phải biết rằng làm thế là rất nguy hiểm, vạn nhất ta bị cái tên Hồ Khâu Diêu kia cưỡng bạo đến chết, lại thêm bị người làm cho sặc chết, kia không phải rất thê thảm ư!

Quay đầu, không quan tâm đến y nữa!

Căn phòng khôi phục im lặng, mơ hồ nghe thấy tiếng Tiểu P thu dọn chén bát, sau đó là tiếng bước chân, cảm giác được y đắp chăn lên cho ta, cảm giác được sự quan tâm của y

~Tiếng bước chân dần dần rời xa, ta biết y đang đi ra ngoài.

Nhét đầu vào trong chăn, không hiểu sao, mắt chợt cay cay, mũi cũng như đang tắc nghẹt.....

Cảm ơn.....

26. Chương 26

Lại nói, hôm nay vẫn là một ngày quang đãng, ta đây lực nhần nại cùng khí lực cường kiện hơn người rất cục khối bệnh, rất cục hạ sốt

~Ô ô ô, nếu không hạ sốt, ta cũng sẽ bị ép uống thuốc đắng mà chết mất!

Có lẽ là vì ông trời thách thức người tài, nnd yết hầu vậy mà vẫn không phát ra chút âm thanh nào, thật tức chết!

Nhưng mà, để có thể mau chóng nhìn thấy khuôn mặt tức giận đáng yêu của Khiếu, ta đây quyết định, lên đường!

“Tiểu Thiên ~ người có biết đường đi không thể? Cứ đi về phía trước như vậy được sao?”

Ách, vấn đề này thật nghiêm túc, nhưng mà thật ra ta cũng không biết nha, cọ cọ, ai ai, bám bên cạnh Tiểu P thôi.

“Để ta xem sao!”

Hì hì hì, vẫn là Tiểu P ôn nhu nhất, ôm một cái nào

~Cứ như vậy, Tiểu P dưới sự phi lễ cùng cục của ta, cùng ta lên đường về nhà!

...

Một, hai ~ b ~ a

~Hết rồi?

Ô ô ô, thật đáng thương a, hai siêu cấp vô địch đại soái ca trên người lại chỉ có hai đồng tiền, thế này chúng ta phải sống thế nào a!

Vốn ở trong rừng Tiểu P còn có thể đi săn dã thú, hiện tại vào trấn nhỏ rồi, không có tiền thực sự rất khổ sở a!

Bánh bao nóng hằm hập, nước miếng chảy xuống, mau nuốt lại a!

Sủi cảo chiên thơm ngào ngạt, mau nhắm mắt lại thôi!

Ô ô ô, người ta thực đói a

~Thơm quá a, sao lại có mùi thơm từ dưới mũi

~Mở to mắt, thấy Tiểu P cười cầm một chiếc bánh mì trắng muốt

~Oa!

Ta cắn, ta cắn, ta cắn cắn cắn

~Đột nhiên phát hiện, Tiểu P bên cạnh chỉ nhìn ta ăn, không hiểu sao lòng chợt thấy chua xót!

Đưa cho y

~“Ta không đói, người mau ăn đi!”

Hứ, không đói, không đói àm bụng lại kêu ọt ọt thế?

Trùng mắt, cho người!

“Không cần ~!”

Cho!

Không cần!

Cho!

Không cần ~!

.....

.....

“Ba ~”

Làm sao bây giờ?

Vô cùng ai oán nhìn miếng bánh mì trắng thơm rơi trên mặt đất, hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu P đang mang về mặt vô tội bên cạnh!

“Tiểu... Thiên...!”

Người ta thật đáng thương, ngay cả bánh mì cũng không muốn ta

~Ngồi xồm cuống, nhìn chằm chằm miếng bánh mì đã dần biến thành màu xám, ô ô ô ~ làm sao bây giờ a!

“Đi thôi, sẽ có biện pháp khác mà!”

Không cần, người ta không phục a!

Kéo kéo, cánh tay bị Tiểu P nhẹ nhàng kéo, nhưng mà ta không muốn đứng lên, chăm chăm nhìn miếng bánh mì đã trở về với đất mẹ!

Tiểu P không còn cách nào khác, cứ nhiên cùng ta ngồi xồm xuống giữa đường cái phồn hoa, hồi tưởng lại miếng bánh mì trắng ngọt kia!

Ta muốn ăn

~“Không được, bẩn lắm!”

Nhưng mà rất đói bụng a!

“Ta sẽ nghĩ cách khác!”

Cách gì?

“Ta cũng chưa nghĩ ra được!”

Nhưng mà giờ ta rất đói a!

“Ta sẽ nghĩ biện pháp mà ~!”

.....

Cứ như vậy, đại soái ca như ta cùng siêu cấp đại suất cao đối diện trao đổi ánh mắt cho đến tứ chi, từ giữa trưa đến xế chiều, vẫn giằng co như cũ!

Đi với không đi, cần với không cần, đây là vấn đề vô cùng khó chọn lựa a!

“Đinh ~!”

Một thanh âm thực nhỏ, hơn nữa còn là thanh âm của một văn tiên!

“Người đẹp như vậy, sao lại đi ăn xin a!”

Ngẩng đầu, thấy một người anh tuấn tiêu sái, mang phong độ chỉ có ở một lão nhân, tay cầm một văn tiên khác, bay về phía ta!

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, ta, Huệ Thành Thiên, nhanh tay lẹ mắt tiếp được một văn tiên lóng lánh kim chúc sáng bóng kia!

Cầm động, thật cầm động a, thật sự cho tới hôm nay, ta mới phát hiện, nguyên lại trên thế giới này vẫn còn rất nhiều người tốt a!

Cầm tay lão nhân trước mắt, dùng đôi mắt mở to nhìn lão, hai tay còn khe khẽ run rẩy!

“Người, người trẻ tuổi, không cần cảm tạ đâu!”

Lắc đầu, lắc đầu, lại lắc đầu!

“Nhận lấy đi, mua cái bánh bao, sau đó tìm công việc gì mà làm!”

Thật là một lão nhân tốt bụng, nhân hậu a, nhưng mà, ta vẫn như cũ lắc lắc đầu!

“Người trẻ tuổi ~!”

Lắc đầu, giãy dụa, nnd vì sao yết hầu mãi không phát ra được chút tiếng gì a?

Nhìn thấy trán lão nhân đầy mồ hôi, mặt ta cũng đang đầy mồ hôi đây, vẫn phải cố gắng, cố gắng, cố gắng

~“Không... đủ... a!” Hô, rốt cục cũng có thể nói được rồi, thật thiên tài!

“A?”

A nha, thật sự là lão nhân, ngay cả thanh âm dễ nghe êm tai như vậy cũng nghe không rõ, thanh thanh giọng, nói tiếp, “Không đủ a, tiền vẫn không đủ!”

“Cái gì? Ta trên người chỉ có thể, người còn muốn gì nữa a!”

27. Chương 27

A nha, hóa ra người cổ đại cũng khẳng khái như vậy, thật ngại quá, cứ nhiên dốc túi cũng đi giúp đỡ người khác, thật tốt quá!

Một tay bắt lấy, sách, sức lực của lão nhân này vẫn còn tốt lắm, nhưng mà nể tình lão giúp đỡ ta, quên đi, không cần cùng lão so đo!

Kéo, kéo, kéo

~A nha, lão nhân này sao lại thế, có cho thêm một chút xiu thôi, không cần chạy trốn thế chứ, ta biết diện mạo ta đẹp như tranh, người muốn nhìn ta nhiều hơn một chút, nhưng mà trước tiên phải đưa ta nhiều tiền một chút a!

Ta lại kéo kéo kéo

~Lão nhân lại giật giật ra

~Ta vẫn kéo kéo kéo

~Rốt cục, vì vẫn giữ vững tư tưởng ta không vào địa ngục thì sẽ kéo người khác vào, ta không bị sở sàng vậy sẽ kéo người khác bị, rốt cục trong đêm tối gió lạnh, ta “tiếp” lấy bọc tiền to của lão nhân, còn mỉm cười nói với lão, “Người thật tốt bụng, cảm ơn!”

Nhìn thấy thân ảnh lão nhân lão đảo té ngã rồi tiếp tục chạy đi, ta không khỏi cảm thán, gió thật sự quá lớn a, làm việc tốt sẽ mãi được lưu danh!

“Người kia thật tốt bụng ~!”

Ta vẫn như cũ đắm chìm trong sự cảm động tột cùng!

“Cái đó phải gọi là cướp giật mới đúng!”

Quay đầu lại, ta trừng!

Cái gì mà cướp giật, rõ ràng là người ta hảo tâm cho ta mà, tuy rằng lão cũng kiên trì do dự mãi đến tận mấy canh giờ, nhưng mà ta biết lão là người tốt, cho nên tạo cơ hội cho lão thể hiện lòng tốt đó mà.

Không thèm quan tâm đến y nữa, đi đi đi ~ vừa rồi không chịu giúp ta, bây giờ lại quay sang nói ta, ô ô ô, Tiểu P chẳng biết tốt xấu gì cả!

Lại nói, Tiểu P vốn kiên cường không muốn dùng tiền lão nhân “cho”, kiên quyết không ăn bánh mì hôm sau ta mua, dưới sự dạy bảo tận tình của ta, rốt cục, hì hì hì, đã chịu khuất phục!

...

Đuổi bắt, đuổi bắt, vẫn liên tục đuổi bắt!

Mục Bối tộc, thậm chí trong lãnh thổ của Lâm Quỳnh đều treo đầy chân dung của ta, nói thật, tranh vẽ gì mà khó coi quá mức!

“Tiểu P a, mắt ta to hơn so với mắt người trong tranh đúng không!”

Vừa lòng nhìn thấy người bên cạnh gật đầu!

“Tiểu P a, miệng ta so với miệng người trong tranh nhỏ hơn phải không!”

Hì hì hì, vẫn gật đầu, ngoan, cho người ăn bánh mì!

“Tiểu P a, ta đẹp hơn phải không!”

Àn, không tồi, vẫn gật đầu như cũ.

“Giờ thì đi được chưa?”

Tiểu P rốt cục mở miệng, kéo kéo tay ta, xuất phát!

Ai, không có cách nào khác a, ai bảo người truy bắt ta lại đem treo cái tranh vẽ xấu vậy chứ, cho nên a, một người bận rộn như ta cũng phải bớt chút thời gian mà chỉ đạo một chút a!

Đi vào rừng cây, bốn phía tràn ngập huyết tinh, ta biết, ở đây từng phát sinh một trận ác đấu, mà người thắng lợi, là ta cùng Tiểu P.

Có lẽ là do may mắn, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, cho nên chúng ta trở lại chỗ này.

Gạt bụi cỏ dại đi, nhảy qua khe rãnh, lội qua con suối nhỏ

~Mệt chết đi, thật sự mệt chết đi!

Thắt lưng bị người đâm một kiếm, tuy rằng không phải vết thương nghiêm trọng, nhưng nó vẫn luôn tra tấn thần kinh của ta.

Phía trước vẫn là thân ảnh mỗi một của Tiểu P, y cũng bị thương, y cũng mệt mỏi, y cũng căng thẳng!

“Có cần nghỉ ngơi một chút không?”

Lắc đầu, mỉm cười, có lẽ lúc này, thứ ta cho y chỉ có như thế.

Ta vô dụng, ta biết, lúc chém giết, ta chỉ có thể trốn sau lưng Tiểu P, chỉ có thể một mặt trốn tránh truy kích, thậm chí còn liên lụy tới Tiểu P!

Yên lặng kéo kéo tay y, cánh tay y bị thương...

Rừng cây tăm tối, không ai mở miệng nói chuyện, chỉ còn tiếng thở dốc khe khẽ và tiếng tim đập liên hồi.

“Còn bao lâu nữa a?”

Nhìn khu rừng như trải dài vô tận, hai tháng truy đuổi, hai tháng trốn chạy, hai tháng màn trời chiếu đất, ta bắt đầu sợ hãi, sợ hãi bản thân sắp không còn khí lực trải qua thêm hai tháng như vậy nữa!

“Xuyên qua khu rừng này là có thể kỵ mã, kỵ mã chỉ một ngày là có thể vào hoàng thành! Nơi đó Mục Bối tộc không thể đuổi theo được nữa!”

“Hoàng thành? Có phải ở đó sẽ nhìn thấy Khiếu hay không?”

Hoàng thành, Khiếu, có phải chúng ta sẽ rất nhanh có thể gặp lại nhau không?

Gắt gao nắm chặt bàn tay rộng lớn, hy vọng nó sẽ giúp ta trở lại bên cạnh hân!

Thấy Tiểu P quay đầu lại, thấy nét tình cảm trong khóe mắt y, ta không biết đó là gì, chỉ vẫn nở nụ cười với y như trước.

Im lặng quay đầu đi, có lẽ đó cũng là hy vọng được trở về nhà của y.

Vẫn im lặng đi tiếp, một trước một sau, có thể thấy cánh tay y dần nhiễm đỏ, có thể cảm giác phía sau lưng đang có từng trận từng trận hỏa nhiệt đốt cháy đau đớn, thế nhưng ai cũng không muốn dừng lại, ai cũng không muốn!

Không biết đã đi bao lâu, không biết còn phải đi bao lâu, chỉ có thể tự nhủ, thoát ra khỏi cánh rừng này, là rất nhanh có thể nhìn thấy hân!

Cho nên không hề hỏi còn bao lâu, chỉ lặng lẽ bước theo.

Mệt mỏi, mệt nhọc, tựa vào gốc cây nghỉ ngơi một chút.

Đói khát, uống một chút nước suối.

Tựa như hết thấy đều đang truy đuổi vàng thái dương không thấy rõ, truy đuổi ánh trăng không thể nhìn thấu.....

28. Chương 28

Thời gian mơ hồ, thị giác mơ hồ, thanh âm mơ hồ, thậm chí đến cảm giác cũng sắp trở nên mơ hồ...

Mãi đến khi

~Lờ mờ nhìn thấy ánh dương quang sáng ngời, thấy có đường lớn, nghe thấy tiếng người loáng thoáng bên tai!

“Tiểu ~ P ~”

Run rẩy, ta không biết thanh âm ta vì sao lại run rẩy như thế, nhìn thấy ánh dương quang sau bao ngày tối tăm làm ta bỗng thấy phấn khởi!

Cảm giác thấy đôi tay lôi kéo ta hai thảng rất nhanh nắm lấy ta, đáp lại sự kích động của ta!

Y quay đầu lại, ta nhìn thấy đôi mắt của một Tiểu P kiên cường cũng lóe ra ánh lệ quang nhè nhẹ...

“Chúng ta ~ đi ra!”

Nhìn khuôn mặt khuất bóng của y, ta không biết nên nói gì. Điều có thể nói, có thể làm, chỉ có thể là ngăn không cho nước mắt vỡ đê!

Vẫn như cũ lôi kéo tay y, để ánh dương quang sáng lạn chiếu lên người, thực ấm áp, thực thoải mái

~“Tiểu P, người nói xem hân có cao hứng không?”

Đón ánh mặt trời, ta hỏi Tiểu P, khi hân nghe tin ta sắp trở về, hân có thấy cao hứng không? Cho dù ta biết là hân phải Tiểu P tới cứu ta!

Không đợi câu trả lời, quay đầu lại, thấy Tiểu P ngơ ngác nhìn ta, ta cười cười, vỗ vỗ vai y, sau đó nở một nụ cười thật hoàn mỹ với y.

“Đi thôi!”

Đi, đi tới nơi có người,

Đuổi, đuổi tới nơi có thể thấy bóng hình người,

Trốn, trốn tới nơi có thể cảm giác hơi thở của người!

Người có cao hứng không?

Có không?

Đón cơn gió thổi tới, ta không kỵ mã, chỉ có thể gắt gao lôi kéo quần áo Tiểu P, miệng vết thương rất đau, thế nhưng ta vẫn muốn cười, bởi vì ta rất nhanh có thể trở về bên cạnh người, người rất nhanh lại có thể thấy ta!

Cho nên, ta nở nụ cười!

Trong cơn gió lạnh lẽo điên cuồng thổi tới,

Ta nở nụ cười!

“Lôi hẳn ra ngoài đánh năm mươi trượng!”

Tiếng rít gào bén nhọn, ánh mắt phẫn nộ, trước mắt là thần sắc giận dữ của người cùng ánh mắt lạnh lẽo tựa hàn băng.

Quay đầu lại, thấy Tiểu P đang bị kéo đi, bị ai đó kéo đi

~Hóa ra, hóa ra hết thấy đều là lừa gạt,

Hóa ra hết thấy vẫn là ảo tưởng của ta, ảo tưởng người sẽ hối hận vì đã bán đứng ta, ảo tưởng người phải Tiểu P tới cứu ta!

“Không cần đánh hẳn ~!”

Thét chói tai, ta biết ta điên rồi, bởi vì ta điên cuồng lao tới đẩy kẻ đang kéo Tiểu P ra, gắt gao ôm y vào trong ngực!

“Làm càn, người đang làm cái gì, làm gì?”

“Vì sao lại đánh hẳn, hẳn đang bị thương!”

“Hắn một mình hành động, thiếu chút nữa khời mào chiến tranh, người có biết hay không!!!”

Nhìn hẳn, nhìn người duy nhất ta yêu trên thế giới này, ta nở nụ cười!

“Ha ha ha ~, chiến tranh? Hẳn chỉ đi cứu một kẻ không xứng là người như ta thôi, sao có thể có chiến tranh chứ!”

“Người ~”

“Ha ha ha ~ khụ khụ ~ Vũ Văn Khiếu, người xem ta là cái gì a?”

Rít gào, kêu to, “Là Văn Dận Từ, thập thất hoàng tử, vẫn chỉ là tmd một công cụ thôi a ~!”

Ta điên rồi, đúng vậy, ta điên rồi, điên cuồng hét to, điên cuồng khóc rống, điên cuồng chửi rủa!

“Người bình tĩnh một chút!”

Nắm chặt lấy bả vai của ta, khiến ta bình tĩnh trở lại!

29. Chương 29

Ngẩng đầu, dùng ánh mắt không còn rõ ràng nhìn người, nhìn vào thân ảnh trong mắt người, là chính mình nước mắt đầy mặt.

Người vẫn như lần đầu ta nhìn thấy, vẫn đẹp trai tuấn mỹ, cho nên người có thể bình tĩnh như thế a, vậy còn ta? Ta đã không còn là kẻ luôn muốn rời đi kia, không còn là kẻ luôn cố ý muốn chọc cho người sinh khí mà thả ta đi, người bảo ta phải bình tĩnh như thế nào đây?

Rất đau, ta biết người dùng sức bóp chặt lấy bả vai ta, thế nhưng, chắc chắn người biết, như thế sẽ làm đau ta!

“Ta trở về thế này, người có thấy cao hứng hay không, dù chỉ một chút thôi?”

Hết thấy tựa hồ đều khôi phục im lặng, nhìn người, nhìn người im lặng chăm chú nhìn ta, mày kiếm không ngừng nhúu chặt lại.

Ta nở nụ cười!

Đáp án kỳ thực không phải đã rất rõ ràng, không phải sao?

Tiểu P trên đường đi cứ úp úp mở mở lời người nói, mãi đến cuối cùng vẫn kiên trì không muốn bước vào phủ, nhưng mà ta thật ngốc a, ngốc đến mức muốn nhanh chóng đến gặp người, ngốc đến mức muốn khiến người kinh hãi, ngốc đến mức muốn người có thể mang một khuôn mặt tươi cười đến đón ta, sau đó

~“Ha ha ha ~”

Giấy, giấy ra khỏi tay người, thế nhưng vẫn luôn xa vọng người có thể nói với ta dù chỉ một câu, “Trở về thật tốt!”

Nhìn khuôn mặt của người, lùi về phía sau, lùi về phía sau, rồi xa địa phương có người, như thế người sẽ không còn phần nợ nữa phải không?

Xoay người, hướng về phía cánh cổng lớn ta vẫn luôn ảo tưởng sẽ có một ngày mở rộng đón ta, ta biết, nước mắt ta sẽ không còn rơi xuống nữa.

Ta rời đi, có phải mọi thứ so với trước kia không có ta vẫn đều giống nhau phải không?

Không còn người khi ta bước qua cửa thì kinh ngạc, không còn người khi ta bước vào cửa thì mờ mịt không biết làm sao, không còn người khi ta bước vào cửa thì phần nợ nữa.

Ta biết người chưa từng liếc mắt nhìn ta, quá khứ, hiện tại, hay là tương lai, cũng không, mà có lẽ, cũng không có tương lai nữa!

Quay đầu lại, mỉm cười nhìn quanh,

Nhìn đến Tiểu P vẫn bị bắt trụ, thực xin lỗi, đã khiến người bị hấn hiếu lắm người không trung thành với hấn rồi!

Nhìn đến người vẫn một bộ phần nợ như trước, thực xin lỗi, đã gây ra bao phiền não chán ghét cho người lâu đến như vậy!

Ánh mắt đảo qua gia phó im lặng xung quanh, thực xin lỗi, đã khiến các người mệt mỏi rồi!

“Ta sẽ rời đi, ta biết người chán ghét ta, cho nên ta sẽ rời đi ngay.”

Cười nói, kinh ngạc phát hiện bản thân lại có thể dị thường bình tĩnh như vậy!

“Cầu xin người đừng trách phạt Tiểu P, hấn đã làm đúng, mà hết thấy đều là ta sai.”

Xoay người, rời đi.

Đúng vậy, hết thấy đều là ta sai, ta là kẻ ngốc, ngốc đến mức cấp thiết chịu khổ, tất cả chỉ vì muốn chạy trốn, chịu đựng chỉ để yêu một nam nhân, nhưng mà, cho đến bây giờ, mới phát hiện, hóa ra không một ai hy vọng ta có thể thoát ra, hóa ra mục đích để ta có thể chịu đựng mà chạy trốn cũng đều là tự mình ảo tưởng.

Không còn mục đích, vậy phải chạy trốn vì ai?

Vì ai mà trốn? Vì ai mà chết? Vì ai mà chịu nhện?

Nở nụ cười!

Cước bộ không đình chỉ, ngẩng đầu nhìn ánh trời chiều không còn rực rỡ,

Thật đẹp, thật đẹp!

Thân thể lay động, ánh mắt mơ hồ,

Mệt mỏi quá, nguyên lại bản thân cho dù có lại chạy trốn như thế nào đi nữa, cũng không thể đạt được mục đích, bởi vì ta đã không còn mục đích gì nữa.

Hắc ám bao phủ,
Vũ Văn Tình,
Nếu người chết khi đó là ta, thì tốt rồi.
Trong bóng đêm, là người mỉm cười trước khi chết,
Vậy ta cũng cười!
Có lẽ chỉ có cái chết, mới có thể giải thoát!
Thật muốn giải thoát a.....

30. Chương 30

“Nếu có một ngày ta không còn là ta nữa, người có còn đứng phía sau ta như trước hay không?”
Ngày đó, không khí mùa thu pha chút nóng, có lẽ quan hệ của Vương gia cùng Tiểu Thiên lúc đó đã có nhiều điểm thay đổi rồi.
Nụ cười ấy, rất đẹp!
“Người yêu Vương gia rất sâu đậm sao?”
Có lẽ câu này ta không nên nói, nhưng ta đã hỏi ra rồi!
“.....”
Hắn vẫn nhìn ta mà nở nụ cười, cười đến dị thường thâm thúy, dị thường xán lạn, dị thường bí ẩn...
“Chẳng lẽ người thực sự yêu Vương gia sâu đậm như vậy sao?”
Thực sự không hiểu, chẳng lẽ thứ tình cảm nảy sinh chỉ trong một năm này lại có thể thâm vào từng thớ thịt như vậy ư?
Hắn vẫn nở nụ cười
~“Tiểu P, người có hứng thú muốn nghe một chút chuyện xưa không?”
Xoay người, hắn không nhìn ta nữa, lại bắt đầu giảng thuật sâu xa rồi
~Gió nhẹ thổi qua, tựa như mọi câu từ mềm nhẹ của hắn đã hòa cùng ngọn gió thu...
“Trước kia có một người, hắn rất ngốc, ngốc đến ai ai cũng gọi hắn là một kẻ ngốc, thế nhưng kẻ ngốc nọ không phục, hắn không muốn làm một kẻ ngốc, thế nên ngày nào hắn cũng tìm cách chứng minh bản thân không hề ngốc như mọi người nói, hy vọng một ngày nào đó ai ai cũng sẽ nói, nói rằng hắn không phải một kẻ ngốc!”
Ngồi xổm xuống, đưa tay nhẹ khuấy suối nước trong veo chơi đùa.
“Thế nhưng kẻ ngốc tìm suốt mười mấy năm vẫn không thấy, đúng lúc hắn bắt đầu từ bỏ, thì có người nói với hắn, y nói y không tin hắn là một kẻ ngốc. Kẻ ngốc rất cao hứng, cao hứng vì rốt cục cũng có người biết hắn không phải là một kẻ ngốc!”
Vén tay áo lên, nhẹ nhàng đưa tay vói vào trong nước, thực lạnh!
“Người nói kẻ ngốc không hề ngốc bộ dáng rất đẹp rất đẹp, kẻ ngốc cả ngày đều đi bên cạnh y, hy vọng có thể từ đó chứng minh với càng nhiều người rằng hắn không ngốc, hơn nữa tự thề rằng sẽ hảo hảo cảm ơn người đã nói mình không phải kẻ ngốc kia!”
“Thế nhưng kẻ ngốc không còn nghe thấy ai nói hắn không phải là kẻ ngốc nữa, trong thế giới của hắn, chỉ còn lưu lại có mình nam sinh nọ là không nói hắn ngốc! Cho nên kẻ ngốc bắt đầu hy vọng xa vời hắn có thể cùng y vĩnh viễn cùng một chỗ, cho dù trên thế giới chỉ còn mình y cho rằng hắn không phải kẻ ngốc!”
Ngẩng đầu, nhìn không trung vô tận, có thể nhìn thấy chiếc gáy trắng nõn của hắn

~“Thế nhưng sau đó, nam sinh đẹp trai kia rời đi, cùng một nữ sinh thông minh xinh đẹp khác cùng một chỗ, khi đó, kẻ ngốc mới biết, hắn sai rồi, thật sự sai rồi!”

“Người có biết hắn sai ở đâu không?”

Nhìn thấy hắn xán lạn xoay người, trên tay vẫn còn lưu lại giọt nước trong suốt

~“Không biết a, người thật ngốc quá, Tiểu P a!”

“Để ta nói cho người nghe, hắn thật ra ngay từ đầu đã sai rồi, bởi vì hắn chính là một kẻ ngốc, sao có thể có người nào đó nói một kẻ ngốc không hề ngốc chứ, cho nên a, nam sinh đẹp trai kia là nhất thời nhìn lầm, đến cuối cùng nam sinh đẹp trai thông minh ấy sao còn lựa chọn ở bên cạnh một kẻ ngốc chứ, người nói đúng không?”

Nhìn hắn tươi cười, ta không biết nên gật đầu hay lắc đầu, có lẽ chỉ có thể lẳng lặng đứng, nghe hắn kể chuyện xưa của một kẻ ngốc.

“Sau đó thì sao?”

Lại thấy hắn cười với ta, thế nhưng ta lại phát hiện người hắn nhìn không phải ta, là hắn xuyên qua ta hướng tới một địa phương xa xôi khác

~“Sau đó kẻ ngốc hiểu ra, hắn ly khai nam sinh đẹp trai kia, lẳng lặng trốn đi, trốn đến một nơi không ai có thể phát hiện ra hắn, thế nhưng kẻ ngốc rất ngốc, ngốc đến mức bị người khác mặc danh kỳ diệu kéo hắn đến một nơi không biết tên, khi đó, kẻ ngốc lại bắt đầu ảo tưởng, ảo tưởng nơi đó có thể có một ai đó biết hắn không phải là kẻ ngốc hay không...”

“Thế nhưng, kẻ ngốc kia thực sự rất ngốc, ngốc đến đã quên mất là phải trốn đi, đã quên mất là phải kiên trì rời đi, đơn giản chỉ vì hắn gặp một nam nhân bộ dạng rất giống với nam sinh trước kia!”

“Hắn không yêu nam nhân đó?”

“Yêu? Không yêu! Kẻ ngốc chỉ vì bộ dạng hai người giống nhau nên mới lưu lại, thế nhưng, kẻ ngốc vẫn yêu, đơn giản chỉ vì người kia vẫn rất ôn nhu, còn cả ánh mắt khi nhìn kẻ ngốc của nam nhân ấy nữa, cho dù kẻ ngốc biết, người mà nam nhân ấy nhìn không phải là hắn.”

Có lẽ nụ cười xán lạn cũng không thể che đậy nỗi nỗi bi thương tột cùng ấy nữa...

Ta biết, kẻ ngốc kia là hắn, và người nam nhân thứ hai kia là Vương gia,

Không thể yêu một người vì y giống người bản thân từng yêu ư?

Ta không biết,

Thế nhưng, nếu hắn đã yêu người nam nhân đầu tiên năm năm, như vậy hiện tại, hắn yêu Vương gia, đã tổng cộng là sáu năm rồi, mà có lẽ còn nhiều hơn thế!

Đơn giản chỉ là lúc đầu giống nhau, nhưng sau đó tình cảm lại không còn kìm hãm được nữa.....

31. Chương 31

< 2=”” chương=”” này=”” là=”” lời=”” của=”” tiêu=”” p=”” nhé:”))=””>

“Kẻ ngốc còn có thể tiếp tục hay không?”

Đứng sát bên cạnh hắn, hắn không trả lời ta, chỉ chăm chú nhìn lên không trung thêm lần nữa, rồi rời đi.

Xoay người, đuổi theo bóng dáng đau thương kia, đuổi theo thân ảnh lung lay sắp đổ lại vẫn ra về kiên cường kia!

“Ngốc, đây là bệnh, là bệnh không thể chữa khỏi được a, Tiểu P!”

Nhiều năm sau, ta đã biết được đáp án, nhưng khi đó, ai cũng đã phạm phải thật nhiều sai lầm, mà kẻ ngốc đó cũng thế!

“Người vẫn chưa trả lời ta, nếu có ngày ta không còn là ta nữa, người có còn đứng phía sau ta không?”

Xa xa, là thanh âm vui vẻ của hắn, là tươi cười xán lạn của hắn.

Có không?

“Có!”

Không trung cao thật cao, cao đến khiến ta mãi mãi không thể chạm tới.

Bảo hộ hắn, bảo hộ nụ cười của hắn, cho dù trong nụ cười ấy chỉ có sự đau thương...

“Gi cơ? Ta nghe không rõ!”

“Ta sẽ, ta sẽ mãi mãi ở phía sau người ~!”

Chim chóc vượn cánh bay ra, ta biết hắn đã nghe được, bởi vì ta thấy nụ cười hồn nhiên của hắn, nụ cười khiến cho ta cũng phải cười theo.

Khóe mắt lướt qua một mặt hắc ảnh, chỉ là thời gian kẻ đó xuất hiện quá ngắn!

Nhìn thấy mặt hắc ảnh đó, ta nở nụ cười!

Ta biết kẻ đó là ai!

Ta biết!

...

Trời đất cuối thu tràn ngập vẻ tiêu điều, thế giới xanh um tươi tốt ngày nào cũng đã sắp tàn lụi cả

~Hôm nay xuất hành để chứng minh điều gì chứ?

Chứng minh người không yêu hắn ư? Vương gia?

Nếu không phải, vậy tại sao lại để hắn đi theo?

Nếu đúng như thế, vậy nữ hài bên cạnh, người nhả tâm hy sinh ư?

Dắt ngựa chậm rãi đi theo đoàn người, một tiêu sai lồi lạc, một mỹ mạo động lòng người, một tuấn tú động nhân tâm, ai cũng không nói chuyện, ai cũng không muốn đánh vỡ bầu không khí yên lặng ấy!

Ngẩng đầu, thấy hắn vẫn như cũ nhìn hai người đi phía trước, khóe miệng lại vẫn khẽ nhếch lên một chút.

Máu tươi đỏ thắm, da thịt trắng bệch, là thân ảnh của hắn ba tháng trước khi ta đẩy cửa tấm cung của Mục Bối tộc nhìn thấy, còn có một giọt lệ vì ai mà lăn dài, vì ai? Ta cũng không biết. Có lẽ là vì vị hoàng hậu kia, có lẽ là vì vị hoàng đế mất vợ kia, có lẽ là vì chính mình, có lẽ là vì

~Đôi môi trắng bệch, khuôn mặt nhợt nhạt, là bóng dáng hắn một tháng trước khi ta đẩy cửa bước vào Mai viên nhìn thấy, còn có một nụ cười nhẹ không rõ ý nghĩa vì ai mà nở rộ, vì ai? Ta vẫn không biết, thế nhưng ta khi đó đến cả hai chữ “có lẽ” cũng không nghĩ tới, chỉ có thể lặng lẽ nhìn hắn.

Một tháng trước, vì một mối quá độ, lại thêm miệng vết thương bị nhiễm trùng, hắn bất tỉnh ngay trước mặt mọi người, nụ cười tuyệt vọng kia tựa như đã khắc sâu vào trong lòng ta.

Nhìn người ta tôn quý nhất trước mắt

~Khi đó, ta thực sự không hiểu, Vương gia, đã theo người hai mươi mấy năm ta vẫn thật sự không hiểu!

Người rốt cục có yêu hắn hay không?

Nếu chỉ vì muốn hắn làm thế thân cho Văn đại nhân, vậy người cần gì phải vì thấy hắn ngắt đi mà lòng nóng như lửa đốt?!

Khi hắn rời khỏi vòng tay người, trong mắt người là ý tứ không muốn hắn như thế, ta thậm chí còn nghĩ người sẽ ôm chặt lấy hắn, nói cho hắn biết người yêu hắn, thế nhưng người không làm gì cả, chỉ lặng lẽ nhìn hắn lui dần về sau như trước, rồi rời đi... Mãi đến khi hắn ngã xuống!

Khi đó người vợ vàng tiến lên ôm lấy hắn, người lúc đó có thể hay không thành thực nói cho hắn biết người yêu hắn, ít nhất cũng có một chút gì đó thương hắn!

Nếu người yêu hắn, vậy người tại sao lại để hắn phải chịu toàn thân thương tích!

Ta không tin người không thấy được nét kiên cường vốn dĩ không hiện lên trên khuôn mặt hắn, không thấy được nét bi thương ẩn sâu trong nụ cười tươi tắn kia, không thấy được kỳ thật hắn rất yêu người!

Nhìn người tiêu sái kỳ tuần mã, kéo theo nữ hài cùng ngồi một yên ngựa rời đi, bỏ lại một người chỉ biết dắt ngựa như hắn ở sau, bỏ lại một người không biết kỳ mã như hắn, bỏ lại một người mãi mãi cũng chỉ biết mỉm cười nhìn người rời đi như hắn...

Bởi vì, ta lại thấy hắn tươi cười nữa rồi...

Bước nhanh tới gần

~“Có phải nếu không cưỡi ngựa ta sẽ mãi mãi không thể đuổi theo hay không?”

Hắn khẽ thì thầm, ta không biết điều đó có ý tứ gì, chỉ biết ngay sau đó hắn leo lên lưng ngựa, rồi nói với ta

“Ta muốn học kỳ mã!”

Ta gật đầu, lại thấy hắn mỉm cười...

32. Chương 32

“Thánh chỉ đến ~!”

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, ban thưởng thập thất hoàng tử Văn Dận Từ tước vị Hâm Từ Vương gia, ban thưởng một toà phủ đệ, ngay trong hôm nay liền nhập phủ, khâm thử ~!”

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, ban thưởng thập thất hoàng tử Văn Dận Từ đại nội thị vệ cung nữ, khâm thử ~!”

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, cho phép thập thất hoàng tử đến tuổi liền tiến cung diện thánh, ban một khối ngọc nhập cung, khâm thử ~!”

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, ban thưởng thập thất hoàng tử một khối kim bài miễn tử, khâm thử ~!”

“.....”

“Tạ chủ long ân!”

Tiếng tuyên đọc chói tai, tác phong tự cao tự đại, tuyên cáo hắn chính là người có quyền lực cao nhất trong triều!

Ngẩng đầu, nhìn thấy hắn lẳng lặng tiếp nhận thánh chỉ, trên mặt vẫn là nụ cười lạnh như băng đã động lại nhiều ngày nay, có phải hắn đã biết chuyện này sẽ xảy ra hay không?

Ba ngày trước,

Sáng sớm, một người luôn nở nụ cười chứa đầy hy vọng như trước đập nắng mà tiến cung diện thánh, ta hỏi hắn, vì sao lại cao hứng như vậy?

Hắn nói với ta, là vì nơi đó có một vị phụ thân yêu thương hắn, cho dù người y yêu thương lại là người hắn đang giả mạo, Văn Dận Từ.

Hoàng hôn, một người vẫn nở nụ cười mang theo tia ấm của ánh trời chiều ra khỏi hoàng cung, ta không có can đảm hỏi hắn bất kỳ điều gì, bởi vì hắn cười quá mức xán lạn, xán lạn đến mức còn thấy một tia lệ quang...

“Tiểu P, ta phải đi a, người có nhớ ta không a!”

Thân thể bị ôm lấy, nhìn thấy khuôn mặt của người, cùng thánh chỉ kim sắc trên tay kia,

“A ~ ân!”

Gật đầu, tựa như đã quen với cái ôm của hân...

“A nha, người ta cũng sắp phải đi rồi, người cũng chẳng thấy thương tâm chút nào sao a!”

Khuôn mặt tái nhợt chuyển hướng sang Vương gia, ôm lấy, tựa như mọi việc chưa từng phát sinh, hân vẫn là Tiểu Thiên mới tìm được trở về...

“Người... ngô ~!”

Kinh ngạc thấy Tiểu Thiên cười cười che miệng Vương gia, “Ta biết người muốn nói gì, nhưng mà ta lại không muốn nghe!”

Buông tay, Vương gia không nói nữa, mà Tiểu Thiên cũng không còn ôm lấy người...

Không khí tựa như đã ngưng kết lại

~Thanh âm mềm nhẹ lại đánh vỡ hết thảy, “Bởi vì chúng ta rất nhanh sẽ thấy mặt nhau thôi, phải không? Thất hoàng huynh!”

Tiêu sái nở nụ cười, không còn nhìn thấy nét tình tự trên mặt hân, người kia không phải Huệ Thành Thiên mà ta biết, hân không phải Tiểu Thiên, không phải!

Tiểu Thiên không có ánh mắt thâm thúy như vậy, không có khuôn mặt hoàn toàn không lộ ra chút cảm tình nào như vậy, không có nụ cười lạnh như băng kia!

Rời đi, mang theo mọi thứ Văn đại nhân dùng năm đó... ai cũng không ngăn cản được, kể cả Vương gia!

Bởi vì hân nói hân là Văn Dận Từ, vì sao không thể mang theo những thứ thuộc về hân!

Ngơ ngác nhìn từng rương từng rương đồ vật bị khiêng đi, nếu có thể, liệu có phải mang cả những đóa mai kia đi sẽ chứng minh được hân là Văn Dận Từ hay không?

Ta không rõ, không rõ vì sao phải như vậy!

“Hân muốn ngôi vị hoàng đế!”

Quay đầu, nhìn thấy ánh mắt phức tạp của Vương gia, lại quay đầu lại, là thân ảnh dần dần rời khỏi tầm mắt kia

~Nếu được, ta thật muốn biết ngày đó khi hân tiến cung rốt cục hân đã cùng Hoàng thượng nói cái gì, làm cái gì!

Ngôi vị hoàng đế ư?

Chỉ là vì ngôi vị hoàng đế thôi sao?”

Cái hân thật sự để ý là ngôi vị hoàng đế ấy?

Hay là...

Những thứ đó, ta vẫn không thể thấy được...

33. Chương 33

“Ta yêu người, Khiếu!”

Từng có một nữ nhân, một nữ nhân vô cùng xinh đẹp nói với ta, nàng nói yêu ta, nguyện ý dùng cả đời ở bên cạnh chiếu cố ta, quan tâm ta, phụ tá ta, bao dung ta, khi đó, ta nghĩ như vậy là yêu, là tình yêu mà người người nói đến, là tình yêu của một người mẹ!

Ta tin, vì sao lại không tin, chẳng lẽ ngoài mẫu thân của chính mình còn có người yêu ta ư?

Ta luôn trong màn tuyết lạnh lẽo mà khổ đọc tứ thư ngũ kinh, luôn trong ngày hè nóng bức mà khổ luyện võ công, ta cố gắng, cố gắng hết sức có thể, chỉ vì thứ gọi là tình yêu ấy.

Ha hả

~Thế nhưng ta đã sai rồi, nhân sinh không thể tránh khỏi sai lầm, mà đây là sai lầm đầu tiên trong nhân sinh của ta, tin rằng thật sự yêu ta!

Buổi tối hôm đó rất lạnh, lạnh đến mức ta cho dù đang ngồi trong phòng đốt lò sưởi vẫn chỉ có thể cuộn mình trong chăn bông thật dày, không thể ngủ được!

Có lẽ nên gọi đó là may mắn, may mắn vì khi đó ta không thể ngủ được, không phải sao?

Nàng muốn giết ta, đúng vậy, nữ nhân từng thề sẽ yêu ta cả đời muốn giết ta, giết đứa con duy nhất của nàng

~Nàng khi đó, đã không còn dung mạo kinh diễm, chỉ còn nét mặt dữ tợn!

“Đều là người, là người, là tiện nhân phá hoại cuộc đời ta, là người!”

.....

Ngày đó thật sự rất lạnh, mắt thấy lưỡi kiếm sắp đâm vào thân thể ra rơi xuống, mắt thấy mẫu thân một khắc trước vẫn còn hiền lành một khắc sau liền biến thành người khủng bố không phân rõ phải trái, cơ thể ta tựa như đã muốn kết thành băng, đông thành khối!

Hóa ra, ta không phải con nàng. Hóa ra mọi khoan dung, mọi cố gắng vì mẫu thân đều là giả dối. Hóa ra, ngay từ khi sinh ra ta đã sống một cuộc sống đầy âm mưu, mà mỗi người xung quanh ta đều vì âm mưu ấy mà cẩn thận, đơn giản chỉ vì ta là thất hoàng tử mà bọn họ nói!

Ta từng hỏi phụ thân của mình, mẫu thân chân chính của ta là ai?

Người nói nàng là một nữ nhân thiện lương xinh đẹp, thế nhưng nàng đã phạm rất nhiều sai lầm!

Ta từng hỏi thái phó của mình, mẫu thân của ta là ai?

Người nói nàng là một nữ nhân thông minh, thế nhưng nàng cũng thật ngu ngốc!

Ta từng hỏi một nô bộc già cả, mẫu thân thực sự của ta là ai?

Hắn nói nàng là một nữ nhân nhân từ, thế nhưng nàng cũng rất hà khắc!

Nhìn thấy mọi khuôn mặt đều giấu giếm ta, ta nở nụ cười, bởi vì một đứa trẻ mười hai tuổi là ta đã sớm biết mẫu thân của mình là ai, nàng chính là nữ nhân phụ thân yêu nhất, là nữ nhân cuối cùng lại bị chính phụ thân giết chết, Lâm Thi Yên!

Danh kỹ bậc nhất Giang Nam, Lâm Khung vương triều Yên quý phi, có dung nhan khuynh thành, lại không vượt qua được mị lực của một người nam nhân như phụ thân!

Phụ thân luôn vì nữ nhân mà mình yêu nhất. Nàng đem ta đưa cho người, trở thành nữ nhân mà người luôn tin rằng nàng là thiện lương nhất, thế nhưng về sau, nữ nhân ấy lại bị chính phụ thân vừa si tình vừa đa tình bức điên, mà ta, trở thành vật hi sinh của bọn họ!

Năm ấy, ta mười hai!

Dựa theo người khác mà sinh tồn, đây là quy luật bất biến của hoàng cung đại viện, trước kia ta không hiểu, không hiểu vì sao lại phải phòng bị người khác, cho nên ta đã phải trả giá rất nhiều!

Mười sáu tuổi, ta cho rằng chỉ cần có thể đứng đầu cuộc thi săn bắn ta có thể nhận được sự khích lệ của phụ thân. Đúng vậy, ta đã giành được vị trí ấy, thế nhưng ta lại mất đi tất cả thị vệ bên người, chỉ còn lại Bích Cô hôm đó sinh bệnh không thể đi theo.

“Thất hoàng tử, bọn họ là vì ngài quá mức xuất sắc mà chết đi!”

Khi đó Cô thực im lặng, im lặng nhấm thẫm với từng thi thể nơi ngoạ môn ngoại thành.

Năm ấy, ta đã biết ẩn nhẫn.

Mười bảy tuổi, ta cho rằng bản thân đã có được nữ nhân mình yêu thương nhất. Đúng vậy, ta đã có được, thế nhưng lại mất đi trái tim, mất đi trái tim của người ta yêu!

“Ta là gian tế được phái tới giết người, thế nhưng ta lại yêu người, nếu không giết được, chỉ còn cách tự sát!”

Năm ấy, ta đã học được cách không thể tin tưởng người khác, cho dù ta thực sự yêu nàng, mà nàng cũng thực sự yêu ta.

Mười tám tuổi, ta cho rằng bản thân có thể bước lên ngôi vị thái tử. Quả thực, chỉ còn vài bước nữa ta có thể đạt được, thế nhưng, thời điểm nhìn thấy đại hoàng huynh mới chân chính bước lên ngôi vị thái tử được hai ngày kia ngã xuống trước mắt ta, ta lại bắt đầu thấy sợ hãi vị trí ấy!

34. Chương 34

“Ngoại..... Ngoại trừ..... ngôi vị đó..... là không, không kẻ nào được ngồi.....!”

Nhìn thấy thần tình dữ tợn của đại hoàng huynh, vẫn luôn luôn nhìn chòng chọc vào ngôi vị hoàng đế cao tại thượng kia

~Năm ấy, ta nghĩ bản thân đã biết phải làm gì!

Mười chín tuổi, ta gặp nhi tử mà phụ thân yêu thương nhất, Văn Dận Từ!

Y rất đẹp, thân thể mỏng manh, ánh mắt lạnh lùng như lợi kiếm xuyên thẳng vào lòng ta!

Y lạnh lùng, bình thản, tách biệt hẳn với mọi người, từng hỏi y tại sao lại như vậy, y lại chỉ đối ta cười lạnh lùng!

Đã từng cho rằng bản thân sẽ không tiếp cận bất kỳ một người nào nữa, nhưng ta đã nghĩ sai rồi!

Y lạnh lùng, y tránh xa mọi người, khiến ta cảm thấy an toàn, y băng lãnh khiến ta thấy ổn định, cho nên ta tiếp cận y, muốn giữ lấy ánh mắt chưa từng nhìn vào ta!

Y thích mai, ta cho y, cho dù hủy đi cả vườn hoa đầy kỳ trân dị thảo!

Y thích trúc, ta tặng y, cho dù phải đi xa cả ngàn dặm để kiếm về những cây trúc hiếm quý ấy!

Y thích sách, ta tặng y, cho dù toàn là những cuốn sách đã không còn in lại nữa!

Năm năm, ta ở phía sau thân ảnh lạnh lùng ấy năm năm, đã từng hận, hận y vì sao không nhìn ta, đã từng buồn bực, buồn bực vì sao y không yêu ta, và rồi cuối cùng là phần nộ!

Mùa đông năm ấy rất lạnh, hoa mai vẫn chậm chạp chưa nở rộ.

Là vì những đoá mai ấy bị ai ư? Bị ai vì bị một kẻ phạm phu tục tử như ta trói buộc ư?

Ngày đó tuyết rơi thật dày, thế nhưng người vẫn đứng giữa trời tuyết, yên lặng vượt ve những nụ mai chưa nở rộ, một thân lửa đỏ, tựa như đã hóa thành đoá hoa mai lẩn trong thế giới tuyết trắng.

“Người có yêu ta không?”

“Vậy người thật sự yêu ta ư?”

“Trong mắt người, mọi việc ta làm đều không thể chứng minh tình cảm ấy ư?”

“.....”

Y nở nụ cười, năm năm, từ xa lạ thành quen biết, từ xa cách tới thân quen, đây là lần đầu tiên y cười với ta, cười đến đẹp vô cùng, đẹp đến mức khiến ta nghĩ có lẽ y sắp hóa thành cánh bướm rồi bay đi mất!

.....

Cho nên ta gắt gao ôm chặt lấy y, ôm lấy thân thể lạnh như băng ấy.....

Gắt gao ôm!

.....

Ngày hôm sau, y ly khai, ta không biết y rời đi bằng cách nào, làm cách nào y có thể thoát khỏi tầng tầng thủ vệ, nhưng ta khẳng định, y đi rồi, sẽ không quay về nữa!

Nhìn từng đóa mai đã sớm héo tàn, vì sao năm nay vẫn nở muộn như vậy, thế nhưng lại héo tàn sớm như thế?

Không ai biết đáp án, mà có lẽ chính hoa mai cũng không biết!

“Vậy người yêu ta ư?”

Có yêu không?

Không yêu ư?

Yêu là gì?

Yêu là khoan dung?

Yêu là buông tay?

Yêu là sủng nị?

Hay yêu là trói buộc?

Ta không biết, ai ai cũng có được tình thương của cha mẹ, ta lại không thể biết được, cảm tình của bản thân với một người khác liệu có phải là yêu hay không.....

Cô hỏi: “Mai viên phải làm sao bây giờ?”

Ta nở nụ cười,

“Giữ đi, kể cả nó đã không còn chủ nhân đi chăng nữa!”

Cho dù không còn chủ nhân, vẫn cứ giữ lại đi!

Có lẽ chỉ còn với vườn mai này, ta mới có thể tự nhủ với chính mình, rằng ta vẫn là một người có tình cảm, không phải là một cỗ máy chỉ biết tranh tranh đoạt đoạt, cho dù người đó nói không phải là yêu đi chăng nữa!

Đi ra khỏi mai viên, ta không quay đầu lại nữa!

Nơi đó đã không còn thân ảnh khiến ta bình tĩnh trầm ổn như ngày nào.

Hoa mai vẫn tiếp tục héo tàn như trước

~Thế nhưng sẽ không ai vì điều ấy mà than thở!

Yêu là gì?

.....

.....

Vì sao đó lại không phải là yêu?

35. Chương 35

Huệ Thành Thiên, nếu như sự tồn tại của Tiểu Từ khiến ta trở nên bình tĩnh, thì sự xuất hiện của hắn lại khiến ta phải chịu đựng sự phiền toái trước nay chưa từng có!

Lần đầu tiên nhìn thấy hắn, là ở trên chợ, hắn lưu manh vô lại như vậy, khiến ta thậm chí còn muốn xông lên kéo xuống khuôn mặt giống hệt Tiểu Từ trên mặt hắn, hắn không xứng, không xứng với mỹ mạo của y!

Cho nên ta muốn hắn chết, muốn hắn chết thay Tiểu Từ!

Ta đã cho rằng bản thân có thể, có thể giết hấn, đem thi thể hấn đi lừa người, là phụ thân ta, đương kim hoàng đế!

Như vậy ta có thể có ít đi một đối thủ cạnh tranh, cho dù Tiểu Từ lại xuất hiện, ta cũng có thể không cần cố kỵ giữ y bên cạnh mình, cho dù y có nói thứ cảm tình đó không phải là “yêu” đi chăng nữa!

Thế nhưng, ta đã sai rồi!

Đơn giản chỉ vì hấn nở nụ cười!

Ta đã từng thấy nụ cười cuồng vọng, cười điên cuồng, cười lạnh lùng, thậm chí là nụ cười không có chút cảm tình, nhưng lại chưa hề thấy một nụ cười khiến người ta đau lòng như thế!

Mặt tươi cười kia, tuyệt vọng như vậy, tựa như vẫn luôn chờ đợi một người nào đó có thể dùng kiếm đâm xuyên qua thân thể hấn, cướp đi sinh mệnh hấn!

Ta không biết ta nên làm gì bây giờ, theo bản năng tiếp được thân thể sắp ngã xuống của hấn.

“Người, người tên là gì?”

Ta không nói gì cả, chỉ lẳng lặng nhìn hấn nhắm mắt lại, lau đi chất lỏng đỏ tươi bên khóe miệng hấn.

Ta cứu hấn, cho dù người muốn giết hấn cũng chính là ta!

Ta không biết việc này có đúng hay không, thế nhưng ta đã làm rồi.

Huệ Thành Thiên, khi hấn mở miệng nói câu đầu tiên với ta, ta phát hiện, ta bắt đầu hối hận, hối hận lúc đó không dứt khoát kiên quyết giết hấn, bởi vì hấn thật sự khiến ta bức mình!

Chỉ vì phụ hoàng nghĩ Tiểu Từ đã trở lại, hơn nữa còn vì đại cục, ta không thể không giữ hấn lại!

Thế nhưng, đối với thái độ làm người của Huệ Thành Thiên, không biết vì sao, chỉ cần liếc hấn một cái, liền thấy hấn thật lưu manh vô lại, thậm chí là đáng ghét!

Hấn ở lại mai viên hai tháng, cũng đã đem cả phủ từ trên xuống dưới náo loạn hết cả, vài lần trốn đi, rồi ngay lập tức bị bắt trở về, cứ lòng vòng như vậy!

“Vì sao muốn chạy trốn?”

“Làm gì có a, ta chỉ đi dạo phố thôi mà!”

Không thể hiểu nổi tại sao hấn lại có thể dễ dàng buông bỏ những vinh hoa phú quý dễ dàng có được như vậy, là vì hấn ngu ngốc, hay là vì hấn quá thông minh?

Lần thứ hai muốn giết hấn là khi hấn nhổ một gốc mai trong vườn, là gốc mai Tiểu Từ thích nhất!

“Vì sao, nó không phải của ngươi, ngươi sao có thể làm như thế!”

“Nhưng nó cũng đâu phải là của ngươi!”

Vẫn là mặt tươi cười đó, cho dù cả mặt đã dính toàn bùn đất, thế nhưng ta lại không có cách nào trốn tránh ánh mắt kia!

Cho nên ta càng thêm hận hấn, thậm chí chán ghét hấn, cho dù luôn đứng bên cạnh hấn, ta lúc nào cũng cảm thấy buồn bức ~!

Nhìn thấy hấn cười, ta luôn muốn tức giận mắng, nhìn thấy hấn cười với người khác, ta lại muốn đi đánh người!

Mọi thứ đều trở nên không bình thường, mãi cho đến lần thứ ba ta muốn giết hấn!

Ngày đó là lễ đổi rượu, mọi việc đều diễn ra như ta đã dự kiến, hấn đi theo ta, dần dần cách ly khỏi đám người đồng đúc, ta nghĩ bản thân khi đó đã thực sự lựa chọn sẽ giết chết hấn!

Cho nên ta nhẫn nại, chịu đựng những trò khôi hài của hấn, chịu đựng sự cợt nhả của hấn, chịu đựng sự quái gở khoa trương của hấn, chịu đựng hết thấy, thế nhưng tựa hồ không chỉ có như thế!

Phủ thêm lên người hắn lớp áo khoác của ta, bởi vì trên đó có kim bài chuyên dụng của ta.

Hắn lại cười!

Sau lưng hắn là ánh trăng không hề tròn trịa, thế nhưng nó vẫn rất sáng.

Đêm hôm ấy, ta cố ý trút rượu cho hắn, thế nhưng lúc ấy có lẽ ta cũng đã say mất rồi.

36. Chương 36

Gió nhẹ thổi qua, ta như cảm nhận được hơi thở khê khàng của hắn, ta ngây ngốc nghe hắn bi thương kể về quê hương của mình, ta nghĩ muốn hỏi hắn, “Người có thật sự thấy khoái hoạt hay không, cho dù lúc nào người cũng mỉm cười?”

Có phải thật sự ta nên giao người cho Mục Bối tộc hay không? Có phải ta thật sự nguyện ý không cần nhìn thấy tươi cười của người?

Ta không biết, ta thật sự không biết!

Nhìn người chần kiếm cho ta, nhìn người tuyệt vọng đưa mắt nhìn ta, nhìn người lại một lần nữa nở nụ cười với ta

~Ta thật sự hy vọng bản thân có thể xông lên cứu người, thế nhưng ta lại kéo tay Cô lại, khiến y không thể đi cứu người, bởi vì ta phải ngồi lên ngôi vị hoàng đế kia!

Ngôi vị hoàng đế ấy thật sự trọng yếu đến thế ư?

Nếu nó không trọng yếu, thì ta đây sống đến bây giờ, là vì cái gì?

Một năm, ta dùng quãng thời gian một năm tự hỏi vấn đề ấy, dùng khoảng không gian không có bóng hình của người tự hỏi vấn đề này, thế nhưng ta lại phát hiện, bản thân cứ luôn tìm lòng không được mà nhớ tới khuôn mặt tươi cười nào đó...

Khuôn mặt tươi cười lần đầu tiên hắn tuyệt vọng ngã vào trong ngực ta,

Khuôn mặt tươi cười lần thứ hai hắn vẫn tuyệt vọng rời khỏi cái ôm của ta

~Thẳng đến lần thứ ba

~Nhìn thấy hắn khoái hoạt chạy vào trong đại môn, phía sau là Cô đã biến mất suốt một năm, ta thừa nhận bản thân mình ghen tị, thế nhưng ta không biết mình nên ghen tị với ai, ghen tị vì cái gì!

Nhìn khuôn mặt xán lạn của hắn, ta rất muốn hỏi, người cao hứng như vậy là vì được nhìn thấy ta ư?

Nhìn khuôn mặt của Cô, ta rất muốn hỏi, người là vì yêu hắn mà đi cứu hắn sao?

Nhìn thấy hết thảy những điều ấy, ta như cảm thấy bản thân đã điên rồi, đúng vậy, ta điên rồi, điên đến mức muốn giết người!

Cho nên ta phải đánh kẻ thuộc hạ đã theo ta suốt hai mươi mấy năm, một kẻ trung thành và tận tâm, một kẻ đã thề vĩnh viễn sẽ không phản bội ta!

Ta nghĩ như vậy ta có thể nguôi giận, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt dần biến mất nét cười kia, ta biết bản thân đã sai lầm rồi!

Ta không hề nguôi giận, ngược lại chỉ vì hắn bảo vệ Cô mà càng thấy phiền táo phẫn nộ!

“Không được đánh hắn ~!”

Tiếng thét bén nhọn, chợt thấy khuôn mặt thất kinh, oán hận thật sâu của hắn!

“Làm càn, người làm gì, làm gì?”

Hắn ôm Cô, ôm Cô, ta cảm giác hai bàn tay, thậm chí cả cơ thể ta run rẩy vì phẫn nộ, đó gọi là yêu ư? Đây là yêu mà người nói với ta ư?

Chẳng lẽ mọi thứ từ trước đến nay đều chỉ là âm mưu thôi ư?

Hắn vẫn như cũ thiên vị ta, lừa gạt ta, hệt như vị “mẫu thân” khuôn mặt hiền lành mà gọi ta một tiếng “Ái nhân”

~Tiểu Từ, hóa ra trên thế giới này vẫn chỉ có mình người là không gạt ta, cho dù người đối xử lạnh lùng với ta như thế!

“Vì sao lại muốn đánh hắn, hắn đang bị thương!”

“Hắn một mình hành động, thiếu chút nữa đã khơi mào chiến tranh, người có biết hay không!”

“Ha ha ha ~, chiến tranh? Hắn chỉ đi cứu một kẻ không xứng là người như ta thôi, sao có thể có chiến tranh chứ!”

“Người ~”

“Ha ha ha ~ khụ khụ ~ Vũ Văn Khiếu, người xem ta là cái gì a?”

“Là Văn Dận Từ, thập thất hoàng tử, vẫn chỉ là tmd một công cụ thôi a ~!”

Điên cuồng chữ rửa, điên cuồng cười to, ta không biết hắn vì sao lại cười, rõ ràng người bị lừa là ta, vì sao hắn lại cười đến thê lương như vậy!

Là ta sai rồi, hay là...

“Người bình tĩnh một chút!”

Nắm chặt lấy bờ vai của hắn, khiến hắn bình tĩnh lại, cũng để cho bản thân bình tĩnh lại!

Nhìn hắn, nhìn hắn điên cuồng cười to, nhìn khuôn mặt tái nhợt của hắn, bắt lấy hắn, có lẽ việc duy nhất ta có thể làm chỉ là nắm lấy hắn, cho dù ta đang rất phẫn nộ!

37. Chương 37

Thế nhưng hắn lại giãy dụa, muốn thoát khỏi ta, thực dùng sức, thực dùng sức!

Lần đầu tiên ném được tư vị thống khổ khi có người thoát khỏi sự khống chế của mình, ta cố gắng ôm lấy hắn, thế nhưng, thế nhưng

~Thế nhưng hắn vẫn thoát khỏi vòng tay của ta, lui về sau, lui về sau

~Trên mặt hắn là nước mắt còn vương lại sau sự điên cuồng kia, thế nhưng nó đã không còn thấm ướt như trước nữa ~ đã khô lại rồi...

Hắn lại cười. Tuyệt vọng? Bi ai? Hay là vì cái gì đó khác? Ta không biết, ta chỉ muốn đuổi theo hắn, thế nhưng bản thân lại trở mặt nhìn hắn dần lùi đi, lùi đi thật xa!

“Ta sẽ rời đi, ta biết người chán ghét ta, cho nên ta sẽ rời đi ngay.”

“Cầu xin người đừng trách phạt Tiểu P, hắn đã làm đúng, mà hết thảy đều là ta sai.”

Sai? Mọi phẫn nộ, mọi cảm giác bất thường tựa như đều bị một chữ “sai” ấy đánh tan hết, ta thậm chí còn có thể nhận nhận nhìn thấy sự đau thương đằng sau khuôn mặt đầy vệt nước mắt vẫn cố tỏ ra tươi cười kia.

Xoay người, hắn xoay người đi, lại không thể nhìn thấy tươi cười của hắn, ánh mắt của hắn, bi thương của hắn nữa

~Không hiểu sao ta bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, cho nên ta đuổi theo, đuổi theo thân ảnh bi ai kia

~Khi ta chạm vào hắn...

Khi ta ôm lấy hắn...

Khi ta muốn ngăn cản hắn...

Hắn lại ngã xuống ngay trước mắt ta, đột ngột ngã xuống, không thể biết trước...

Ta trở nên luống cuống, bản thân có thể rõ ràng nghe thấy, nghe thấy nội tâm của mình gào lên, đừng rời đi nữa, ta không muốn để hắn rời đi nữa!

Đỡ được, đỡ được hắn, nhìn dung nhan tái nhợt gầy yếu ấy...

Có lẽ ta đã sai thật rồi!

Có lẽ

~Ta yêu hắn ư ~?

Ta không biết!

Có lẽ là để làm rõ, làm rõ thứ cảm tình ta không thể xác định được kia, cho nên ta chỉ lẳng lặng nhìn, nhìn người đang nặng nề ngủ ấy, bản thân lần đầu tiên cảm thấy thật mờ mịt. Nếu đây là yêu, vậy thứ tình cảm ta đối với Tiểu Từ là gì?

Cho nên ta chờ, chờ thứ cảm tình ấy dần dần trở nên sáng tỏ, thế nhưng, rất nhiều năm về sau ta mới biết, bản thân chỉ vì thế mà đã bỏ lỡ rất nhiều, rất nhiều!

Thế nhưng trong rất nhiều thứ ta đã bỏ lỡ ấy, vẫn luôn có ——- nụ cười kia...

38. Chương 38

Gió lạnh thổi qua, đêm đã khuya, hắn ai cũng đã chìm vào giấc mộng.

Ngọc đèn dầu vẫn sáng, ta biết, hắn vẫn chưa ngủ, vì phiên lự? Có lẽ là hắn không muốn ngủ.

Lặng lẽ tiến đến gần, mái tóc đen dài gọn gàng búi cao, bán lộ thân thể trắng nõn, so với một năm trước đã gầy đi thật nhiều.

Lần đầu tiên gặp hắn, ta nghĩ hắn chính là Văn Dận Từ tám tuổi vào phủ; lần thứ hai gặp hắn, ta liền biết hắn không phải Văn Dận Từ, hắn không cười đến đáng yêu như Tiểu Từ, không vui vẻ như Tiểu Từ!

“Vương gia, nên đi ngủ thôi!”

Nhẹ giọng khẽ nhắc, sợ quấy nhiễu đến màn đêm yên tĩnh, cũng là, sợ đánh vỡ sự im lặng khó có được này.

Vài tháng trước, từ khi Chập Tích (hoàng đế) triệu hắn vào cung, hắn đã hoàn toàn trở thành công cụ, một thứ công cụ tranh đoạt vương vị!

Người lừa ta gạt, xuất sinh nhập tử, mọi người xa lánh, một màn kịch được đem ra trình diễn, một hồi cuộc dẫn kết thúc, phấn khích, kích thích, đành phải giấu đi nỗi bi ai tràn ngập bên trong.

Từng nhìn thấy đại hoàng tử rõ ràng ngã xuống trước mắt, đau khổ van nài, cầu xin hắn thả nữ nhân của gã đi, thế nhưng, gã lại bất giác cầu được cái chết, là bị giết không tha...

Không rõ Chập Tích vì sao lại cho hắn phân quyền lợi này, là vì quá thương hắn đến mức trở nên hồ đồ, hay đó vẫn chỉ là suy tính của hoàng đế?

Ngẩng đầu khẽ cười, tựa như đó đã trở thành thói quen của hắn, mặc kệ đối phương là ai, hắn vẫn mỉm cười, rồi sau đó mới hành động.

“Là người a ~!” Cúi đầu, lại mỉm cười, “Nhưng ta thật không ngủ được a!”

Thực điềm đậm, thế nhưng, lại có thể không chán chừ hạ sát thủ. Hắn thật sự từ bi, hay đó chỉ là sự thương hại giả dối?

Rút ra cây trâm cài trên đầu, mái tóc dài đen nhánh thẳng xõa xuống, dưới ánh nến trở nên dị thường xinh đẹp, dị thường chói mắt, thế nhưng ánh mắt vốn nên sáng nhất lại chỉ có sự ảm đạm che khuất đi!

Mỉm cười, mỉm cười đứng bên cửa sổ, không phải ở dưới ánh dương quang chói rạng, có lẽ, chỉ có trong màn đêm đen thẫm này, hắn mới khẽ để lộ ra đậm đậm đau thương mà chính hắn cũng không nhận ra.

Gió lùa qua mái tóc hần, lướt qua ánh mắt hần, hòa trong thanh âm hần

~“Ta là cái gì? Khanh?”

“Ngìa là thập thất hoàng tử ~!”

“Người biết ta không phải mà, đúng không?”

Nửa năm, lần đầu tiên hần thừa nhận bản thân không phải Văn Dận Từ, không phải hài tử của nam nhân hoàng đế luôn yêu thương kia,

Điều ấy nói lên cái gì? Ta không biết!

Không trả lời, đúng vậy, ta biết hần không phải, ngay từ đầu ta đã biết, người không phải, không phải Tiểu Từ mà ta quen, thế nhưng ta vẫn ở bên bảo hộ người, tựa như vẫn đang bảo hộ Tiểu Từ năm nào, thế nhưng, khi đó ta là hộ ảnh*, mà hiện tại ta là quản gia của hần, Quang Vinh Hoán Khanh. (*Hộ ảnh: có ý nghĩa như ảnh vệ, bảo vệ chủ nhân)

Từng hỏi Tiểu Từ, hỏi y vì sao không yêu thất hoàng tử,

Tiểu Từ cũng không nói gì, thế nhưng ta biết, Tiểu Từ không yêu là vì y đã biết trước sẽ có ngày này, đã biết trước bản thân sẽ bước trên con đường như hiện tại, cho nên y quyết định không yêu.

“Người có yêu thất hoàng tử không?”

“Rất nhiều người hỏi ta điều này, đã từng nói yêu, thế nhưng hần không yêu ta, còn bây giờ.....!”

Mỉm cười, hần nhìn xuống hai bàn tay mình mà khẽ mỉm cười,

“Hần hận ta, hận ta giết ca ca hần, hận ta sắp giết đi hoặc sẽ cướp đi quyền lực của huynh đệ hần. Hần sẽ không yêu ta, sẽ không!”

Bình tĩnh kể ra, hần vẫn luôn đậm đậm đối diện mọi thứ, mà thống khổ tràn ngập mặt cười trên môi hần.

“Vì sao không chịu buông tay, buông tha mọi quyền lợi phân tranh kia?”

Xoay người, đưa tay chạm vào thành bồn tắm vẫn hơi bốc lên chút nhiệt khí,

“Khanh, quyển sách kia, không dạy ta cách làm thế nào để buông tay a!”

Ta biết quyển sách đó là gì, bởi vì nữ nhân viết cuốn sách ấy chính ta đã chứng kiến nàng lớn lên, theo nàng lúc nàng xuất thân, cùng nàng trưởng thành, trở nên thành thục, mãi cho đến khi tin dữ truyền đến.

39. Chương 39

Ta không biết nàng viết cuốn sách ấy để làm gì, là để người khác thay nàng tranh đoạt vương vị, hay là vì muốn trả thù cả vương triều người Mục Bối tộc đã bắt nàng đi!

Chập Tích cùng Luật Duyên từng nói, nếu nàng sinh ra không mang phận nữ nhi, nàng sẽ là một kẻ xuất sắc hơn người. Nàng có cái tâm trong sáng người khác không có, cũng có sự độc đoán, suy nghĩ, thậm chí là thủ đoạn người khác không thể bằng!

“Chính là, sách chỉ là vật chết, còn người là vật sống a!”

“Thế nhưng, người xem, là màu đỏ, đều đã bị nhuộm đỏ hết cả.....!”

Nhìn đôi tay ướt sũng của hần, căng thẳng run rẩy,

“Rửa không sạch, cả bàn tay đều đã bị nhuộm đỏ rồi... người có biết ta đã giết bao nhiêu người không?”

Quần áo bị túm chặt lấy, có thể cảm giác được sự run rẩy của hần, là sợ hãi? Là bi thương? Hay là mờ mịt?

“Một trăm mười một người, mười tám tiểu hài tử, hai mươi lão nhân rồi a, thật nhiều người, thật nhiều người đã chết, thế nhưng, thế nhưng, người biết không ~!” Điên cuồng kêu lên ” Không thể không giết, trong sách nói không thể không giết họ!”

Buông ra, nhìn hần suy sụp xoay người,

“Sách là vật chết, nhưng mà, người biết không, ta cũng đã chết, hai năm trước ta đã chết rồi!”

Giật mình nhìn hần, cái gì đã chết? Tâm? Hay là ~ thân thể ~?

Nhìn hần tiến vào bồn tắm rộng lớn, tiếng nước, tiếng gió, tựa hồ còn có thanh âm nền cháy lách tách trong màn đêm.

“Ngày mai thất hoàng tử sẽ đến đúng không?” Hần không hề gọi tên Khiếu.

“Đúng vậy”

“Người nên tới, vẫn sẽ phải tới thôi!”

Im lặng, là cùng ta nói chuyện, hay là hần đang nói với chính mình?

“Khanh, người có tin linh hồn con người có thể thoát ra ngoài hay không?”

Không trả lời, chỉ lẳng lặng đứng đợi bên cạnh, thế nhưng, hần cũng không nói gì nữa, ta lại vẫn như trước không hỏi, thế giới tựa như khôi phục sự bình lặng, yên tĩnh của nó, tựa như mọi giết chóc cũng chưa từng bắt đầu, tựa như mọi thứ vẫn yên bình hết như mặt nước, không có một chút gợn sóng.

“Giúp hần, người phải hết lòng giúp đỡ hần, cho dù hần muốn giết các con ta!”

Chập Tích, người mười mấy năm trước giết chính đứa con mình sinh ra, mười mấy năm sau vẫn có thể dễ dàng tha thứ một ngoại nhân đến đảo loạn trận hoàng trừ chi tranh này, không tiếc giết chính con người, người thật sự tuyệt tình như vậy, hay đó là vì người quá đa tình?

“Khụ khụ ~!”

Đưa tay, dùng khăn khô bao lấy thân thể bé nhỏ đang hôn mê, không biết vì sao, cho dù hần lúc tắm rửa hay thậm chí ăn cơm cũng sẽ có lúc hôn mê, thế nhưng hần lại nói hần chỉ là đang ngủ mà thôi.

Mạch tượng bình thường, hết thấy đều bình thường.

Lặng lẽ đặt hần lên giường, không biết bắt đầu từ khi nào, ta bắt đầu thương tiếc khuôn mặt bản thân từng vô cùng thống hận này, khuôn mặt quá mức giống phụ thân hần!

Rời đi, rời khỏi căn phòng yên tĩnh, không thổi tắt ánh nến chỉ còn leo lét trong phòng, bởi vì hần sợ bóng tối, mặc dù hần chưa từng nói qua.

Đẩy cửa ra, ánh mặt trời quen thuộc, mảnh sân quen thuộc, tiếng chim quen thuộc, ta ở đây chờ đã mười tám năm, chờ ai đó đến cứu ta.

Ba mươi tám năm, quãng thời gian cả một đời đó ta luôn sống trong bóng đêm với chức trách của một hộ ảnh, không tên tuổi, không tự do, chỉ biết phục tùng.

Y cho ta tên, cho ta tự do, lại cướp đi tâm ta, còn tặng ta một câu, “Ta vĩnh viễn sẽ không yêu người, người ta yêu chỉ có Luật Duyên!”

Hận, cho nên thấy chết mà không cứu!

Yêu, cho nên lẳng lặng cứu chuộc! Yên lặng chờ đợi!

Chập Tích, mệnh lệnh của người ta cả đời sẽ tuân theo, thế nhưng, hần rất đáng thương, người thực sự nhấn tâm như vậy ư?

Sương mai không bốc hơi lên, là nhờ phiến lá vẫn luôn bảo hộ nó, hay là vì vàng thái dương kia vẫn chậm chạp không quan tâm tới nó đây?

40. Chương 40

Hôm nay Khiếu sẽ đến, có lẽ, việc ta có thể làm, chỉ là giúp hài tử kia đỡ mệt một chút.

“A nha nha nha, hôn hôn a, người rót cục cũng đến thăm ta ~!”

Cố gắng ôm, nhìn nụ cười xán lạn của hắn, ai cũng không biết được hắn đã phải thống khổ thế nào, mà vị thất hoàng tử này lại phần nộ run rẩy!

“Buông ra!”

“Tiểu P, Vương gia nhà ngươi thật hung dữ a ~! Người ta chính là lão bà của hắn, thế mà hắn cũng không biết thương hương tiếc ngọc gì hết ~”

“Ngươi ~!”

Có lẽ nên rời đi, thế nhưng, ta lại ở lại!

“Ai u, đau quá a!”

“Vương gia, thỉnh buông tay!”

“Hừ!”

Đỡ lấy Tiểu Thiên đang vờ khóc, có lẽ thật sự rất đau, thế nhưng ta cũng không nói, chỉ lẳng lặng thối lui sang một bên, bởi vì ta hiện giờ chỉ là một quân gia, không còn là hộ ảnh có thể tùy ý tiến vào hoàng cung diện thánh trước kia nữa!

“Nói, người cho cửa hoàng đệ cái gì?” Phần nộ, ta biết đó là biểu tình phần nộ!

“A nha, người biết rồi sao?”

“Vì sao lại cho nó?”

“Y muốn a! Ngốc, nếu không phải y muốn, ta cũng sẽ không cho y đâu, nếu y muốn mà ta lại không cho y, vậy không phải ta trở thành người xấu sao, là do y muốn a, ta sao lại không thể cho y, ta cũng không tệ đến thế, cho nên a, ta, Văn Dận Từ, một đứa nhỏ thiện lương như vậy, đương nhiên phải hi sinh cho y rồi!”

“Ngươi cố ý!”

“Vô nghĩa, làm sao có chuyện ta vô tình cho y được a!”

“Ngươi, người rót cục muốn gì?” Run rẩy, ta có thể thấy Khiếu đang rất phần nộ, còn có thể thấy cả sự thống khổ của thị vệ phía sau y, vì sao lại thống khổ như thế?

Ta biết, đơn giản đó là vì phần bội!

Theo bản năng chắn trước người Tiểu Từ, ngăn trở Vương gia phần nộ vung tay!

“Vương gia thỉnh tự trọng!”

“Nói! Ngươi muốn gì?”

“Muốn gì ư? Ngươi chẳng lẽ còn không biết sao?”

Sau lưng, là đôi bàn tay nhỏ gầy của Tiểu Từ, gắt gao túm chặt lấy quần áo của ta, gắt gao nắm chặt, tựa như chỉ thoáng buông lỏng, hắn sẽ ngã xuống không thể đứng dậy được nữa!

“Không phải là cái ghế dựa màu vàng kia sao?”

“Ngươi, người vô sỉ, người không xứng đứng ở chỗ này, người không xứng, người không xứng được dùng ba chữ Văn Dận Từ này!”

Thở dốc, trong đại sảnh chỉ có thể nghe thấy tiếng thở dốc dồn dập, ai cũng không mở miệng, ai cũng không nói chuyện, chỉ đứng đó, một người trước mặt ta, một người đứng sau lưng ta!

Hối hận đã nói ra câu đó sao? Thế nhưng bát nước hắt đi sao có thể vớt lại đây?

Nhìn Lâm Quỳnh vương triều Thất hoàng tử rời đi, phía sau vẫn là thị vệ đã theo y suốt hai mươi mấy năm!

“Tiểu ~ P ~!”

Xoay người, thị vệ kia xoay người, có thể thấy trong mắt của thị vệ ấy đầy phức tạp, thương tiếc, oán hận, hay là

~“Câu nói kia, người có còn nhớ không?”

Không trả lời, chỉ quay đi, phải nói gì? Ta không biết, chỉ là, tựa hồ hết thảy đã không thể vãn hồi nữa rồi!

Binh phù, tấm binh phù có thể hiệu lệnh mười vạn cấm quân, tấm binh phù Hoàng Thượng đích thân ban cho, hắn đã cho vị Cửu hoàng tử đã tâm bưng bưng kia!

“Người dựa vào cái gì biết ta sẽ cho người?”

“Bởi vì ta rất giống Thất ca, hắc hien tại sẽ không yêu người, mà ta lại có thể cho người điều ấy, ta sẽ cùng người ngồi lên ngôi vị này chia sẻ giang sơn!”

Khẩu khí kiêu ngạo như vậy, nhất định sẽ sớm thất bại thảm hại thôi!

Cho nên hắc cho, Tiểu Tử cho y một cơ hội ngồi lên ngôi vị hoàng đế đó, thế nhưng

~“Trong sách có ghi làm thế nào để cảm thấy khoái hoạt khi bị bằng hữu bỏ rơi không?”

“Không có ghi!”

Buông tay ra, đôi tay vẫn luôn nắm chặt lấy tay ta chợt buông ra, tập tễnh rời đi, thân ảnh chợt trở nên tiêu tụy như thế... Nếu thống khổ, vì sao vẫn phải kiên trì như vậy?

“Trong sách không viết làm thế nào để thấy khoái hoạt a ~!” Thì thảo tự nói.

Đúng vậy, trong sách không viết, thống khổ có thể kéo dài hay không, nếu có thể, vậy sách sẽ viết gì?

Ai biết được...

41. Chương 41

(Hai chương này vẫn là lời của Khanh nha)

Cửu hoàng tử bức vua thoái vị thất bại, mất mạng ngay tại trận, bởi vì Hoàng Thượng pháp ngoại khai ân, miễn tử tội cho đứa con này, chỉ còn lưu đầy biên cương!

Ngày đó, ta ở bên giường, hắc lẳng lẳng tựa vào đầu giường, ta kể, hắc nghe

~Thực yên tĩnh, nhưng ai cũng biết khoảng thời gian yên tĩnh này chỉ kéo dài một lúc mà thôi.

“Người xem phải làm sao bây giờ?”

Kéo chân lên, không trả lời, chỉ đưa tay vươn ra khỏi chăn

~“Hắn có phải sẽ giết ta không?”

“Sẽ không đâu, bệ hạ sẽ không cho phép!”

“Vậy nếu y cho phép thì sao?”

“Không...” Sẽ không, muốn nói chuyện đó sẽ không xảy ra, thế nhưng, không hiểu sao trong lòng chợt dâng lên một tia sợ hãi, sợ hãi điều đó sẽ trở thành sự thật!

Thản nhiên cười, tái nhợt, khuôn mặt tái nhợt, tràn đầy ưu sầu, ta không biết, có lẽ chỉ có chính hắc biết!

“Ta sẽ không bị giết!”

“Trong sách nói như vậy sao?”

“Trực giác thôi!”

Có lẽ cũng không phải là trực giác, quần thần vương triều hiện tại, không ai không cân nhắc kẻ nào sẽ là người chiến thắng cuối cùng, mặc kệ Thất hoàng tử vẫn án binh bất động như trước, kéo nhau rào rạt tới nịnh bợ Thập thất hoàng tử!

Có lẽ ai cũng muốn ở yên một chỗ nhìn mọi chuyện chuyển biến, thế nhưng thắng bại vẫn không rõ, cho dù hiện tại Thất hoàng tử đã tịch thu binh quyền Cửu vương gia, cho dù người đang nằm trên giường này là phạm nhân mang tội tư thù binh quyền, cho dù, bọn họ đã từng có chút cảm tình vướng mắc.

“Hắn hận ngươi, hắn muốn bắt ngươi!”

“Ta biết!”

Nhẹ nhàng gạt đầu, là vì sốt cao khiến đầu óc bị thiêu đốt đến hồ đồ, hay vì cái gì?

“Ngươi đi xuống đi ~!”

Lẳng lẳng đẩy cửa rời đi, rời khỏi gian phòng kia, ta không biết cảm giác ấy là gì, ta chỉ biết, sự an tĩnh ấy, rất kỳ lạ!

Đêm hôm ấy, gió lạnh phơ phất, tối khuya đầu thu, tựa như đã mang theo chút cảm giác lạnh lẽo!

Nhiệt độ cơ thể lại tăng lên, mấy ngày nay lúc nào cũng như vậy, ai cũng không biết phải chữa trị như thế nào!

Có lẽ đó là lần đầu tiên thấy hắn rơi lệ, lúc ấy ta như ngây ngốc, ngây ngốc nhìn người đang hôn mê kia khẽ khàng rơi lệ.

Bản thân ta đã từng tự hỏi, phải bị thương đến mức nào mới có thể khiến cho một người phải khóc?

Là cảnh ngộ như thế nào, mới có thể khiến một người chưa từng khóc phải rơi lệ?

Là nhân sinh như thế nào mới có thể khiến một người ngay cả nằm mơ cũng luôn tự nhủ với mình không được khóc?

Muốn bảo hộ hắn, cho nên ngày đó ta đi gặp người mà ta từng yêu!

Tầng tầng cao lầu, tầng tầng thủ vệ, thế nhưng không ai có thể ngăn được ta, không một ai!

“Ngươi rốt cục cũng đến gặp ta ~”

Thanh âm trầm thấp, có thể nghe thấy chút khàn khàn trong giọng nói ấy

~“Ngươi bị bệnh ~!”

“Hai mươi năm trước đã có bệnh rồi, không phải ư?”

Tầm cung hôn ám, có lẽ ngoài rộng lớn ra, bên trong cái gì cũng không có, không có độ ẩm, không có cảm tình, không có hơi thở!

“Vì sao lại không chịu buông tay, ta đã muốn buông rồi!”

Đến gần y, tiến đến trên tấm thảm gần y, lại phát hiện trên tay y là một bức họa đã muốn ố vàng được cuộn tròn, bên trong là ai, có lẽ ta đã sớm biết.

“Hắn yêu ta.....!”

“Ta biết!”

“Ta luôn nghĩ hắn hận ta, hắn không yêu ta, cho nên hắn chọn cái chết để nói rằng hắn không yêu ta, nhưng mà, nhưng mà hai mươi năm sau, hắn lại nói cho ta biết hắn yêu ta, hắn chọn cái chết cùng là vì yêu ta.....!”

Một giọt, hai giọt, ba giọt.....

Đó là cái gì?

42. Chương 42

Không phải mưa, cũng không phải sương sớm, mà là nước mắt của một người nam nhân!

Y yêu người, y vẫn luôn yêu người, ta biết, thế nhưng lúc ấy ta cũng yêu người, cho nên ta lựa chọn bảo trì trăm mặc, lẳng lặng nhìn y giãy dụa, thống khổ, chạy trốn, rồi chết đi!

Y dùng sinh mệnh để thoát khỏi tình yêu của người, thế nhưng người lại buộc y phải dùng đến sinh mệnh để chứng minh y không yêu người, là người lúc ấy chỉ biết trách móc, vẫn là tình yêu đã khiến người trở nên điên cuồng!

Luật Duyên, người có phải đã từng nghĩ thời gian có thể xóa nhòa hết thảy, kể cả tình yêu?

Khẽ vuốt ve đầu nam nhân, trên mái đầu ấy đã trộn lẫn một chút sắc bạc, hóa ra người cũng sẽ già đi, hóa ra nam nhân từng oai phong một cõi, từng phong lưu phóng khoáng, từng vì yêu mà trở nên cố chấp, cũng sẽ già đi!

Luật Duyên, ta vẫn luôn muốn hỏi người, người có thật sự yêu người này không? Tại sao lại dùng phương pháp tàn nhẫn nhất trốn tránh tình yêu của người này!

Tình yêu của người, là quá mức tàn nhẫn, hay là quá mức vô tư?

“Mặc kệ hấn yêu hay không yêu, hấn cũng phải hảo hảo sống!”

“.....”

“Hấn chết vì giang sơn của người!”

“Đối với người không cần.....!”

Đẩy ta ra, thân thể đã không còn cường tráng như trước run rẩy đứng giữa tấm cung rộng lớn, không có thị vệ, không có cung nữ, chỉ còn lại hai nam nhân đã trải qua thật nhiều tang thương.

“Ta không cần ngôi vị này, ta không cần, không cần, ai muốn ta cũng có thể cho, vì sao hấn vẫn muốn rời khỏi ta, vì sao.....!” Tê thanh kiệt sức kêu lên, có lẽ hai mươi năm ngồi trên ngôi vị hoàng đế kia đã bức người này điên rồi!

“Chẳng lẽ người không biết, chính là vì sự buông bỏ này của người mà hấn mới chết sao?!”

Nhìn người kia trở nên điên cuồng, ta cũng điên cuồng, điên cuồng kêu lên, điên cuồng chỉ trích, điên cuồng phát tiết, “Là tình yêu của người bức hấn phải chết, là người, người chưa bao giờ quan tâm đến cảm xúc của người khác, bây giờ cũng vẫn vậy.....!”

Hai mắt mờ hồ nhìn thấy người nọ đang điên cuồng đột nhiên đình chỉ, bước tới gần, để ta lau đi đôi má, đôi mắt đã từ lâu không còn xúc cảm ướt át...

“Ta đã sai sao? Ta đã sai khi yêu hấn ư?”

Nhìn thẳng vào người nọ, trên khuôn mặt ấy ngập đầy nước mắt, sai và đúng, ai sai ai đúng, nào có ai biết được đây!

“Nếu năm đó người không nổi điên, không nói sẽ tặng ngôi vị hoàng đế cho hấn, có lẽ hấn sẽ không chết!”

“Nhưng ta thật sự không cần ngôi vị này a!”

“Nhưng mà hấn để ý a!”

Người trước mắt này tựa như nhỏ hơn ta, gầy hơn ta, đột nhiên phát hiện, người này không còn là vị anh hùng ta luôn khát khao năm đó nữa, không còn là thiếu niên cao ngạo luôn làm được mọi việc kia nữa.

Gắt gao ôm lấy, có thể cảm thấy sự run rẩy của người ấy, có thể thoang thoảng cảm nhận được mùi hương độc đáo trên người người ấy. Trong đầu lại như thấy được cảnh tượng đã rất lâu về trước, có một vị thiếu niên chạy vội vã trong hoa viên đầy hoa nở rộ, không ngừng truy đuổi từng cánh bướm dập dờn trong nắng.

Luật Duyên, là hấn hủy đi sự sống của người, mà người cũng đã phá hủy nét tươi cười của hấn.

“Thả Tiểu Thiên đi!”

Đẩy ta ra, tựa như hết thảy lại khôi phục bình tĩnh, không còn điên cuồng, không còn rơi lệ, không còn

~“Đó là lựa chọn của hần!”

“Hần không phải Tiểu Từ, Chập Tích!”

Ngoài đầu lại cười, cho dù khóe mắt vẫn còn đọng lại những giọt lệ gió chưa kịp thổi khô!

“Ta biết, lần đầu tiên gặp hần ta đã biết, nhưng mà, nụ cười của hần rất giống Tiểu Văn!”

“Nhưng mà hần thật sự không phải.....! Hần rất thông khổ.....!”

“Người yêu hần?”

“Ba ~!”

43. Chương 43

Trên khuôn mặt trắng bệch đến yếu ớt là dấu tay hồng đậm, người trước mắt kia nhìn ta, mà ta không còn dám nhìn y nữa, thế nhưng bàn tay đang run rẩy đã vạch trần sự phẫn nộ và yếu đuối vừa rồi của ta!

“Người, người đã biết rõ hết, có đúng không!”

Lùi về phía sau, rồi đi, không quay đầu lại nữa, nhưng rồi đôi chân chợt đứng sững lại trước cửa,

“Đừng tiếp tục sai lầm nữa, mau thu hồi mọi quyền lực của Tiểu Thiên lại đi!”

“Như vậy hần sẽ còn chết nhanh hơn! Yên tâm, đám đại thần kia sẽ không để Tiểu Thiên đang nắm giữ quyền lực như vậy phải chết đâu!”

“Chập Tích, coi như ta cầu xin người, đừng hận y nữa, y yêu hay không yêu người, thực sự quan trọng đến thế ư? Hần cũng không phải con y a!”

“Vì sao lại không hận, vì sao! Ta chính là muốn hận, hận y đã không dám yêu, hận y cứ như vậy mà bỏ đi, hận tất cả những kẻ ở vương triều này, hận bọn chúng vì sao không để chúng ta yêu nhau!”

Ngoài tấm cung là một mảnh tối đen, chỉ có ánh trăng nhạt nhòa yếu ớt xé rách màn đêm hắc ám.

“Quyển sách kia là người đưa cho Tiểu Thiên, là người kêu Tiểu Tình viết ra, người muốn để Tiểu Thiên giết các con mình, giết các đại thần trong triều, cũng giết luôn cả người đứng không?”

“Ha ha ha ~”

Phi thân rời đi, không dám đối mặt với đáp án của người, bởi vì ta biết người đã điên rồi, thời khắc nhìn thấy bức họa kia, thời khắc người biết y vẫn luôn yêu người, người đã muốn phát điên rồi!

Luật Duyên, có phải người đã đoán trước được, rằng khi hần biết người yêu hần, hần sẽ trở nên điên cuồng, cho nên người dùng cái chết để giấu đi tình cảm của mình với hần, có đúng không...

Luật Duyên, người hần đã biết, mọi người đều hiểu rằng người yêu hần, chỉ có một kẻ ngu dại như hần mới không biết điều ấy, cho nên, hai mươi năm sau, hần đã phát điên, phát cuồng rồi!

Có phải trước bình minh vẫn luôn là không trung hắc ám hay không?

Nơi ấy không có vầng thái dương chiếu rọi, không có ánh trăng ban đêm tỏa dịu, không có tâm tư phức tạp rối bời

~Cái gì cũng không có, nếu còn, có lẽ chỉ còn cõi lòng nhói đau.

Ngày hôm sau, hệt như ta đã đoán, Tiểu Thiên ly khai Vương phủ, mà ta, cái gì cũng không làm được!

“Người có yêu hần không?”

“.....”

Ngày đó ta kéo Thất hoàng tử, hài tử của Chập Tích người người đều nói không thể sánh bằng, ta có thể thấy rõ sự phức tạp trong mắt nó, thế nhưng, trong đôi mắt ấy không có sự điên cuồng của phụ thân nó!

“Sự thiếu quả quyết của người sẽ khiến người phải hối hận!”

“.....”

Trên thế giới không có thuốc hối hận, nếu có, có lẽ Chập Tịch sẽ không trở nên điên cuồng, nếu có, có lẽ ta sẽ không cần sự cứu vớt của kẻ khác, nếu có, có lẽ mọi việc đã không trở thành như thế này!

Chính là, trên đời không có loại thuốc này a, thế nên có kẻ điên cuồng, có người bi ai, cũng có người...

Thống khổ...

44. Chương 44

Có người từng hỏi, khi hắc ám bao phủ toàn thân người, khi người mở mắt ra người người muốn nhìn nhất là ai?

Vợ? Là thân nhân?

Huệ Thành Thiên, vậy còn người? Người muốn nhìn thấy ai?

Thân nhân? Ta có, nhưng thân nhân của ta không thương ta!

Vợ? Từng có, nhưng người vợ ta yêu không phải là ta!

Ta đây muốn nhìn thấy ai ư?

Có lẽ bản thân ta cũng không muốn nhìn thấy ai cả, có lẽ, lẳng lặng đứng trong bóng đêm cũng đã là một loại hạnh phúc!

Không cần phải đứng dưới ánh dương quang bị người người châm chọc, chửi rủa, cười nhạo

~Hóa ra bầu trời đêm không có chút ánh đèn neon nào lại trở nên rộng lớn đến vậy!

Thoát khỏi hắc ám, thấy duy nhất chỉ là một mảnh trăng tròn.

Thế nhưng mảnh trăng tròn ấy lại bị từng tầng song cửa phân cách, là song nhà tù, ta biết!

Giường thật cứng, thật ẩm ướt, điều này khiến ta cảm thấy không chút thoải mái.

Chậm rãi ngồi xuống, mới phát hiện cả người vô lực, đúng vậy, ta bị bệnh, thế nhưng ở đây không có sự bảo vệ của Tiểu P, không có sự chăm sóc của Khanh, chỉ còn một mình ta trong một gian nhà tù tối đen như vậy.

Ánh trăng mờ ảo len vào, trên người vẫn là y phục đẹp đẽ, nhưng nó đã ô uế cả rồi!

Mím cười, kỳ thực mọi chuyện chưa từng thay đổi, ở trong này, ta vẫn là một Huệ Thành Thiên ai cũng không cần như trước!

“Tiểu Tình đưa cho người một quyển sách, đúng không?”

Ngày đó, nhìn thấy nam nhân ôm một bức tranh trong lòng, đã không còn vẻ hiền lành trong quá khứ, chỉ còn lại khí phách bức người, xen lẫn trong đó là sự tuyệt vọng cùng cực.

“Xem xong quyển sách này, người có thể ngồi lên vị trí của ta!”

“Nhưng ta không muốn!”

“Nhưng Khiếu muốn!”

Nhìn mặt mỉm cười kia, rất lạnh, có lẽ là vì mùa đông đã đến rồi!

“Người có thể chọn cách rời đi, thế nhưng, ta có thể cam đoan, Khiếu vĩnh viễn cũng không thể ngồi trên chiếc ghế này!”

Lùi về phía sau, khi ấy ta mờ mịt nhìn nam nhân lãnh khốc trước mắt, đó có thật là vị phụ thân hiền lành trước kia hay không? Nếu đúng là người, vậy hắn vì sao phải như vậy, vốn muốn trả lại quyển sách trong tay cho hắn, ta đã xem qua nội dung bên trong, thực lãnh khốc, thực tàn nhẫn!

“Bọn sẽ sẽ chết!” Ý đồ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế này mọi hoàng tử đều có, cũng đều đã dấn đầu nhập cuộc!

“Ha ha ha ~ Vậy làm cho bọn chúng chết hết đi!” Diên cuồng cười, chính là ta lại nhìn thấy có chút tình tự gì đó mơ hồ ẩn sâu bên trong.

“Đó là con của người a ~!”

“Nhưng chúng giết Tiểu Văn!”

Ta không biết bọn họ đã làm gì đắc tội với vị hoàng đế này, nhưng ta biết hắn rất hận bọn họ, cho nên bọn họ phải chết!

Lịch sử tựa hồ lại tái diễn, hay nó đã sớm đảo lộn mất? Nam nhân đứng trước mặt ta, là hoàng đế, hay là phụ thân ta?

Là phụ thân diên cuồng muốn giết ta!

Không khí ngưng trệ, ta thấy hắn run rẩy, lại cố gắng không làm hư bức tranh đang ôm chặt kia, chỉ vì người trong bức tranh ấy là người hắn yêu thương.

Phụ thân, có phải người cũng như nam nhân kia, hận ta, hận ta cướp đi người người yêu thương nhất?

Ánh mắt tràn ngập tia lửa đỏ, phần nộ nhìn chằm chằm ta, “Nếu người không đáp ứng, ta sẽ khiến hắn chôn cùng bọn họ!”

Hắn là ai, ta biết, cho dù hắn không yêu ta...

45. Chương 45

“Ta đáp ứng người!”

Có lẽ làm thế thực ngốc, vốn có thể tự do, nhưng rồi lại bị cuốn vào vòng yêu hận của người khác, nên thấy may mắn hay bất đắc dĩ đây...

Vàng thái dương hôm đó thật lớn, ta biết Tiểu P ở ngoài cung chờ ta, thế nhưng, có phải bước một bước ra ngoài này, hết thấy đã không thể vẫn hồi được nữa hay không?

“Người yêu phụ thân Tiểu Từ, nên mới trả thù ư?”

Không nhìn mặt hắn, ta không biết vì sao, trong không khí lại tràn ngập tuyệt vọng như thế.

“Không, ta hận y!”

Yêu hai mươi năm, giữ hai mươi năm, hối hận hai mươi năm, kết quả vẫn là một câu hận y!

Phụ thân, người có phải rất hận quyết định của mẫu thân khi đó hay không?

Lưu lại ta, rồi hy sinh chính ta, cùng tình yêu của các người!

Thế nhưng ta không hiểu, chẳng lẽ người thực sự chưa từng yêu thương ta sao?

“Vậy từ khi nào người biết ta không phải con y?”

“Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy!”

Ta nở nụ cười, hóa ra mọi nhân từ lúc đầu vẫn chỉ là lừa gạt, cứ luôn nghĩ rằng bản thân rốt cuộc có thể có được chút cảm giác thân tình mà mừng thầm, thế nhưng, kết quả, lại vẫn là chút bố thí của người khác mà thôi ~!

Khi có được ánh mặt trời rồi đột nhiên thế giới lại tràn ngập đen tối, hóa ra nhóm ngục tốt đã bắt đầu vội vàng đi phát chẩn rồi!

“Nhanh lên nhanh lên, thiên cầu ăn trăng*, nếu không muốn gặp xui xẻo thì phải tự bảo vệ mình đi!”

*thiên cầu ăn trăng: được hiểu là hiện tượng nguyệt thực. Người cổ đại cho rằng hiện tượng nguyệt thực là do thiên cầu, hoặc một con gấu đang ăn mất mặt trăng, gây họa lớn, vì vậy phải tránh xa, nếu không sẽ gặp điều không may.

Quay đầu lại, ngục giam nguyên bản tối đen như mực giờ đèn đuốc sáng trưng, ai ai cũng kích động cuộn chặt chăn, đều không muốn bản thân gặp xui xẻo!

Nhìn tấm chăn trong tay, thực cũ, thực rách, thực bẩn

~Buông chăn, bước xuống giường, có lẽ là vì phát sốt, đầu choáng vô cùng, thế nhưng ta không còn quan tâm đến chuyện đó nữa.

Đứng trước song cửa sổ cao cao, ngẩng đầu, vẫn là mảnh trăng tròn kia, nó thật sự sẽ bị nuốt mất ư?

Ta đã từng cho rằng bản thân sẽ chẳng bao giờ có thể nhìn thấy nguyệt thực, bởi vì mỗi buổi tối ta sẽ vì mưu sinh mà hầu hạ nam nhân dây dưa trên giường, sao có thể quản ánh trăng có còn hay không cơ chứ!

“Mẹ nó, người muốn chết a!”

Tiếng nói thô lỗ, nhưng lại tựa như thân thiết lạ thường, không phải sao?

“TMD, lão tử muốn chết, vậy thì sao?! Nếu thứ này có thể giết ta, ta còn thật sự chấp tay A di đà phật đấy!” Chỉ hôm nay thôi, nhìn mảnh trăng đang dần biến mất kia, ta nở nụ cười!

“Người điên rồi!”

“Đúng vậy, ta đang phát sốt a!”

“Người có biết ta là ai không?”

“Không biết, sao ta phải quản người là ai chứ?”

“Người thật quá ngu ngốc a!”

“Người ~ mặc kệ người, hừ, tới nơi này ai cũng đã thành kẻ điên hết rồi!”

Ngục tốt thô lỗ rời đi, tựa hồ hết thảy lại trở nên an tĩnh, có lẽ ta đã thật sự điên rồi.

Đúng không? Ánh trăng của ta...

Trung thu chỉ kéo dài một ngày thôi phải không?

Trong trí nhớ, chỉ có con bà nó một khối bánh trung thu kia là lễ vật Trung thu duy nhất của ta, còn lúc nào ư? Ta đã sớm quên rồi!

Nhìn ánh trăng dần dần tiêu thất, dần dần bị hắc ám bao phủ, bóng tối càng lúc càng lớn dần, bốn phía một mảnh tĩnh mịch, có, chỉ còn tiếng hít thở của ta!

Nếu người có thể lấy đi sinh mệnh của ta, thỉnh người mau đến lấy đi!

Lẳng lặng chờ đợi, ta biết đó bất quá chỉ là hiện tượng nguyệt thực đơn giản mà thôi, thế nhưng ta vẫn như cũ hy vọng trời cao có thể cho phép ta rời khỏi nơi đây...

46. Chương 46

“Chết tiệt, đồ điên!”

Có người đánh vỡ sự tĩnh lặng này, thanh âm quen thuộc như vậy, ta biết, là của ngục tốt thô lỗ kia!

Gã dùng chăn bao trùm lấy ta, gã là người tốt, mồm miệng nói chuyện thì rất khó nghe, nhưng lại không muốn ta chịu thương tổn!

Muốn giãy dựa nhìn mảnh trăng kia một chút,

“Người thần kinh a, đừng nhúc nhích, nếu không ta cũng bị chiếu vào mắt!”

Ta nở nụ cười, tấm chăn rách nát đã bán đứng lời nói của ngực tốt, kỳ thực tấm chăn nho nhỏ kia sao có thể trùm kín được thân thể của hai nam nhân đây?

“Người ngây ngô cười cái gì a? Người bị điên thật rồi!”

Nước miếng bay tứ tung, thế nhưng ta vẫn như trước nở nụ cười, “Đúng vậy, ta đang phát sốt mà!”

“Hừ, thật nhảm chán!”

Xuyên qua tấm chăn, có thể thấy bóng tối đã bao trùm tất cả, ta mới phát hiện ban đêm đã không còn ánh trăng nữa, hay là vì mắt ta đã không thể mở ra nổi nữa rồi?

Thế nhưng ta không mở miệng hỏi, bởi vì ta đang ngủ!

Mọi vật đều trở nên hắc ám, cái gì cũng không có, cái gì cũng không thừa lại, tựa như ngay cả hô hấp cũng đã đình chỉ lại rồi.

Chậm rãi lang thang trong bóng đêm, có lẽ đã trở thành thói quen rồi!

Có phải xuyên qua tầng tầng hắc ám này sẽ là ánh dương quang hay không?

Có lẽ là như vậy đi!

Thế nhưng có ai biết chính xác đây?

Cuối tầng hắc ám,

Một gian nhà tranh tro bụi đứng ở nơi đó, nó đang chờ đợi khách nhân đi theo hắc ám mà tới, hay là thu lưu những kẻ đáng thương đi lạc?

“Người lại tới nữa ư?”

Thiếu niên trong bóng đêm lẳng lặng nhìn thấy người kia, trong mắt là nét u buồn thật sâu.

“Vì sao lại chọn ta mà đưa đến thế giới không thể chịu nổi kia?”

Người nọ nở nụ cười, cười đến thực nhạt, thực đậm, tựa như đó chỉ là vấn đề nhỏ nhặt không đáng nói mà thôi!

“Người rút cuộc đã tới hỏi ta vấn đề này ư? Huệ Thành Thiên, chính là, người muốn loại đáp án nào đây?”

Trầm mặc, thiếu niên không trả lời, người thanh niên đối diện thiếu niên ấy cũng không nói gì nữa.

Bước vào nhà tranh, có thể ngửi thấy mùi thuốc đông y thoang thoảng, là thuốc gì?

Có lẽ chỉ có người thanh niên kia biết, bởi vì đó là nhà của y.

“Người với hắc vốn đã là sai lầm rồi, sai lầm vì đã đầu thai, sai lầm vì đã được sinh ra, sai lầm vì đã... được sống!”

Vì Tiểu Thiên mà rút một tách trà, chính mình lại lẳng lặng ngồi đối diện hắc, tựa như người này bắt đầu giảng đạo lý.

“Vậy hiện tại thì sao?”

“Ha ha..... đại khái là như thế đi!”

“Không, không đúng!” Túm lấy cổ áo thanh niên, kích động hét chói tai, chén trà rơi xuống, thế nhưng nước trong chén một giọt cũng không rơi cùng, “Không đúng, các người đã sai rồi, sai hết rồi, mặc kệ thế giới này thực sự có phải thế giới hiện tại hay không, cũng không phải, không phải là thế giới ta nên ở lại, không phải!”

“Vậy người muốn một cuộc sống như thế nào đây?”

Buông tay, tựa như hết thấy sức lực đều bị rút đi, chậm chạp ngồi phịch xuống mặt đất, nhìn đôi tay đang run rẩy, “Người xem, đây không phải tay của ta, không phải sao?”

“Người biết?”

Gật đầu, ta biết, từ lần đó sau khi bị thương, ta phát hiện trên người mình có một cái bớt khó hiểu, từng hỏi qua hạ nhân, bọn họ nói đó là ký hiệu phụ mẫu Văn lưu lại, thế nhưng hần biết, chính mình không thể có chuyện có cái bớt kia trên người, trừ phi.....

Đây không phải thân thể hần!

“Đó là bởi vì thời đại bất đồng, dời thân thể đi so với việc dời linh hồn đi khó hơn nhiều lắm, hơn nữa..... các người vốn là đồng linh thể!”

“Đồng linh thể?”

Thanh niên nhìn thiếu niên vẫn một bụng đầy nghi vấn, nở nụ cười, “Thế này thật giống như khi bắt đầu nói chuyện với y!”

“Y đã tới đây? Người tên Tiểu Từ kia?”

Gật đầu, “Y đã đến trước người rất lâu rồi!”

Lại tiếp nhận chén trà, thế nhưng lần này, hần lại gắt gao giật được cái chén ấy!

47. Chương 47

“Đừng khẩn trương, đó chỉ là một sai lầm mà thôi.” Nét bi thương chợt lóe lên, không ai phát hiện ra, ai cũng nghĩ rằng đó chỉ là ảo giác.

“Thật lâu trước kia, có một người rất đáng thương. Hần yêu một người không nên yêu, thậm chí là sẽ không yêu hần. Người khác khuyên hần, khuyên hần đừng cứ mãi ngốc nghếch như vậy, thế nhưng hần vẫn cố chấp nghĩa cô phản cố*.....”

*nghĩa vô phản cố: không chùn bước khi làm một việc gì đó (nghĩa gốc: làm việc nghĩa không chùn bước)

“Nếu hần buông tay, vậy, đó có còn là tình yêu không?”

Quay đầu lại, nhìn một tiểu Thiên vẫn im lặng đứng đó, một mặt cười nhẹ hiện lên, nhưng trong đó lại hàm chứa quá nhiều đau thương, “Đúng vậy, hần vẫn cứ như thế, mãi đến khi người hần yêu nói với hần, nếu hần có thể rút hết nước của hoàng tuyến, người đó sẽ theo hần, không oán không hối, vĩnh viễn đi theo hần!”

“Ta không tin lời thần hay quỷ, chỉ là, ta muốn hỏi, hần có thể làm được hay không?”

Sa mạc nóng bức, cát vàng cuồn cuộn bị thổi tung, thực nóng, thực khô, thực thê lương!

“Hần làm được, hần dùng mười đời mười kiếp để làm, để hoàn thành lời hứa hẹn người hần yêu cấp cho hần.....!”

Thanh âm dần trở nên mờ mịt, thực hư ảo, nhưng lại lộ ra mị mị mờ mờ bi ai...

“Hần đã làm được đúng không?”

“Làm được, hần hoàn toàn làm được, đến một giọt nước cũng không còn.....!” Lại quay đầu cười, “Hần rất thông minh, hần dùng năm kiếp khảo sát tình hình hoàng tuyến, dùng bốn đời nghiên cứu biện pháp, để rồi cuối cùng, hần thành công!”

“Thế nhưng, ta nghe nói con người khi chết đi sẽ phải uống mạnh bà thang, vậy mà vì sao hần vẫn luôn nhớ rõ phân tình cảm kia như vậy?” Miệng khẽ nhấp một ngụm trà vĩnh viễn cũng không hết kia.

“Hần rất cố chấp, cũng quá thông minh, ha ha, mà cũng có thể là quá ngốc đi, đến hai chữ từ bỏ mà cũng không biết nữa! Cho nên chén mạnh bà thang kia, hần không dùng!”

Có lẽ là như vậy, nếu biết, vậy mọi chuyện đến bây giờ sẽ không biến thành như thế này, không phải ư?

“Thế nhưng, chuyện đó đâu liên quan gì tới ta?”

Thanh niên kia lại cười, chậm rãi đi tới gần Tiểu Thiên, nhìn hẩn, cười nhìn hẩn, thế nhưng vì sao mặt cười ấy lại khiến người khác thấy thống khổ?

“Động tới nước hoàng tuyền đã là phạm phải tội lớn, mà chuyện đó cũng đã kinh động tới Thượng Đế. Ngày đó trời đất rất tối, rất u ám, người kia bị rất nhiều rất nhiều người đè xuống, không thể phản kháng cũng không thể giãy dụa, thậm chí đến đứng dậy cũng chẳng thể làm được, chỉ có thể thống khổ mà quỳ ở nơi ấy.....!”

Thanh âm vang lên bình tĩnh đến dị thường, thế nhưng.....

“Vậy cuối cùng hẩn thế nào?”

Thê thảm cười, “Hẩn chết, chết hoàn toàn.....!”

“Chết?”

“Đúng vậy, Thượng Đế sợ khi hẩn luân hồi trở lại làm người sẽ một mực khẳng định tiếp tục làm như vậy, nên đã chia linh hồn hẩn thành hai nửa, một nửa mang tính cách bình tĩnh lạnh nhạt mà cao ngạo, nửa còn lại mang tính cách nhiệt tình lạc quan nhưng tự ti.....”

“Này, đây chính là cái người gọi là đồng linh thể ư?”

Thanh âm run rẩy, đôi tay tựa như cũng theo đó là run rẩy, ai có thể nghĩ rằng nhân vật chính trong câu chuyện bị ai khi xưa ấy lại là chính mình chứ.....

“Vậy, vậy vì sao lại nói đó là sai lầm?”

“Hôm ấy gió rất lớn, mà hoàng tuyền không còn nước dường như càng làm gió lớn hơn nữa, nga, không phải, phải là càng làm gió cuồng loạn hơn nữa.....” Thanh niên tựa như lại nhìn thấy cảnh sắc hôm ấy, ánh mắt, mờ mờ, mê mang đi...

“Kẻ vì yêu mà chết đi sống lại mười lần nhưng vẫn tiếp tục yêu ấy cứ như vậy bị Thượng Đế chia thành hai nửa, thế nhưng, chia như thế lại không hề động lại chút máu nào.....!”

“Tất cả mọi người đều nhìn thấy, nhìn thấy kẻ ngốc ấy, nhìn thấy kẻ ngốc cứ mãi rút hết nước của hoàng tuyền đi.....”

Trong ngữ điệu tưởng như bình tĩnh ấy dường như vẫn ẩn ẩn lẫn chút kích động, tựa như loạt sóng ngầm ẩn giấu dưới mặt nước tĩnh lặng.

“Có lẽ chính điều ấy đã trở thành một sai lầm lớn, hai linh hồn ấy cùng tiến vào luân hồi một lúc, nhưng lại bị cuồng phong nơi hoàng tuyền thổi đi, rời khỏi kiếp luân hồi bình yên mà Thượng Đế đã an bài cho họ!”

“Mà người, chính là một trong hai linh hồn bị thổi lệch khỏi nhân sinh đã được an bài kia!”

Gian nhà tranh lại khôi phục bình tĩnh, mà có lẽ phải dùng hai chữ tĩnh lặng để hình dung, không còn bất cứ thanh âm gì, có lẽ mọi thứ ngay từ đầu vốn đã như vậy.”

Bình tĩnh uống nước, thế nhưng đôi tay run rẩy đã bán đứng tư thái ấy của chủ nhân nó!

48. Chương 48

“Nhưng mà, nhưng mà ta không nhớ gì hết a!”

Nhẹ nhàng đến gần Tiểu Thiên, khẽ xoa mái tóc mềm mại của hẩn, “Người chỉ là một nửa của người kia thôi, sự cố chấp của người ấy người cũng chỉ có một nửa, không nhớ gì cũng là lẽ thường thôi!”

“Vậy, người kia đâu?”

“Ai cơ?” Ôn nhu cười.

“Là người mà ta, ta, ta trước kia yêu ấy? Chẳng lẽ y không thấy hối hận sao? Cho dù y chưa từng yêu đi chăng nữa.....”

Nụ cười dần dần biến mất, thế nhưng người thanh niên lại không để Tiểu Thiên nhìn thấy điều ấy, “Hối hận ư? Y lẳng lặng nhìn hắn chết đi sống lại mười lần, mọi người ai ai cũng mắng y lạnh lùng, cho dù là thần tiên cũng thấy cảm động, thế nhưng đến cuối cùng, nhìn thấy linh thể của người vì y mà luân hồi đến mười kiếp vụn biến mất, y cũng không hề vì hắn mà rơi đến một giọt nước mắt. Người nói xem, y có hối hận hay không?”

“Ta không biết, ta chỉ biết, y hứa hẹn, y là một người có tình cảm, nhưng y không yêu hắn!”

Tay không hiểu sao bỗng dưng khẽ co rút, ánh mắt thanh niên lại càng thêm mê mang...

“Có lẽ là như vậy đi.....”

Lại một lần nữa không gian lâm vào yên tĩnh, thế nhưng hai người lại có tâm sự của riêng mình.

“Có phải ta cùng linh thể còn lại kia một ngày nào đó sẽ hợp thành một chỉnh thể hay không?”

Nhẹ giọng hỏi, hồi trước toàn lý luận khoa học, khiến Tiểu Thiên đến bây giờ vẫn chưa thể xác định, thậm chí còn chưa thể tin!

“Đúng vậy, chính là người cùng linh thể còn lại vẫn có một thân thể đầy đủ, nếu có một ngày phải hợp thể, nhất định phải ở trong cùng một không gian, hơn nữa phải từ bỏ mọi thứ người đang có, tình yêu, tình bạn, kể cả thân tình!”

Mỉm cười tự giễu, có lẽ bản thân nên thấy may mắn vì mình cái gì cũng không có, “Vậy Tiểu Từ nói thế nào?”

“Hắn sẽ nhất định không trở lại, hắn đã có vương bận của riêng mình rồi.....!”

“Vậy nên.....?”

“Vậy nên người có hai lựa chọn. Một là, quay về thế giới người vốn thuộc về, là vương triều Lâm Quỳnh đầy rẫy người tranh ta đoạt kia;”

“Cái thứ hai?”

“Là ở lại đây, chờ một nửa linh hồn khác tới, chờ linh hồn ấy nguyện ý cùng người buông tha sự cố chấp kia.”

“Vậy phải chờ bao lâu?”

“Có lẽ là đến kiếp sau, cũng có lẽ là kiếp sau nữa, mà cũng có thể là đến vĩnh viễn, không ai biết được. Có lẽ đáp án rõ ràng nhất chính là, trong thời gian người chờ đợi linh hồn ấy, thứ duy nhất người có thể cảm nhận chính là cái người đang thấy ở đây, buồn tẻ, chán nản, thậm chí là phiền muộn, đương nhiên, thứ có thể làm bạn với người, chỉ có thể là sự tịch mịch vô tận này mà thôi!”

“.....”

“.....”

Lướt qua hắn, bước về phía cửa, chút gọn sóng trong lòng khẽ hiện lên.

“Nếu là người, người sẽ chọn cái nào?”

Thanh niên dừng lại trước cửa, “Ta đâu phải là người.”

Rời khỏi căn phòng nhỏ, chỉ còn một mình Tiểu Thiên lưu lại trong căn phòng ấy.

Cát vàng cuộn cuộn thổi loạn đầy trời, tựa như muốn lên án điều gì đó, thế nhưng đâu ai nghe hiểu!

“Người hiện tại không cần lựa chọn, nhưng ta muốn nói cho người một điều, một khi đã lựa chọn, người cả đời cũng không được hối hận!”

Nhìn Tiểu Thiên bước ra ngoài, vẫn mang nét tươi cười như có như không, “Trở về lối nào vậy?”

Lướt qua người, không ai nói một lời tái kiến, cũng không ai nhìn đối phương, tựa như lão bằng hữu đã vô cùng quen thuộc, nhưng quả thực căn bản không hề quen biết nhau.

“Vì sao không ép hắn ở lại? Mạnh Bà!”

“Ta đã nói rồi, không được gọi ta là Mạnh Bà! Tiểu Diêm!” Nhìn bóng dáng nhỏ gầy dần biến mất, tựa như đã quen việc người nọ đột nhiên xuất hiện sau lưng, “Ta thiếu nợ Thiên Từ nhiều lắm, ta chỉ muốn hắn thấy hạnh phúc mà thôi.”

“Nhưng hắn không hề hạnh phúc, không hề vui vẻ, thậm chí hắn còn đang rất thống khổ! Vì sao không nói cho hắn biết, người chính là....., chẳng lẽ người muốn ở lại nơi hoàng tuyền không có đến một giọt nước đợi thêm ba trăm năm nữa ư? Mong Vong!”

49. Chương 49

“Ta tôn trọng lựa chọn của hắn, giống như năm ấy hắn không bắt ép ta phải lựa chọn vậy.”

“Nhưng người không thấy tịch mịch sao?”

“Tịch mịch, rất tịch mịch, nhưng ta sẽ chờ.....!”

“Người còn muốn chờ bao nhiêu năm nữa, một ngàn năm? Một vạn năm?”

Cuồng phong thổi qua, tựa như cuốn theo bao ưu sầu, mà cũng cuốn đi mất sự khoát hoạt,

Thế nhưng.....

Vẫn tươi cười như trước.....

Người này, y vẫn luôn xinh đẹp như thế,

Đẹp đến mức khiến kẻ nào bước qua hoàng tuyền cũng cam nguyện uống hết chén canh quên mọi thứ từ kiếp trước kia.....

Mãi đến khi kẻ ngốc kia xuất hiện!

Hứa hẹn của người này đã muốn theo hai nửa linh hồn kia mà biến mất, nhưng, là hoàng tuyền, đã lưu lại lời hứa khi ấy của y.....

“Vĩnh viễn!”

Y sẽ vĩnh viễn chờ hắn.....

Tại hoàng tuyền không có lấy một giọt nước này,

Vĩnh viễn chờ hắn.....

.

.

.

(Bây giờ quay trở về là lời của Tiểu Thiên nha (o’ o))

Thân thể tràn ngập đau đớn, thật đau quá. Ta biết, là do cơn sốt cao khiến cả người đều đau như vậy.

“Giỏi thật, có phải muốn hù chết lão tử không hả!”

Nguyên bản đầu đang đau đớn dị thường liền bị ai hung hăng gõ một cái, ta phải hôn mê đây!

“Uy, làm gì đến mức đó chứ, ta đâu mạnh tay đến mức ấy đâu!”

Thân thể bị người thô lỗ đỡ dậy, “Người đang phát sốt!”

“Ta biết!”

“Cái gì? Thế sao không nói!”

“A yêu.....”

Người này thật là thô lỗ quá mà! Ta xoa xoa thắt lưng, đầu cùng đôi tay đáng thương của mình.

“Lại còn a yêu, tuy ta không biết người phạm phải tội gì, nhưng ở nơi này chúng ta cũng không khát khe đến mức không cho phép bệnh nhân khám bệnh a, người vì sao không nói sớm, muốn chết à!”

Nhìn nam nhân thô lỗ này, ta nở nụ cười!

“Người tên gì?”

Thanh âm khàn khàn, thế nhưng đã không còn ai làm lê ngậm đường cho ta nữa, không phải sao...?

“Hừ, lũ người văn nhả các người thật phiền toái, gọi ta A Ba là được rồi!”

Trước mặt là một chén nước lạnh, ngẩng đầu, nhìn đôi mắt chân chất kia, rất sáng, rất lớn!

Đưa tay, tiếp lấy, chính là phát hiện bản thân ngay cả khí lực cầm chén nước kia cũng không có, “Ta không khát.”

“Hừ, cái giọng khàn đến thế kia mà còn bảo không khát!”

Thân thể bị kéo đến thô bạo, tiếp theo bị thô lỗ uy nước, nước rất rất lạnh.....

“Cám ơn!”

“Tạ ơn cái gì, nữa không?”

Gật đầu, im lặng uống nước, nếu hắn biết ta đang sinh bệnh, hắn có thấy sốt ruột hay không?”

Muốn cười, nhưng miệng còn đang bị bát nước vẫn chưa uống hết kia lấp đầy, A Ba này thật đúng là kẻ không biết chăm sóc người khác, sao lại muốn ta một hơi uống hết bát nước đá lạnh thế này a!

“Thất hoàng tử đến.....!” Tựa như mọi phạm nhân vốn đang yên lặng bắt đầu rục rịch ồn ào hẳn lên,

Thanh âm bén nhọn phá vỡ không gian nhà tù yên tĩnh, cũng chỉ có ta cùng A Ba thần kinh thô không quá coi trọng sự xuất hiện của thất hoàng tử này, khẽ mỉm cười.

“A nha, sao tự dừng lại thế, đang uống nước còn muốn cười, không sợ sặc chết à!”

Khuôn mặt nhợt nhạt đáng thương của ta cứ bị A Ba xoa xoa chà sát hủy diệt như thế, nhất định đã sưng đỏ lên rồi!

“Bất quá lúc người cười lên trông rất đẹp đấy!”

“Nha, Ba Ba, người rất có mắt thẩm mỹ đó!”

Ôm lấy, mùi mồ hôi nồng đậm, bất quá, hi hi...

“Hóa ra người ngay cả một tên ngục tốt đề tiện mà cũng muốn a.....!”

Không cần nhìn, ta cũng biết người đang nói là ai, bởi vì đó là người duy nhất ta yêu trên thế giới này, Vũ Văn Khiếu!

50. Chương 50

“Yêu, không phải là phu quân đấy ư, sao lại rảnh mà đến thăm chốn lao lý này chứ?”

Không ôm lấy hắn, rất bẩn. Không phải hắn bẩn, mà là ta bẩn!

“Người, người thật thấp hèn, thật vô sỉ. Thế nào, sau khi lên được giường của Hồ Khâu Diêu, giờ lại muốn lên giường của tên hạ nhân đó?”

Nhìn khuôn mặt vẫn anh tuấn như cũ của hần, ta nở nụ cười, cười bản thân thật ngu, cười bản thân thật ngốc nghếch, “Đúng vậy, thượng, ta còn thượng trên giường của nhiều người khác nữa cơ, thế nào, có muốn thử một lần xem thế nào không, đảm bảo sẽ làm người hài lòng a!”

“Người, người.....!”

Vừa lòng nhìn thấy người phần nộ, thế nhưng, vì sao ta lại cảm thấy thương tâm?

Thứ gì đang lặn xuống vậy?

Là lệ?

Nhưng vì sao nó lại màu đỏ?

“Ừ, người có biết hần là ai không?”

Quay đầu, lại phát hiện A Ba đã bị hần sai người đến giam trụ, nhìn gã lắc đầu, “Lão tử sao phải quản hần là ai, hần chỉ là phạm nhân lão tử đang trông giữ mà thôi!”

“Ha hã, nhưng mà hần chính là thập thất hoàng tử một đêm giết hơn trăm người a!”

Bên tai là lời nói giậu đổ bìm leo, trong mắt là sự biến đổi của đôi mắt đã từng rất chân chất uy nước cho ta, từ thương tiếc tới phần nộ. Không dám nhìn biểu tình căm tức ấy nữa.....

Mỉm cười quay đầu, lại thấy người cũng mỉm cười, “Muộn như vậy, thập thất hoàng tử muộn thế này chắc không phải là tới để tàn bộ nhỉ!”

“Người có thể đi rồi!”

Xiềng xích trên tay được tháo ra, đại môn rộng mở đang chờ ta, tự do là đây sao?

Ta nở nụ cười, cười đứng lên, mặc dù trên người không còn chút khí lực nào nữa.

Đi qua A Ba vẫn đang quỳ, đi ngang qua người, bước ra cửa lao, thấy Tiểu P vẫn lẳng lẳng đứng bên ngoài, mỉm cười, nhưng y không nhìn ta nữa...

“Úc đúng rồi, người còn nhớ lời ta nói không? Lời ta nói lúc người đưa ta vào đại lao ấy?”

Tựa vào cạnh cửa, không quay đầu lại nhìn người, cũng không nhìn Tiểu P, chỉ nhìn con kiến vẫn đang miệt mài di chuyển trên mặt đất.

“Không nhớ ư? Vậy ta lặp lại lần nữa, ta sẽ bước ra khỏi đại lao ngay trước mắt người, giờ xem đi, ta nói đúng rồi nha!”

Có thể nghe thấy tiếng người thở dốc sau lưng, nhất định là rất phần nộ nhỉ, thế nhưng ta đã không còn chút khí lực nào mà quay lại nhìn người phần nộ nữa.

Cười rồi đi, bước ra khỏi đại lao hắc ám, trong nhà giam là những đôi mắt luôn khát vọng tự do, mà ta ở ngoài tù giam, đã thật sự tự do rồi ư?

Cuối nhà lao là xe ngựa của Khanh, y ở trong gió mỉm cười với ta, có lẽ, khi đó, ta cũng đã mỉm cười.

“Những kẻ kia liên kết lại dâng sớ, tố cáo tội trạng của người, Hoàng Thượng tự mình hạ chiếu, miễn tất cả tội danh của người, nhưng phải tước đi binh quyền của người!”

Tắm đệm mềm mại, chăn bông ấm áp, ta nghĩ bản thân nên cảm thấy thỏa mãn, nhưng vì sao trong lòng lại thấy trống rỗng như thế...

“Vì sao mãi không chịu buông tay, cố chấp như thế, xứng đáng ư?”

Ôn nhu hỏi, thế nhưng ta đã không còn chút sức lực nào để trả lời, mà có lẽ bản thân ta cũng không có đáp án.

Cười cười vui mình vào tấm đệm ấm áp, trong mũi là mùi huân hương thoang thoang, gọi lại mùi hương trong giấc mộng kia của ta, có phải nó có tác dụng chữa bệnh gì hay không?

Cố chấp có thể chữa khỏi hay không?

Thương tâm có thể chữa khỏi hay không?

Có lẽ là có,

Có lẽ là thể đi.....

51. Chương 51

<2 chương="” này="” quay="” trở="” lại="” là="” lời="” của="” khiêu="” rùi:"”)=>

Hận, hận hấn nháy mắt đã trở nên tàn nhẫn như thế, hận hấn vì ngôi vị hoàng đế mà giết hại bao dân chúng vô tội như thế, hận hấn dùng gương mặt của Tiểu Từ lừa gạt tình cảm của phụ thân hấn!

Nhưng mà, nếu hận, vì sao ta vẫn hoài niệm nét tươi cười xán lạn khi xưa của hấn?

Nhìn mai viên tiêu điều kia, đã không còn Tiểu Từ, cũng không còn hấn nữa!

Tiểu Thiên vì sao lại biến đổi nhiều như vậy, hay hấn vốn đã là như thế?

Cô từng đứng giữa ánh chiều tà hỏi ta, thế nhưng ta vô lực trả lời.

Có lẽ vì phần bội mà ta tổn thương hấn, thế nhưng, nếu muốn trả thù, thì cần gì phải liên lụy nhiều người vô tội như vậy?

Người hấn phải biết, khi ta thấy hoàng huynh lệ rơi đầy mặt quỳ gối trước mặt ta, khẩn cầu ta, cầu xin ta thả hài tử, thả thê tử y yêu ra, thả hạ nhân vô tội của y đi, ta rất muốn nói với y rằng, ta sẽ thả, bọn họ sẽ sống sót ra khỏi đây!

Thế nhưng ta lại bất lực, phụ thân đối với người tràn ngập bao dung, thậm chí không nỡ dời mắt khỏi người!

Nhìn biết bao người tràn ngập bi thương bất lực rơi đầu, người phải biết máu ta dường như cũng đã theo bọn họ mà chảy xuống, trào ra!

Khi đó, ta rất muốn vọt tới trước mặt người, gào thét với người, phát cuồng với người, đối với người tê rống.....

Chính là, ta sợ người sẽ lại nói những lời khiến ta càng thêm điên cuồng, cho nên ta bỏ qua sự phẫn nộ ấy với người!

Thế nhưng người cũng không cho ta chút thời gian để bình tĩnh lại, khiến ta càng thêm điên cuồng!

Nhìn người thản nhiên xuất hiện trước mặt ta, ta nghĩ mọi thứ trong quá khứ so với hiện tại bây giờ đều là mộng, đều là ảo giác của ta!

“A nha nha nha, hôn hôn a, người rút cục cũng đến thăm ta nha ~~!” Đẩy người ra, rời xa nụ cười dối trá của người, thậm chí ta còn có cảm giác bản thân không thể chịu đựng nổi sự đụng chạm của người nữa, vì nó càng làm ta hận người hơn!

“Người không phải là muốn cái ghế dựa màu vàng kia sao?”

Nhìn người đứng sững lại phía sau, ta không biết vì sao trong lòng lại điên cuồng như vậy, thậm chí so với mọi chuyện hoang đường người làm ta càng hận người hơn nữa!

Phải, ta muốn vị trí kia, thế nhưng ta sẽ không vì nó mà mượn đao giết người, người rõ ràng biết cửu đệ sẽ vì tám binh phù kia mà có hành động khác thường, mà người dù vậy vẫn như trước dễ dàng bỏ qua!

Người muốn giết nó hay muốn hủy ta?

Nhìn người, nhìn nụ cười của người, cái ôm của người, thậm chí còn thấy cả nét bi ai trong mắt người.....

Lùi về sau

~Xoay người rời đi,

Rời khỏi vương phủ của người, ta biết nơi này không phải nơi ta muốn đứng!

Cô vẫn lẳng lặng đi theo, rất muốn hỏi y, có phải người rất hối hận vì lúc đó đã cứu hần về hay không.

Đêm hôm ấy rất tối, tối đến mức khiến người ta sinh ra ảo giác, ảo giác rằng thành lâu kia là chốn địa ngục vạn kiếp bất phục!

Đã từng khuyên bảo, ngăn cản, thậm chí khẩn cầu, thế nhưng, có lẽ tất cả những người cao cao tại thượng kia đã bị quyền lực tối thượng che mắt,

Cửu hoàng đệ rốt cục khởi binh tạo phản, bức vua thoái vị, mà lực lượng hùng mạnh kia, là người cấp cho nó!

Phía trên thành lâu, là cuồng phong đang gào thét, rất lạnh, rất mạnh, tựa như muốn thổi bay ta đi, thổi bay những chém giết tàn nhẫn kia đi!

Nếu ngày đó ta không bán đứng người cho Mục Bối tộc, không đem người về giả mạo Tiểu Tử, có phải người sẽ không bị cuốn vào vòng tranh đấu ngôi vị này hay không?

Có lẽ.....

Một người, hai, ba người, ngã xuống.....

Máu tươi tuôn ra, đó là máu của ai?

Là ai?

Người trước mắt chậm rãi ngã xuống, ngã xuống ngay trước mắt ta!

Hần là ai?

52. Chương 52

Ai?

Ai cũng có thể không biết, nhưng ta không thể!

Bởi vì nó là cửu đệ của ta, là cửu đệ ngay từ nhỏ mọi người đã luôn nói chúng ta rất giống nhau, hôm nay lại chết trên tay ta!

Buông kiếm trong tay, ôm lấy nó, nhưng rồi nó lại trượt khỏi tay ra.....

“Vì sao lại giết ta, hoàng huynh của ta a!”

Đó là lời cuối cùng nó nói với ta, bi thương như vậy, thống khổ như vậy, không thể lý giải như vậy,

Người hần đã biết, đến khắc cuối cùng, nó cũng không hề khép mắt lại, đó gọi là chết không nhắm mắt!

Ta gọi nó, ta khóc rống, ta điên cuồng!

Ta muốn hỏi ông trời, vì sao không chịu buông tha huynh đệ của ta, ta muốn thứ uy quyền kia, nhưng không muốn nhìn thấy bọn họ chết!

Tiểu hài tử từng chạy thay ta, nài nỉ ta dẫn nó xuất cung đã không thấy nữa,

Thiếu niên từng tràn đầy kỳ vọng luôn nói với ta muốn trở thành một anh hùng đã biến mất,

Thanh niên từng kiêu ngạo xán lạn kia đã chết rồi!

Ai có thể nói cho ta biết, là ai đã gây nên tất cả những chuyện này không?

Huệ Thành Thiên, đây là kết quả mà người mong muốn sao? Nhưng người hiện tại đang ở đâu chứ?

Là đang ngủ trên chiếc giường rộng lớn trong vương phủ, hay đang rên rỉ trên giường của kẻ nào!

Ta hận người, hận người đến không tiếc giết người!

Cho nên ta đem hết thầy tội danh của người viết trong tấu sớ, khi ta lớn tiếng tuyên đọc lúc người không ở trên triều, ta nghĩ bản thân về sau sẽ không hối hận, thế nhưng, nước đổ khó hốt, kết cục đã định rồi.

Ngày đó, nhìn người được người khác đỡ lấy, khuôn mặt tái nhợt, thần sắc suy yếu,

Bất luận đây có phải là thủ đoạn của người hay không,

Thì ta nghĩ người đã đạt được mục đích của mình rồi,

Lòng ta đau như bị kim đâm vào, nếu không phải một câu nói kia của người, có lẽ ta sẽ xông lên ôm chặt lấy người, nói với người, chỉ cần về sau người không như vậy nữa, chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu.

“Ta sẽ đi ra khỏi đại lao này ngay trước mặt người, người không thể cản ta được đâu!”

Khẽ cười, vì sao sự bi thương, vì sao sự tự tin, ở trong mắt người lại trở nên mâu thuẫn như vậy?

Người hôn mê, nhưng ta cho rằng người điên rồi, cho nên người mở mắt, lại thấy chỉ là nhà tù ẩm ướt!

Người thẳng, ta thừa nhận, bởi vì cơ hồ hơn nửa triều thần đều giải vây mọi tội lỗi cho người, cho nên người vẫn là thập thất hoàng tử có được quyền thừa kế, mà ta, là người mở cửa đại lao cho người!

“Ta sẽ ở ngay trước mắt người mà bước ra khỏi đại lao, người xem, ta nói đúng rồi a!”

Vẫn là giọng điệu trào phúng như trước, ta nghĩ, nếu lúc ấy có lưỡi đao trong tay, ta sẽ thật sự giết người, tự tay giết người!

Người đi rồi, lưu lại một mình ta ở đó phần nộ, cùng một tên ngục tốt lúc trước có ẩn tình với người.

Ta không tin người lại dám dăng như vậy, thế nhưng lúc ta phần nộ lại nói ra những lời ác độc như thế!

Nhìn thân ảnh của người chậm rãi biến mất vào trong màn đêm hôn ám tận cùng, ta biết có người sẽ tới đón người, nhưng vẫn muốn chạy tới đỡ lấy thân thể mảnh khảnh kia của người. Người thật sự bị bệnh ư?

Ta không biết vì sao lại mang tên ngục tốt thô lỗ kia về, ai cũng biết, người kia cái gì cũng chưa làm với người, lại vẫn như cũ đưa hắc vào mai viên, để gã chăm sóc những đóa hoa mãi không nở rộ, cho dù biết gã không thể!

“Người có còn thích người mà người từng chiếu cố kia không?”

Từng hỏi qua người tên A Ba kia, vì sao lại muốn hỏi gã? Ta đã không còn nhớ nữa!

Gã ngậy ngốc cười, “Vương gia, người kia thật sự là kẻ có thể giết người không chớp mắt sao? Ta không thể tin được!”

“Tại sao? Chẳng lẽ hắc không giống ư?”

A Ba nhúc nhích, vẫn như cũ ngậy ngốc cười, “Ta là thô nhân, làm sao nhìn ra cái gì giống với không giống, ta chỉ biết, cái người nhỏ gầy xinh đẹp ấy chưa từng vui vẻ, dù hắc luôn cười, hết như vĩnh viễn cũng cười không đủ, cười không biết phiên lụy!”

Chưa từng vui vẻ sao? Có được nhiều quyền lực như thế lại không thấy vui vẻ? Chẳng phải đó là điều người muốn sao?

Nhìn A Ba rời đi, ta vẫn ngồi trên khối đá đen đen kia, tảng đá rất lạnh, thời tiết cũng rất lạnh, đã là mùa mai nở, vì sao mãi vẫn không thấy hương mai?

Yên lặng đứng dậy, không thấy thân ảnh của Cô, hồi tưởng một chút, mới nhớ ra y ra ngoài làm việc!

Huệ Thành Thiên, người nói xem, ta yêu người hay hận người?

Yêu người, vậy sao có thể hận người?

Bước ra khỏi mai viên, có lẽ nên đem mảnh sân này tân trang một chút, bỏ hết mai đi, nhưng nên trồng loại cây gì đây?

“Vương gia, Thánh Thượng có chỉ, chiến sự nơi biên cương nổi lên, mau tức khắc tiến cung diện thánh, thương nghị đối sách đánh giặc!”

Gió lạnh thổi qua, đã cuốn đi cái gì, sẽ cuốn đi điều gì?

Ta không biết.

Có lẽ trong lòng ta vẫn luôn đầy mâu thuẫn, một nghĩ muốn có được quyền lực tối cao, một lại không muốn thương tổn người khác.....

Nhìn hạ nhân vẫn quỳ trước mắt, đi qua.....

Yêu cùng hận, chẳng lẽ đã sai rồi sao?

Phía sau vẫn là mai viên như trước,

Tiểu Từ, người hẳn là biết, ta đã tranh đoạt quyền lợi với hắn, mà đối với người lại phát hiện, yêu hận của ta đã ngừng lại rồi,

Ta nên làm thế nào đây?

53. Chương 53

Năm Triều Dương thứ bốn mươi, Mục Bối tộc Hồ Khâu Diêu xé bỏ điều ước hòa bình giữa hai nước, đưa quân sang xâm chiếm vương triều Lâm Quỳnh, trong một đêm công hãm mười hai đại thành trì của Lâm Quỳnh, một hồi tinh phong huyết vũ hùng lực khí thế nổ ra, lan tràn, sử gọi đó là “Hồ diệt chi loạn”.

Đại điện rực rỡ vàng kim, ngồi trên ngôi vị cao nhất kia, vẫn là vị hoàng đế uy nghiêm, mọi thứ tựa như chưa từng vì chiến sự thịnh linh xảy ra mà kinh hoàng, mà cũng có thể là vì ngài chưa từng lo lắng đến sự hưng suy của vương triều này!

Trong tay vẫn là bức họa đã cũ đến ó vàng được cuộn tròn, chỉ là lực nắm không còn chặt chẽ như trước!

“Tên tiểu nhân Hồ Khâu đã công liêm dương thành, theo vi thần thấy, tiểu nhân Hồ Khâu khí thế hung hãn, thể như chẻ tre, không thể liều mạng được!”

“Vậy ý Thượng thư chính là muốn đại quốc chúng ta tạm thời nhân nhượng Mục Bối tộc vì lợi ích toàn cục sao? Hoàng thượng, theo vi thần, quốc gia chúng ta nhân cường mã tráng, không sợ lũ mọi rợ này!”

“Như thế là sai, phải biết rằng, người chịu khổ trong chiến tranh là dân chúng, có thể không đánh vậy không đánh!”

“Đại nhân này.....!”

.....

Đánh hay không đánh, đánh thì sao, mà không đánh thì sao?

Trên đại điện, quần thần không ngừng bàn tán, là vì sự hưng vong của quốc gia? Hay là vì tư lợi?

Chập Tịch nở nụ cười, cười những người này đều không biết, lại cứ khoác trên mình cái mác vệ quốc vì dân. Ai chẳng biết, kẻ nào cũng muốn người khác nhắc đến uy danh của mình, mà người của hộ bộ lại nhắc tới việc quốc khố của đất nước vì chiến tranh mà bọn họ phải chi khoản nhiều hơn để tiêu pha!

Làm hoàng đế đã mấy chục năm, nguy trang bản thân đã mấy chục năm, biến bản thân thành một vị hoàng đế tốt yêu dân như con, cho nên y cố gắng che giấu sắc mặt giận dữ của mình, hừ, toàn một lũ mang tấm lòng ái quốc đầy tham lam đáng chê cười!

Chính là hết thấy sắp kết thúc rồi, không phải sao?

“Ý trẫm đã quyết, đánh!”

Đại điện một mảnh yên tĩnh, bên trái là thập thất hoàng tử Văn Dận Từ vẫn cúi đầu, bên phải là thất hoàng tử Vũ Văn Khiếu vẫn nghiêm túc đứng đó, tựa như trên đại điện, đã không còn sự xuất hiện của hoàng tử nào khác, hoặc là, đã không còn kẻ nào là đối thủ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế với họ nữa, ngoài họ ra!

“Ai muốn lĩnh quân xuất chinh dương uy quốc gia ta?”

Vẫn yên tĩnh, ai muốn? Ai muốn đi đến nơi chiến trường thập tử nhất sinh đó đây?

Ai ai cũng cúi đầu, có lẽ chỉ có kẻ không sợ chết mới có thể ngẩng cao đầu lên hô, nhưng là ai?

Một mặt mỉm cười hiện lên, đại diện yên tĩnh không ai chú ý tới nét tươi cười bi ai ấy, ngay cả Khiếu đứng đối diện hẳn cũng không phát hiện ra.

“Thần nguyện đi!”

Từng ánh mắt kinh ngạc đổ dồn về, kinh ngạc không biết hẳn lại dũng cảm như vậy? Ai cũng biết để ép đương kim hoàng đế thoái vị, chỉ có thể ở lại hoàng thành, mới có cơ hội kế thừa, xuất chiến, không thể nghi ngờ đã để quyền lực tối cao kia vượt khỏi tay!

Liếc qua ánh mắt của mọi người xung quanh, nhất nhất nhìn chúng, không dừng lại, thế nhưng lại khê dừng tại một ánh mắt xúng kinh ngạc nhìn mình kia, muốn cười, muốn khóc, muốn nói với người điều gì đó, thế nhưng cái gì cũng chẳng còn quan trọng nữa, không phải sao?

Một khắc hồi kia, hy vọng hẳn có thể cho hẳn một lý do để lưu lại, thế nhưng, không hề có!

...

Thượng thư phòng hôm nay, lung tung, ồn ào, ai cũng biết đại chiến sắp tới, quốc nạn sắp rơi xuống!

Có lẽ chỉ còn hai người im lặng, một người đã sớm ở đó, giờ im lặng ngồi bên cửa sổ, thất hoàng tử Vũ Văn Khiếu đang nhấp trà, còn người vừa rảo bước tiến vào trong thượng thư phòng, thập thất hoàng tử, Văn Dân Từ!

Người ngồi trước cửa sổ vẫn tuần tú vạn phần, tiêu sái bất phàm. Gió nhẹ thổi qua, tựa như làn xuân phong khẽ lướt qua mặt, mà không phải gió đông lạnh thấu xương.

Mỉm cười tới gần, tới gần người kia, chậm rãi tới gần.....

Tất cả mọi người đều đã rời khỏi, trong phòng, chỉ còn lại thất hoàng tử vẫn ngẩn người như trước cùng thập thất hoàng tử, chỉ còn hai người họ.

Xoay người, nhìn thấy hẳn ngoài cửa sổ, ở nơi ấy có hai gốc mai, một tia bi ai bao trùm, thế nhưng vẫn mỉm cười!

Hai người cách nhau còn không đến một thước, thế nhưng, tâm của họ, có xa hay không?

Kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy Tiểu Thiên ở bên cạnh hẳn, nhìn thấy khuôn mặt của hẳn, vẫn là khuôn mặt luôn nở nụ cười, là khuôn mặt từ lúc ra khỏi đại lao là lần đầu tiên gập lại, ngôn ngữ hành vi của hẳn vẫn như cũ ở ngay trước mắt. Khiếp sợ? Phẫn nộ? Hay là cái gì?

54. Chương 54

“Nếu ta biến mất, ngươi có để ý đến không?”

Vẫn mỉm cười như trước, mỉm cười, không nhìn hẳn, chỉ nhẹ nhàng nói ra một câu ấy.

“Huệ Thành Thiên, ta nói cho ngươi biết, không cần phải hỏi ta câu đó, đáp án không phải ngươi đã biết rồi sao! Tốt nhất ngươi nên trở về chỗ của ngươi đi! Đừng có dùng bộ mặt đó lừa ta, ta sẽ không mắc lừa nữa đâu!”

Rít gào, rít gào chống lại ý nguyện của chính mình, ta muốn nói rằng ta rất để ý, nhưng ta cũng không muốn bị hẳn lừa!

Quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt phẫn nộ của hẳn, có lẽ đã thực sự lừa đến làm tổn thương hẳn rồi!

“Ân, ta biết rồi!”

Vẫn cười như cũ, sau đó xoay người, không vội vàng rời đi, cũng không chậm rãi thông thả mà bước, thản nhiên bình tĩnh tựa như đã sớm đoán được câu trả lời.

Mở cửa, cất bước, đi ra, sau đó là đóng cửa, khuôn mặt sau cánh cửa kia càng ngày càng nhỏ, cuối cùng là biến mất. Có khi chợt nghĩ, người ở ngoài cánh cửa kia, có phải vẫn luôn mỉm cười hay không..

Trong phòng chỉ còn lại một người, người kia tựa hồ có chỗ nào đó không đúng. Không còn bộ dạng vui cười, chỉ còn lại một mặt cười mỉm không che dấu được nét thê lương.

Đứng lên, cũng ly khai thư phòng, chỉ để lại một khoảng không gian yên tĩnh.

Đây là điều người muốn phải không? Muốn ta rời đi...

Nếu đúng là như vậy, thì ta sẽ làm thế cho người!

“Tiểu Từ a, người chắc chắn ư?”

Quay đầu lại, nhìn người cao cao tại thượng kia, nở nụ cười, “Thần chắc chắn!”

“Vậy chúng thần ~”

“Thần cũng nguyện ý đi ~!”

Quay đầu lại, thấy sự kiên quyết của người kia, có lẽ người vẫn để ý tới ta một chút phải không?

Như vậy, là đủ rồi!

“Theo vi thần thấy, Thất hoàng huynh không thích hợp xuất chiến, mà thần đã từng ở Mục Bối tộc, nên thần biết rõ bọn họ hơn, vì vậy ~”

Nhìn người người đang cảm tức, ” ~ thần là người thích hợp nhất xuất chiến!”

Một mảnh ồn ào nổi lên, nhưng không ai biết nên làm gì bây giờ, có lẽ chỉ biết chờ mệnh lệnh của hoàng đế mà thôi!

“Vi thần ~”

“Khiếu, người không cần phải nói nữa, Tiểu Từ nói đúng, ý trẫm đã quyết, phong Văn Dận Từ làm đốc chiến, Tư Mã Lực là tướng quân, dẫn dắt quân tiên phong,.....”

Trên triều đình vang vọng tiếng tuyên đọc cảm phẫn, ngoài hoàng cung tràn ngập sự chờ đợi đến hoảng hốt của hàng ngàn người, nơi đó, có Tiểu P đang lo lắng, có Khanh luôn quan tâm chăm sóc, còn ai nữa? Hẳn ai cũng đang rất lo lắng!

Thời tiết hôm nay thật sự rất tốt, thái dương sáng mùa đông lúc nào cũng ôn hòa như vậy, liêu nhân như vậy.

“Bãi triều ~!”

Chỉ thị ban xuống, quần thần đều rời đi.

Sau khi hoàn hồn liền cảm thấy khiếp sợ, muốn bắt giữ lấy thân ảnh kia, thế nhưng đã không thấy đâu nữa!

“Vương gia, thấy trong người không thoải mái sao?”

Lắc đầu, mờ mịt hướng ánh dương quang minh mị ngoài cửa mà đi tới, chính là, vì sao vẫn thấy trong lòng thiếu mất thứ gì đó?

Đó là cái gì?

Là cái gì?

Hắn phải rời đi, đây không phải điều mình luôn mong muốn sao?

Rời đi?

Hắn phải rời đi!

Gió vẫn lướt qua nhẹ như trước, thế nhưng người vẫn lạnh run!

Lạnh đến mức ánh dương quang ấm áp kia cũng không thể xua tan đi cõi lòng tràn đầy mê mang

.....

Bóng đêm mê người, mà người đi đường lại ít ỏi như thế.....

Chậm rãi bước trên ngã tư đường quen thuộc, hy vọng xa vời bản thân có thể lưu giữ lại từng khoảng khắc trong quá khứ sắp phai mờ kia, mà trong lòng lại chỉ còn nỗi thương tâm vì biệt ly.

Một trận gió thổi qua, rứt cổ, vẫn tiếp tục đi về phía trước, vì sao lại tới nơi đây, có lẽ chỉ vì thương nhớ.

Nhìn đại môn tối đen, sự hỗn độn lần đầu tiên dường như không còn nữa, thế nhưng vì sao lại thấy thất vọng.

Ngẩng đầu, nhìn hai chữ “Văn trạch” in lớn đang dần mờ đi, lại nghe thấy có tiếng người khê cười trong đêm ~!

Lặng lặng nhìn vào bên trong đại môn, nhìn qua cánh cửa cao cao, nhìn thấy, là trông thấy, hay là ảo giác? Hay chẳng là gì hết?

Phía sau, truyền đến tiếng bước chân mềm nhẹ, rất nhẹ, rất nhẹ

~Tiếng bước chân ngày càng gần, là ai?

Huệ Thành Thiên nở nụ cười!

Người nọ lẳng lẳng nhìn người phía trước, nhìn thiếu niên mặc áo lông trắng muốt, không, là thanh niên!

Hai người cách nhau không xa, mà có lẽ cũng không hề có chút khoảng cách nào!

“Người, người tới rồi sao?”

Ngượng ngùng mở miệng, đánh vỡ sự tịch mịch trong đêm, nhìn Tiểu Thiên vẫn bất động ở phía trước, từng bước tới gần.

“Đến đây ~!”

Sải bước tiến vào trong cánh cửa cao cao kia, áo lông trắng muốt đang dần lấm bẩn.

“Người ~!”

“Đừng nói về chuyện sáng nay, được không?”

55. Chương 55

Quay đầu lại, cười với người đằng sau, bóng lưng ngược ánh trăng lại trở nên mơ hồ như vậy, không thể nhìn rõ nét bi thương hay thê lương trong con người ấy nữa!

Gật đầu, vẫn trầm mặc như cũ!

Hết thảy vẫn yên lặng, một người bước phía trước, một người theo phía sau, không ai hỏi ai vì sao lại tới nơi này, cũng không ai có ý định đánh vỡ bầu không khí tĩnh lặng khó có được ấy.

Vậy nên hai người trong màn đêm tối đen, cách nhau không đến một thước, bồi hồi đứng trong tòa cổ trạch này.

Đẩy cửa ra, vẫn là gian phòng cũ nát, chiếc bàn chỉ nhiễm một lớp bụi mỏng, tựa như có người từng lau dọn nó.

Đưa tay vuốt ve mọi thứ lạnh như băng kia, bàn, ghế dựa, thư trác, cùng một mảng tường thiếu đi một bức tranh vốn phải ở đó.

“Chỗ này vốn có một ~”

“Đã bị phụ hoàng cầm đi rồi!”

Đồng thời cất tiếng đánh tan sự yên tĩnh, nhìn nhau cười, “Vậy à?”

Nhét tay vào trong y phục, rất lạnh, rất lạnh!

“Người đã thực sự gặp người kia sao? Người trong bức tranh ấy?”

Mở cửa sổ nơi thư phòng, từng tầng bụi rơi xuống, có lẽ vì không thể nhìn thẳng vào ánh trăng sáng ngời chiếu thẳng vào, cúi đầu, hóa ra dưới cánh cửa là một dòng suốt nhỏ lặng lẽ chảy.

“Đã từng gặp qua, khi đó y bị nhốt ở hậu cung. Y rất thống khổ, nhưng vẫn luôn điềm tĩnh như trước.”

Lại là một mảnh yên tĩnh, vắng trăng yên tĩnh, dòng nước yên tĩnh, hai người lẳng lặng đứng đó.

“Y thống khổ vì không yêu người đó hay là vì không thể yêu mà trở nên bi thương?”

“Ta, không biết, ta chỉ biết khi y chết, phụ hoàng cũng không muốn sống nữa!”

Cúi đầu cười, đóng cửa, ngăn lại từng đợt gió lạnh leo dần cuồng thổi vào.

“Có rượu không?”

“Có, nhưng mà không ở đây!”

“Người giấu đi?”

“Không phải, là trước kia nghe lão quản gia từng nói phụ hoàng cùng Văn đại nhân giấu đi, nhưng vì biết bao chuyện không ngừng xảy ra, cho nên ~!”

Có thể nhìn thấy ánh mắt tràn đầy tiếc hận, tiếc hận tình yêu của hai người kia, hay là cái gì?

“Con người chỉ có thể có được nhau một lần, không phải sao?”

Giật mình nhìn người trước mắt, hắn vẫn là Tiểu Thiên sao? Không biết, chỉ biết hôm nay hắn rất đẹp, cười đến thật ngọt ngào, cũng rất trầm tĩnh, khiến người ta thấy thật thoải mái!

“Ha ha ha, ta cũng không rảnh đi nghiền ngẫm từng chữ một đâu, đây là lời trước kia ta nói nhỉ, đúng là vậy rồi!”

Lắc đầu, xoay người bước tới nơi giấu rượu, không quay đầu lại, bởi vì hắn biết người phía sau chắc chắn sẽ đi theo.

Hầm tối đen, chầm một ánh nến mỏng, chỉ có thể chiếu sáng một góc nhỏ

~“Thật nhiều a ~!”

Tiếng vang tràn ngập khu hầm, đánh vỡ không gian yên tĩnh vốn có!

“Nhìn xem, còn có cả lương thực nữa!”

Đưa tay chạm đến, là lương thực rất mới, đây là để cho ai?

Có lẽ là để chờ người vĩnh viễn cũng không thể trở về kia.

“Ngồi đây đi!”

Cởi áo lông trắng mỏng, có lẽ là vì đang ở trong hầm, nên ở đây rất ẩm áp, có thể thấy rõ ánh trăng sáng trên cao bên ngoài cửa sổ kia.

Im lặng ngồi trên kiện quần áo vừa cởi bớt, một cảm giác thân quen chợt hiện lên, mỉm cười, là cười khi đó gốc nghêch, hay si mê?

Chạm rãi nhắm nuốt một miếng thịt khô, tựa hồ có chút mặn, nhưng vẫn có chút mùi, không thể ăn!

Nhấp một ngụm rượu lâu năm trong tay, rất đậm, rất nặng, là rượu ngon, nhưng vẫn có chút hắc!

56. Chương 56

“Khụ khụ khụ ~!”

“Không biết uống thì đừng uống nữa!”

Ôn nhu vô vô lưng Tiểu Thiên, muốn lấy bầu rượu trong tay hắn, lại bị hắn tránh đi.

“Ai nói ta không biết uống!”

Khuôn mặt ửng hồng, ánh mắt mê ly, là rượu khiến người say, hay người khiến hương rượu càng nồng?

“Được rồi, người uống, người uống!”

Thu hồi tay, cảm thấy bản thân có chút thất thố, liền ngừng đầu uống rượu.

Nhưng ánh mắt mơ màng kia vẫn lưu lại đó, sau nét say lại là một mặt mỉm cười!

Quay đầu lại, vẫn thấy ánh trăng như ngày nào. Vầng trăng ngày đó không tròn như thế, nhưng lại sáng hơn nhiều.

“Thật yên tĩnh a ~!”

“Ân ~!”

Cứ ngồi mãi như vậy, uống rượu, ăn chút đồ, dựa vào nhau, uống nhiều thế nào? Ăn nhiều bao nhiêu?

Ánh trăng chiếu xuống, ánh nến dần tắt, trên mặt đất ngoại trừ những bầu rượu rỗng còn có những miếng thịt đã sớm ủ hỏng

~“Người có yêu ta không?”

Lời nói mơ màng, từ bên vai truyền tới, “Cho dù chỉ là một chút thôi ~”

“Ta ~!”

“Hừ.....!”

Cười cười che miệng người hắn đã dựa vào cả đêm, “Ha ha, không cần phải nói đâu, ta biết rồi!”

Xoay người, hôn lên đôi môi mỏng kia, cảm thấy thân hình người nọ cứng ngắc, nhưng hắn lại muốn đêm nay phóng túng một chút, “Ta sẽ rời đi, dung túng ta một lần thôi, được không?”

Khẩn cầu, nhìn khuôn mặt cứng ngắc kia, cười nhạo bản thân thật ngu ngốc, dâm dăng, thế nhưng hắn thà trả giá như thế, chứ không cam lòng cứ buông tha, rời đi, mà trong ký ức lại không lưu lại chút kỷ niệm nào.

Hàng lông mày nhăn lại nhưng khuôn mặt trông vẫn tuấn mỹ như vậy, cứ như ánh trăng đã tinh lọc đi mọi phiền muộn...

“Ta biết ta thực quá phận, nhưng mà, ta cần người, cần người yêu ta một lúc thôi được không? Cho dù trong lòng người ghê tởm ta...”

Ôm cổ y, chưa bao giờ lực ôm của hắn trở nên yếu ớt như vậy, đó là sức lực của chính hắn, hay là của bóng đêm kia?

Có lẽ đó chỉ là những thứ cảm xúc hắn đã dồn nén quá lâu, nay bất chợt lộ một chút ra ngoài...

Đẩy thân thể hắn ra, lại thấy người luôn mỉm cười kia trên mặt chợt hiện lên vẻ bi ai,

“Thực xin lỗi, ta ~ ngô ~!”

Lời nói còn chưa hết đã bị nụ hôn kịch liệt bao trùm, có lẽ vì quá mãnh liệt, nên Khiếu không thể thấy trong mắt Tiểu Thiên, lan tràn một tia bi ai, cùng sự hạnh phúc bấy lâu chưa từng xuất hiện.

Quá mức hạnh phúc phải chăng cũng là một loại bi ai, bởi vì sự hạnh phúc lần này qua đi, hắn sẽ không thể tìm thấy bất cứ một thứ cảm xúc nào như thế nữa. Đó không phải một chuyện vô cùng đau khổ hay sao...?

Một đường mãnh liệt, một đường cướp đoạt, mạnh mẽ xé mở vạt áo của hắn, lại phát hiện hắn hóa ra lại nhỏ bé như thế!

Hôn lên vết sẹo của hắn, nhớ tới lần đầu tiên gặp hắn, trên người hắn lúc ấy toàn máu là máu, thân hình gầy yếu theo gió mà lao đảo, toàn thân tràn đầy tuyệt vọng thê lương...

Mãnh liệt hôn, khiến người khác không hiểu sao lại cảm thấy tia thống khổ, Tiểu Thiên ôm lấy đầu của Khiếu, muốn nhiều hơn nữa hay là đang thỉnh cầu người kia dừng lại, có lẽ chính hắn cũng không biết nữa.

Không có những câu nói giải bày tình cảm mãnh liệt, từng hành động dần lan tràn trong bóng đêm.

Tiếng thở dốc ồ ồ, khàn khàn trầm thấp, ôm nhau, hòa vào nhau...

Có lẽ không có sự ôn nhu, nhưng y lại khiến Tiểu Thiên một cảm giác hạnh phúc to lớn, cho dù chỉ một lúc thôi, mọi thứ sẽ chấm dứt!

“A ~!”

Liếm lên vết thương sau lưng Tiểu Thiên, rất sâu, rất dữ tợn, khi đó, có phải hắn rất đau hay không!

Cảm giác người dưới thân đang run rẩy, đó là tình cảm mãnh liệt, là xúc động, là giây dựa cùng cực!

“A ~!”

Tiếng thét chói tai xé rách màn đêm hắc ám, một tia bạch quang hiện lên, thực hạnh phúc, bởi vì đó là người mình yêu...

Khiếu đem áo bao lấy hắn, ôm hắn, hôn lên vầng trán ướt mồ hôi của hắn

~Tựa hồ màn đêm lại khôi phục yên tĩnh, chỉ là trong căn hầm có thêm hai người lẳng lặng ôm nhau ngủ.

Ánh mặt trời dần dâng lên, hai người lúc ấy khoảng cách chỉ có gang tấc, nhưng còn tâm bọn họ thì sao?

Một giọt nước trong tựa thủy tinh lướt qua, lướt qua khuôn mặt vừa qua đi kích tình mãnh liệt, lướt qua khuôn ngực của người bên cạnh đang ngồi đó, ngủ say.....

57. Chương 57

“Tỉnh rồi sao?”

“Ân.....!”

Căn hầm hôn ám, chậm rãi hồi, hết như bọn là một đôi tình nhân, mà không phải địch nhân như khi thượng triều.

“Có chỗ nào không thoải mái không?”

“Không có, ta đã quen rồi!”

Cúi đầu đẩy cái ôm của Khiếu ra, cúi đầu mặc quần áo, không thấy Khiếu khẽ nhú mày.

Vụng về mặc vào, một năm sống ở cổ đại Tiểu Thiên vẫn không biết mặc mấy loại y phục phức tạp thế này, cả người đau nhức cùng chút ôn nhu của người kia càng khiến hắn trở nên buồn bã bất an.

Nhìn động tác vụng về của hắn, đưa tay muốn giúp hắn, lại cảm thấy Tiểu Thiên chột chân chừ, rồi lại khẽ mỉm cười.

“Bẩn lắm ~!”

Trên áo khoác lông trắng muốt dính đầy dịch cả bọn họ hòa cùng tro bụi

~“Ân!”

Gật đầu, hai má ửng hồng, “Bây giờ, bây giờ là lúc nào rồi?”

“Hoàng hôn rồi!”

“A ~?”

“Nhìn người ngủ ngon như vậy, không muốn đánh thức người!”

Tiểu Thiên sẽ không thấy vẻ mặt chăm chú nhìn khuôn mặt của hắn lúc ngủ của y, sẽ không thấy sự dày vò của y, lại càng không nhìn thấy cảm tình của y!

Ta có yêu hắn không?

Yêu!

Có hận hắn không?

Hận!

Phải lựa chọn như thế nào đây?

Yên lặng bước ra khỏi hầm, nhìn ánh chiều tà xinh đẹp, suối nước vẫn như trước. Hóa ra căn hầm thông thẳng ra dòng suối gần thư phòng. Suối nước chảy róc rách hòa trong ánh chiều tà, thực đẹp, thực ấm áp!

“Trở về đi, nếu không Khanh sẽ rất lo lắng!”

Không dám lại dừng lại, tình cảm mãnh liệt hôm qua luôn nhắc nhở Tiểu Thiên, bản thân đã chiếm được nhiều lắm, không được tham lam nữa!

“Nga!”

Dòng nước khe khẽ trôi trong ánh chiều, nên yêu nên hận, nên yêu nên đi, ai có thể quyết định, ai có thể thao túng!

Chậm rãi bước đi căn bản không thể nín kéo chút thời gian nào, vậy nên, ly biệt vẫn là điều dĩ nhiên mà thôi!

“Vì sao lại tự tiến cử mình đi?”

Không nói về việc đó một đêm không có nghĩa sẽ không đối mặt với nó cả đời, chuyện ngày hôm qua không thể không có đáp án!

“Kỳ thật như vậy không phải đều tốt cho tất cả mọi người ư?” Cúi thấp đầu đến không thể nhìn rõ biểu tình trên khuôn mặt ấy.

“.....”

Cước bộ dừng lại, dừng lại nơi góc đường đã từng bị bắt cóc đi, không còn sự hắc ám như lần đó, nhưng những căn nhà dân ở vẫn rất thưa thớt, người đi đường rộn ràng nhộn nhịp, sẽ không để ý đến hai người vẫn cứ đứng đó dừng chân.

“Hận ta sao? Hận ta giết huynh đệ thân thiết của người, cướp đi quyền lực vốn là của người, lại còn khấn cầu người ôm ta, ôm một kẻ đã không biết bị bao người thương rồi!” Ngắc đầu, vẫn là nét tươi cười như trước, thế nhưng trong mắt lại ngập đầy đau thương, “Thực xin lỗi a, để người phải hận ta lâu như vậy, thống khổ lâu như vậy!”

“Người ~”

Nhẹ nhàng cười cười, đưa tay nhẹ làm tư thế dừng lên tiếng ở trên môi, “Đừng nói, ta biết mà!” Lộ ra nét tươi cười xán lạn nhất của mình, “Ta biết thân phận của mình mà, bị người mắng lâu như vậy, sao có thể không biết được chứ!”

Nhìn nụ cười vẫn xán lạn như trước, trong lòng là thiên ngôn vạn ngữ lại không biết phải nói lên như thế nào, “Người, người chừng nào thì trở về?”

Cười cười, “Ai mà biết a!” Xoay người, “Có lẽ sẽ rất nhanh, có lẽ sẽ rất lâu sau, mà cũng có lẽ ~!”

Đưa lưng về phía y, ngửa đầu nhìn bầu trời trên cao, khẽ lắc đầu, “Ta đã từng nói với người, ta đến từ một nơi rất xa, xa đến mức không có cách nào quay về đó nữa ~”

“Người nói nơi đó rất phồn hoa ~!”

“Đúng vậy, rất phồn hoa, thế nhưng ta ở đó lại không học được cách buông tay!” Chậm rãi bước về phía trước, “Mà ở đây ta đã biết phải buông tay thế nào rồi!”

“Huệ Thành Thiên ~” Tựa như lo lắng mà gọi giật lại người sắp rời đi, lại thấy hắn khoát tay, không quay đầu lại, thanh âm trong trẻo hòa lẫn trong không khí vọng lại, “Mau về nhà ngủ đi!”

Không được khóc, tự nhủ với lòng mình rằng bản thân không được khóc. Rời đi là nguyện vọng của hắn, sự tồn tại của hắn chỉ làm mọi thứ trở nên phức tạp thêm, kết cục như thế là tốt nhất rồi, không phải sao?

Vẫn cười cười mà rời đi, không quay đầu lại, sợ bản thân sẽ nhìn thấy một khuôn mặt hạnh phúc ở đó, sợ bản thân sẽ lại lưu luyến!

Một kẻ truy đuổi, một người chạy trốn, sẽ mãi mãi không tương giao

~Một người đi rồi, một kẻ dừng lại, cũng sẽ mãi mãi không thể tương giao

~Nhìn thân ảnh của người vĩnh viễn không rơi lệ dần biến mất trong đêm tối, đau thương như đang trào ra, muốn đuổi theo, thế nhưng lại phát hiện đã không thể tìm thấy thân ảnh của hắn nữa!

Xoay người hướng về phía ngược lại với người vừa rời đi kia, hắn cứ như vậy buông tay ư? Cả đời truy đuổi cứ như vậy buông tay ư?

Ánh trời chiều vẫn như trước, một người buông tay, một người mê mang, bị thương rời đi như vậy phải chăng là vì sẽ vĩnh viễn không thể gặp được nhau nữa?

58. Chương 58

Hai tháng lặn lội đường xa, phong trần mệt mỏi, cáo biệt mọi thứ ở nơi đó, kể cả đoạn tình cảm kia, cũng vậy.

Ngày xuất phát ấy, Vũ Văn Khiếu không xuất hiện, mà Tiểu Thiên cũng chỉ mỉm cười nhìn chỗ trốn vốn là của Khiếu, sau đó liền tiêu sái rời đi.

“Người hận ta ư?”

Hoàng đế suy yếu, ở bên tai Tiểu Thiên hỏi.....

“Người có từng có chút cảm tình nào với ta hay không?”

“Có!”

“Ta không hận người!”

Cưỡi lên một con ngựa cao lớn, đó là thành quả dạy dỗ của Tiểu P, Tiểu Thiên đã biết kỵ mã. Hắn có thể phi nhanh ở điền viên, thế nhưng trái tim kia đã không thể đập nhanh được nữa.

Thành Liễm Dương, Hồ Khâu Diêu vẫn dừng lại trong thành, tựa như đang chờ đợi thứ gì đó, hoặc là đang chờ đợi người kia!

Phủ Đô đốc trước kia, giờ đã biến thành hành cung Hồ Khâu, bên trong đều là quân lính trụ vững!

Đại diện hôm nay, tất cả mọi người ai ai cũng trở nên nghiêm túc, trang trọng ~ mà chỉ có hai người nhõn cười.....

“Người rốt cục đã đến rồi!” Thanh âm thâm trầm, da thịt ngăm đen vẫn cường tráng như cũ, ánh mắt vẫn thâm thúy như trước, thế nhưng nét tiêu sái ngày nào đã không còn nữa!

“Ta đã đến!” Y phục tuyết trắng, mũ mào vàng kim, khuôn mặt trắng nõn trong sáng, “Không phải người muốn ta tới đây hay sao?”

Mỉm cười đi đến trước mặt Tiểu Thiên, nâng khuôn mặt hắn lên, “Người gầy đi nhiều!”

“Người cũng đâu có béo lên!”

“Tiểu quý, mồm miệng vẫn sắc bén thế!”

“Là người ngọc thôi!”

“Ha ha ha ha ~!”

Ôm lấy người, tiến về phía trước, đi lên từng bậc thang cao cao, ngồi xuống. Vệ binh vốn định xông lên lại bị ánh mắt Tiểu Thiên khuyên lui, lẳng lặng nhìn Vương gia của bọn họ thản nhiên ngồi trong lồng ngực của Hồ Khâu, sau đó lui đi, cùng đợi ở ngoài cửa!

“Chuyện của người ta đã biết hết rồi, thập thất hoàng tử!”

Vui đùa ôm lấy, cảm nhận thân thể mảnh khảnh trong lòng.

“Chuyện của người ta cũng biết a, nam nhân vì yêu vợ mà trở nên điên cuồng!”

Siết chặt cánh tay, Tiểu Thiên liền cảm thấy đau đớn khi bị y trói buộc, thế nhưng hắn vẫn mỉm cười, bởi vì điều đó đã chứng minh điều hắn nói là chính xác.

“Không tồi, đúng là ta điên rồi, nhưng chẳng lẽ người không hề ngẫm lại xem ta vì sao lại trở nên điên cuồng như vậy ư?”

Trầm thấp uy hiếp, cho dù làm bộ như chẳng hề để tâm, nhưng sự run rẩy trên thân thể kia vẫn thành thực tố cáo hết.

“Nàng đã chết, thế nhưng nàng không cam lòng, người có biết hay không, nàng muốn trở về, muốn trở về quê hương của mình.....!”

Tiếng thì thầm uy hiếp, người bị Hồ Khâu Diêu trói buộc, giấy dựa muốn trốn, thế nhưng không thể đào thoát nổi.

“Vậy nên, vậy nên, người tới đây ~”

“Đúng vậy, ta mang nàng về nhà, thế nhưng những kẻ đó không cho ta tiến vào, vậy nên.....!”

“Người rốt cục muốn làm gì? Là người đã hại chết nàng!”

Xương cốt như sắp bị trói đứt, cố gắng nói, mặc dù khiến người kia phẫn nộ, nhưng mà, bây giờ phải đi khỏi đây.....

“Không phải!”

Giấy ra khỏi sự trói buộc, tránh xa nam nhân khủng bố kia, y đã không còn là nam nhân tiêu sái lần đầu hắn gặp nữa, cũng không còn là nam nhân tràn ngập độc chiếm dục ngày nào nữa, y đã già rồi, trong một năm kia y đã già đi nhiều lắm, Tiểu Thiên biết, đó là vì ai!

“Không phải, Tiểu Tình không phải do ta hại chết!”

Ánh mắt tràn ngập tia đỏ, phẫn nộ nhìn kẻ đã xé bỏ hết lớp nguy trang của y, Tiểu Thiên.

Không biết vì sao, khóe môi kia vẫn như cũ nhấc lên, hắn nở nụ cười!

59. Chương 59

“Người yêu nàng?”

“.....”

“Ta nhớ rõ người chưa từng thừa nhận người yêu nàng, thế nhưng sự thật lại chứng minh người yêu nàng!”

“.....”

“Người có biết không, nếu người sớm nói ra, nàng sẽ không chết, nếu người không bỏ qua nàng, nàng cũng sẽ không chết, thậm chí nếu người có thể bỏ nàng nhiều hơn một chút, nàng cũng sẽ không chết như thế!”

“Đừng nói nữa ~!”

Điên cuồng rít gào, nội lực khiến Tiểu Thiên bị chấn động, đau đớn như bị đại chùy ngàn cân đập xuống, máu theo khoe môi chảy xuống!

Không một ai tiến vào, vẫn chỉ có hai người ở đó giằng co!

“Khụ khụ, sao lại không, chẳng lẽ ta nói đúng rồi sao? Là chính tay ngươi buông nàng ra, vì sao lại muốn đồ tội giết nàng lên đầu người khác, để bản thân cảm thấy dễ chịu hơn ư?”

Lau tia máu chảy xuống bên môi, kiên trì đứng thẳng, nhìn nam nhân kia chìm trong thống khổ, lòng cũng chợt nhói đau, bởi vì ít nhất nàng còn có một người nam nhân yêu mình, nhưng chính hắn, cái gì cũng không có!

“Người đang trốn tránh cái gì?”

“Người không hiểu, người không hiểu a ~!”

“Vậy người mau nói a..... Khụ khụ.....!”

“Được, ta thừa nhận bản thân trốn tránh, trốn tránh trách nhiệm về cái chết của nàng, thậm chí kể cả lúc nàng còn sống trên thế gian này, ta cũng vẫn trốn tránh nàng, sợ bản thân sẽ quá mức ỷ lại nàng, cho nên ta tìm, tìm thể thân thay thế nàng, không quan tâm nàng, thể nhưng ngày đó khi nàng ngã xuống, khi nữ nhân ta cho rằng sẽ không bao giờ gục ngã, lại ngã xuống, ta bắt đầu sợ hãi, sợ hãi xác nhận.....!”

Vẫn trầm thấp như cũ, nhưng hòa lẫn trong thanh âm ấy là bi thương. Hồ Khâu đã thật sự thay đổi, biết nhớ nhung ái nhân, hay là vì y trước kia quá giỏi ngụy trang cảm tình của mình?

Đi tới, khẽ chạm vào nam nhân nhìn qua luôn kiên cường kia, hóa ra y cũng yếu ớt, cũng muốn được yêu như thế,

“Đây là cuốn sách nàng giao cho ta, ta nghĩ nên đưa cho ngươi!”

[Buông tha tình yêu? Như vậy sẽ không phải hận quá sâu nữa!]

Dòng chữ xinh đẹp, “Trở về tốt như vậy sao? Có lẽ khi còn sống nàng thật sự hy vọng có thể trở về quê hương của mình, thể nhưng, khi ngươi công thành, đây đã không còn là quê hương của nàng nữa, không phải sao?”

“Ha ha ha, tâm lý chiến khá lắm, tiểu quỷ, ngươi không còn non nớt như trước nữa!”

Nam nhân một giây trước còn lộ vẻ thống khổ, một giây sau đã biến thành một người bá đạo công thành đoạt đất, nắm chặt lấy cánh tay Tiểu Thiên, “Quay về ư? Vậy bao binh lính đã ngã xuống kia của ta hy sinh vì cái gì?”

“Chúng ta cũng đã mất rất nhiều người a!”

“Hừ ~!”

Buông tay, đi xuống bậc thang, trong đại sảnh yên tĩnh vang vọng tiếng bước chân mạnh mẽ của nam nhân, vũng vàng, cường tráng, “Người theo ta quay về đại đô!”

Đưa lưng về phía hắn, không thể nhìn thấy mặt tươi cười của Tiểu Thiên, “Không thể!”

“Vì sao?”

“Người không yêu ta!”

“Hắn cũng không yêu ngươi, không phải sao?”

Nụ cười đầy chinh phục, đợi người nam nhân trước mắt đứng trên bậc thang kia dần khuất phục, nhưng lại chờ được một nụ cười thê lương.

“Nhưng ta yêu hắn a!”

Nhìn, nghe, hay nghĩ, hết thấy tựa như đều chỉ là cảm giác, thể nhưng đó lại là sự thật. Từng ở chung nửa năm, Tiểu Thiên chưa bao giờ nói ra tiếng yêu kia, hôm nay lại bật thốt ra, trong ánh mắt chợt ngập đầy thê lương.

“Ta không phải con mồi của người, cũng không thể bị người chinh phục, ít nhất nơi đây sẽ không!” Mỉm cười đặt tay lên trái tim.

“Người đã thay đổi, trước kia người sẽ không tàn nhẫn như vậy, nga, không, phải nói là không có ánh mắt kiên quyết như thế mới đúng! Ta rốt cục đã tin một hồi hoàng trừ tranh đấu kia là do người gây nên!”

60. Chương 60

“Khụ khụ, con người rồi sẽ thay đổi, không phải sao?”

Cười trả lời, ngực rất đau, đau đến chết lặng rồi!

“Một năm kia người rốt cục đã phải từ bỏ cái gì?”

“Chỉ là yêu hận mà thôi!”

Nhìn nhau cười, thay đổi, ai cũng đã thay đổi, không phải sao? Từng hận nhưng giờ đã yêu, từng cố chấp nhưng nay đã từ bỏ, từng là bạn tốt nay đã trở thành người lạ.

Đi xuống bậc thang, bước đến bên cạnh, không dừng lại, không buông tha, “Nếu không còn thảo luận gì nữa, vậy ta đi đây!”

“Nói cho ta biết, vì sao trong mắt người lại có sự tuyệt quyết như vậy?”

Dừng chân, trên mặt vẫn là nét tươi cười như cũ, “Bởi vì có người bảo ta phải lựa chọn, mà ta, đã có đáp án rất hợp lý rồi!”

Dừng lại một lát, ai cũng không nói một lời, “Ta muốn mười hai tòa thành trì!”

Quay đầu lại, Hồ Khâu Diêu đang mỉm cười, kỳ thật ý cũng không có ý định chuẩn bị công thành lần nữa, nếu không sẽ không dừng lại ở tòa thành trì này. Hồ Khâu thích đánh giặc, nhưng ý biết một vừa hai phải, biết dừng một bước tiến hai bước vì mục đích mở rộng lãnh thổ!

“Ta không có quyền ở đây mà đáp ứng người!”

“Ta biết, ta sẽ ở đây chờ câu trả lời của người!”

Bước ra khỏi đại môn, ánh mặt trời bên ngoài vẫn tươi sáng như vậy, thế nhưng thái dương ngày đông sao có thể có độ ấm!

Triều Dương năm thứ bốn mốt, Lâm Quỳnh vương triều cùng Mục Bối tộc ký kết hiệp ước nhường lãnh thổ, đến lúc này, bản đồ của Lâm Quỳnh vương triều đã thu lại đến mức nhỏ nhất từ trước tới nay!

Gió đầu xuân vẫn lạnh cắt da cắt thịt, thế nhưng dân chúng tựa như không bị đợt gió lạnh buổi kia ảnh hưởng, ai ai cũng cười. Bất luận ai làm hoàng đế, dân chúng cũng không quan tâm, chỉ cần cuộc sống vẫn như trước, không có phân tranh, vậy là đủ!

Đội ngũ sắp xuất phát, lại tìm không thấy thân ảnh vĩnh viễn mỉm cười kia!

“Rất nhiều người đang tìm người.....!”

Dòng sông nhỏ yên tĩnh, ánh dương quang đầu mùa xuân chiếu xuống lấp lánh, trên mặt nước có thể thấy rõ bóng dáng của người thanh niên nọ, không lâu trước kia, hẳn vẫn chỉ là một thiếu niên mà thôi.

Mái tóc đen mượt tung bay, làn da tuyết trắng, khuôn mặt xinh đẹp, hết thảy tựa hồ đều rất hoàn hảo, tuy rằng phải nhường lãnh thổ, nhưng đã không xảy ra chiến sự!

“Ta không muốn trở về, nơi đó không phải nhà của ta!”

Nơi đó không phải, vậy đâu mới là nhà của mình?

Khẽ khàng mở miệng, thanh âm rất thấp, Hồ Khâu ở phía sau tựa như cảm nhận được chút trẻ con trong giọng nói của Tiểu Thiên, mỉm cười, vuốt đầu hắn, dù sao hắn cũng chỉ mới hai mươi mốt tuổi mà thôi.

“Vậy theo ta trở về đi.....!”

“Nơi đó là nhà của ta ư?”

Có lẽ chỉ tại thời khắc này, người trước mắt này, mới có thể bày ra một khuôn mặt như vậy, một khuôn mặt không còn nét ồm trộng nữa.

Khẽ vẩy nước sông, lạnh như băng, lại trong suốt đến như vậy!

“Đó sẽ là nhà của người! Ta cam đoan, nơi đó rất thích hợp với người!”

Lần đó Tiểu Thiên đã nói, hẳn không phải con mồi, có lẽ hẳn thật sự không phải là một con mồi thích hợp. Y đã từng có một con mồi không bị ai, đã từng có một con mồi đặc biệt kiên cường.

“Ta sẽ đưa người đi!”

“Nhưng người không thể cho ta điều đó. Điều ấy của người đã trao hết cả cho người kia rồi, không phải sao?”

Trầm mặc, nhưng vẫn mỉm cười như trước, Hồ Khâu Diêu vẫn cười,

“Ta biết, thế nhưng, ta mang người về là vì, ta không muốn nhìn thấy nụ cười xấu xí này của người!”

Nước sông trong suốt ~ hơi thở tràn ngập không khí mùa xuân

~“Thế nào, người vẫn còn thời gian để.....”

“Không, ta sẽ không đi!”

Xoay người, nụ cười xán lạn, là vì ánh mặt trời chiếu xuống hay chính nụ cười của hắn khiến hắn như được một vầng sáng bao phủ? Nụ cười lúc này của hắn, là nụ cười xinh đẹp nhất mà y từng thấy!

“Người không phải nói không muốn trở về sao?”

“Đúng vậy, không trở về, nhưng mà, ta đã có nơi để đến rồi!”

“Ở đâu?”

Cười, vẫn như trước cười, xán lạn, xinh đẹp, tựa hồ nét bi ai và thê lương trước kia đã không còn nữa, giờ khắc này, đó chỉ đơn giản là một nụ cười mà thôi!

“Có người cho ta hai lựa chọn.....”

Gió nhẹ thổi qua, mặt sông nhô lên tầng tầng gợn sóng

~“Ta đã có..... đáp án của mình rồi..... Đáp án.....!”

Làn gió thổi tan đi câu nói kia, là trời cao không muốn để người khác nghe thấy đáp án ấy của hắn, hay là Tiểu Thiên căn bản không hề nói ra.

Phía sau là thảm cỏ xanh chưa kịp trưởng thành, là bầu trời xanh trong, là từng đám mây bông trắng nhẹ phiêu du trong không trung

~Từng sợi máu đỏ thẫm trong người không biết vì sao chợt đứt đoạn, mái tóc đen mượt, hai mắt sáng ngời dần mờ đi, da thịt trắng nõn được bao bọc trong chiến bào xanh đen dường như càng trở nên xinh đẹp hơn, trong sáng hơn

~Hết thấy đều nói lên hắn xinh đẹp đến mức nào, đẹp đến mức siêu thoát như thế. Thẳng đến hai mươi năm sau, Hồ Khâu Diêu vẫn luôn kể với bằng hữu của y sự xinh đẹp của hắn lúc này, phong thái của hắn lúc này, hết thấy của hắn lúc này.....

Cả nụ cười của hắn lúc này nữa, nụ cười kiên cường quyết tuyệt như thế, nụ cười tràn ngập tình yêu hòa cùng tuyệt vọng cùng cực như thế.....

Ánh mặt trời in dấu trên nền trời xanh, người nọ trong gió nở nụ cười.

Vốn muốn gặp lại, nhưng hết thấy đã không thể trở về!

Triều Dương năm thứ bốn mươi mốt, thập thất hoàng tử Văn Dận Từ vì mệt nhọc quá độ, chết trên đường về, hưởng thọ, hai mươi tuổi, truy hào*, Vĩnh Thiên!

*truy hào: truy tặng, nhưng ta thấy để truy hào có chút cổ trang hơn nên vẫn giữ nguyên

Triều Dương năm thứ bốn mươi mốt, một thế hệ minh quân Chập đế Vũ Văn Chập Tích băng hà, hưởng thọ năm mươi mốt tuổi.

Triều Dương năm thứ bốn mươi mốt, năm Vĩnh Liêm thứ nhất, thập nhị hoàng tử Vũ Văn Hoàng lên ngôi, khai sáng một ngàn năm đế nghiệp.

Vĩnh Liêm năm thứ mười bảy, Phụng Thiên Vương gia nguyên là thất hoàng tử Vũ Văn Khiếu mất, hưởng thọ bốn mươi ba tuổi. Vị Vương gia cả đời không thú thê này trở thành một trong những nhân vật truyền kỳ được người đời về sau say sưa tưởng nhớ.

61. Chương 61

Mai viên tiêu điều, những đóa mai tựa hồ từ khi ta bước vào đã không còn khai hoa nữa, ta là một thô nhân, ta không hiểu vì sao chỉ là một vườn mai đã không thể nở hoa mà vẫn phải chăm dưỡng như vậy, là không nở vút bỏ sao?

Có lẽ ta thật sự không hiểu, không hiểu thói quen của kẻ nhà giàu, đương nhiên cũng chẳng thể hiểu nổi tâm tư của chủ nhân nơi này, người đem ta ra khỏi nơi lao tù dơ bẩn kia, chỉ cần ta đến đây thành người làm vườn, phải biết rằng, ta trước kia chỉ là một tên ngục tốt mà thôi!

A Ba ta là một cô nhi, không có thân nhân, thậm chí cái gọi là bà con xa cũng chẳng có, cho nên ta không có tên, đơn giản chỉ vì ta lớn lên gầy gò giống hệt cây cổ thụ chỉ có ba cành mọc méo mó cạnh bờ sông, cho nên ta gọi là A Ba.

Ta là một thô nhân, ta không hiểu cái gì gọi là lễ phép, ta chỉ biết không được làm chuyện trái với lương tâm, không khi dễ nữ hài tử, cho dù bản thân có thích nàng đi chăng nữa.

Nhìn thê tử và hài tử bên người, ta thủy chung chợt nhớ tới buổi tối thiên cầu ăn trắng mười bảy năm trước, người thanh niên ấy lặng đứng trước cửa sổ nhìn ánh trăng, người thanh niên ấy khi quay đầu lại sẽ luôn thấy nụ cười trên môi hắn.

Trong bóng đêm, hắn đứng ở đó, ta chưa từng biết một nam nhân cũng có thể có bộ dáng xinh đẹp như thế, so với mỹ nữ trong thôn còn đẹp hơn. Nhưng có lẽ đầu óc hắn dường như có bệnh, đến lúc thiên cầu ăn trắng rồi vẫn cứ đứng mãi trước cửa sổ, không né không tránh!

Sự không đành lòng lần ấy, có lẽ đã thật sự cải biến cả đời ta!

Thanh niên xinh đẹp ấy hôn mê trong lồng ngực ta, hắn tỉnh lại, liếc mỉm cười, sau đó uống nước, hết thấy tựa hồ vô cùng bình thường, cho dù hắn có là phạm nhân ngày mai sẽ bị xử tử đi chăng nữa, ta vẫn sẽ làm như vậy, nói trắng ra, ngục tốt thì cũng là con người, trái tim cũng làm từ máu thịt a!

Nhưng hắn không phải, hắn cư nhiên lại là thập thất hoàng tử một đêm giết hại hơn trăm người. Có lẽ ta không có tư cách hận hắn, nhưng một khắc kia, khi ta biết hắn là ai, ta chợt hận hắn. Thế nhưng khi hắn cười rồi đi, cho dù vẫn làm ngục tốt trong không gian lao tù hôn ám, ta vẫn luôn cảm giác thấy sự đau thương của hắn. Ta cảm nhận được, bản thân không hề hận hắn, có lẽ hắn cũng có nỗi khổ của riêng mình mà thôi.

Từ đó về sau, ta không còn gặp lại Vương gia xinh đẹp kia nữa, bởi vì ta bị thất hoàng tử đưa tới nơi đây, một khu mai viên mãi mãi không thể khai hoa.

Vốn cho rằng thất hoàng tử là một người bá đạo, đem ta tới nơi này cũng vậy, bá đạo, chuyên quyền, độc đoán. Thế nhưng, ta đã sai rồi, mười mấy năm ở chung, ta tận mắt nhìn thấy sự đau khổ cùng thê lương của thất hoàng tử.

Từng thấy thất hoàng tử lẳng lặng nhìn mai viên, đó là đêm trước khi thập thất hoàng tử rời đi, y nói y muốn tân trang lại mai viên này, thế nhưng, thật ra, y lại không hề làm như vậy.

Vầng trăng ngày đó thật tròn, ta biết thất hoàng tử đã một ngày chưa từng hồi phủ, y nửa đêm một mình đứng trong mai viên, khe khẽ thì thầm điều gì đó với những đóa mai vĩnh viễn không bung nở. Quá xa, ta thủy chung không thể nghe thấy y nói gì, nhưng ta biết, y rất bị thương.

Ánh trăng cũng tràn ngập thê lương cùng bi ai của sự biệt ly. Bóng người lẳng lặng đứng trong mai viên thực cô tịch vô cùng!

Ngày hôm sau, thất hoàng tử đổ bệnh, không đi tiễn thập thất hoàng tử, ta không biết điều đó nói lên cái gì, ta chỉ biết, đó là chuyện thất hoàng tử hối tiếc cả đời!

Sau đó, ta không còn nhìn thấy thất hoàng tử nữa. Ta vẫn canh giữ ở mai viên như trước, thẳng đến một ngày, mọi người trong thành ai cũng biết tin thập thất hoàng tử mất.

“Người nói xem, hắn rời đi, có phải vì ta đã không giữ hắn ở lại hay không?”

Ngày hôm đó thật hiu quạnh, khắc trong ký ức vẫn còn mới mẻ.

Mai viên yên tĩnh, một nam nhân không ngừng hồi hận, cùng một kẻ làm vườn gốc gác là ta.

Ta nghe y đứng trong gió chậm chậm nói, thế nhưng ta không hiểu ý của y, ta nghĩ, y yêu thập thất hoàng tử đã chết kia, thế nhưng, y sẽ mãi mãi không thể nhìn thấy bóng dáng của người luôn mỉm cười ấy nữa.

Đêm ấy, tựa hồ không trăng, không sao, mọi thứ đều tăm tối, rất tối, rất tối, ta chỉ một giọt nước trong suốt khe khẽ lăn xuống.

Hai ngày sau, hoàng đế băng hà, cử quốc đại tang, rất nhiều người kể lại rằng đó là vì thập thất hoàng tử đã chết. Đó không phải là sự thật, ta cũng không biết rõ, chỉ biết quân gia của thập thất hoàng tử cũng không hề quay về phủ.

Vốn tưởng thất hoàng tử sẽ kế thừa ngôi vị hoàng đế, lại phát hiện ra ta thực gốc, bởi vì ta lại đoán sai rồi, thất hoàng tử không lên ngôi, người ngồi lên vương vị ấy là thập nhị hoàng tử luôn trầm mặc kia, mà thất hoàng tử chỉ là “Vĩnh Thiên” Vương gia!

Ta vẫn không biết vì sao Vương gia không muốn làm hoàng đế, mãi đến lần gặp mặt đó, nga, phải nói là nghe lên mới đúng!

Ngày đó ta tới chăm sóc mai viên đang dần khô kiệt, buổi tối liền thấy vị Vương gia đã rất lâu không xuất hiện kia.

Đêm đó Vương gia mặc áo trắng, có thể rõ ràng nhìn thấy thân thể kia thật hiu quạnh. Y đã suy sụp gầy yếu rất nhiều!

“Ta không cần người làm tất cả vì ta như vậy, nếu người không hài lòng với quyết định của ta, vậy người mau trở về nói cho ta biết a.....!”

62. Chương 62

“Người muốn ta cả đời đều phải nhớ kỹ sự ban ân của người dành cho ta hay sao? Đừng nghĩ, ta không cần, không cần hết thấy sự bố thí của người, ta chỉ cần.....!”

Thanh âm trầm thấp kia chợt biến thành tê thanh kiệt lực rít gào, rõ ràng đang lên án, nhưng sao lại thê lương như vậy,

“Ta không cần người làm tất cả vì ta như vậy a, không cần!”

“Phụ hoàng đi rồi, thế nhưng người lại mỉm cười mà ra đi, người nói rốt cục người có thể cùng Tiểu Văn gặp lại, thế nhưng người lại không cho phép ta chết đi để gặp lại người, bởi vì thi thể của mình người cũng không cho ta thấy lần cuối, người hận ta, nên muốn dùng cách này tra tấn ta ư?”

“Nếu là như thế, vậy thì người đã thành công rồi!”

Nở nụ cười thê lương, dưới ánh trăng nở một nụ cười, không rơi lệ, lại so với khóc càng tuyệt vọng hơn,

“Ta sẽ chờ, chờ đến khi người nguyện ý gặp lại ta mới thôi!”

Ta không hiểu nguyện ý gặp lại kia đại biểu cái gì, ta đoán, có lẽ là chết đi!

Khi đó ta mới biết được, thứ so với cái chết còn thống khổ hơn, thật sự tồn tại!

Thời gian vẫn trôi qua, ta tò mò phát hiện hộ vệ trung thành kia, hộ vệ mọi người đều gọi hắn là Tiểu P từ lúc thập thất hoàng tử rời đi đã không thấy đâu nữa. Về sau ta mới biết được, Tiểu P năm đó đi theo thập thất hoàng tử rồi, nhưng hắn không phải đi theo thập thất hoàng tử một cách quang minh chính đại.

Ta nghe rất nhiều lão bộc trong phủ nói, kỳ thực Tiểu P đối với thập thất hoàng tử tốt lắm, rất tốt, thế nhưng biết bao hiểu lầm lại khiến hắn rời xa thập thất hoàng tử, mãi đến lúc biệt ly kia, Tiểu P lần thứ hai bất cáo nhi biệt đã chứng minh sự hối hận của hắn!

Ta nghĩ, người thị vệ kia so với Vương gia còn hạnh phúc hơn, ít nhất hắn còn có thể làm chuyện bản thân muốn làm!

Đẩy cánh cửa dẫn vào gian phòng phủ đầy bụi kia, nghe hạ nhân nói đó từng là nơi thập thất hoàng tử trụ lại, đã đóng thật lâu, có lẽ đó là ý nguyện của Vương gia.

Lớp tro bụi thật dày, hòa trong tầng được phân rải rác trong phòng, ta biết, đó là loại mê được tốt nhất, cùng sách vở hỗn độn khắp nơi

~Bố trí thực bình thường, nhưng ta biết, đó là sự quyền uy cuối cùng của Vương gia!

Quay đầu lại, thấy Vương gia đang nhìn chăm chú, khi đó ta đã chợt nghĩ mình không xong rồi, thế nhưng chờ mãi lại chỉ thấy y lướt qua mình, cúi đầu kể ra, ta không rõ vì sao Vương gia lại muốn nói cho ta nghe, ta nghĩ, có lẽ, chính vì chỉ còn cách nói ra này, y mới có thể kiên trì chống đỡ, cố gắng sống trong chờ đợi suốt mười bảy năm!

“Hắn không thích mai, nhưng ta lại không biết hắn thích gì, cho nên ta chỉ có thể chờ ở mai viên, ít nhất đó là thứ hắn không thích mà ta biết...”

Trầm mặc, ngoài trầm mặc cũng chỉ còn trầm mặc

~“Hắn nói hắn không phải Tiểu Từ, ta biết, thời điểm hắn nói hắn là Huệ Thành Thiên, hắn thật sự rất đẹp!”

“Người nói xem, có phải ta đã sai rồi hay không? Sai vì hận hắn ư? Sai vì yêu hắn sao?”

“Nếu ta sai, vì sao không nói cho ta biết, nếu ta đúng, vậy vì sao ông trời lại vẫn đưa hắn rời khỏi ta?”

Yên lặng ngồi, ngày đó ta vì Vương gia mà thấp nển, rồi lại thay nển, sau đó, sau đó mới rời đi!

Mai viên vẫn như trước, thế nhưng tấm biển đã đổi thành “Đãi Thiên Cư*“, ta biết y luôn chờ đợi thập thất hoàng tử, nhưng sự chờ đợi ấy sẽ thật sự có kết quả sao?

Ai cũng không biết, ngay cả Vương gia cũng không biết, ta chỉ thấy Vương gia ngày một tiêu tụy, cho dù sinh bệnh y vẫn luôn tới mai viên chờ, có đôi khi tới hỏi y, y ngồi đó làm gì?

Y cũng chỉ cười cười, đã không còn vẻ uy nghiêm trước kia, chỉ còn sự nhân từ đến tuyệt vọng!

Nếu đã tưởng niệm thành si, vậy thứ tình yêu kia cũng đã trở thành một loại thống khổ!

Thứ ấy đâm sâu vào trong lòng, thật sự rất đau rất đau!

Mùa đông năm ấy, hoa mai chợt như có kỳ tích mà bung nở, nở đến vô cùng xán lạn, vô cùng xán lạn, ta nhìn Vương gia lần đầu tiên trong mười bảy năm qua nở một nụ cười thoải mái, ta nghĩ, y đã quên được người mình luôn đau khổ chờ đợi mười bảy năm kia, thế nhưng, thẳng đến cuối cùng, ta vẫn nghĩ sai.

Ta từng hỏi qua nữ nhân lòng mình yêu thương, “Ta thật sự rất ngốc sao?”

Nàng cười nói, “Người không ngốc, kẻ ngốc mới là người cứ mãi chấp nhất kia.”

63. Chương 63

Lúc đó ta nở nụ cười, có lẽ là vậy, có lẽ người ngốc không phải ta, mà là thập thất hoàng tử vì yêu là trả giá hết thấy, là Vương gia chờ đợi ái nhân suốt mười bảy năm, là người ngốc nghếch cứ mãi giãy dụa mà sống kia a!

Ngày hôm sau, ta thức dậy rất sớm, lại thấy Vương gia mặc y phục xanh thẫm đứng trong ánh mặt trời, vẫn anh tuấn tiêu sái như trước, thậm chí còn có thể thấy tươi cười nở trên môi u.

Đi đến bên cạnh y, ta nghĩ ta đã khóc!

Ta thật sự khóc!

Gió nhẹ thổi qua, hoa mai nở rộ,

Trong mai viên

Một người làm vườn thô lỗ,

Một Vương gia theo gió biến mất,

Một người mỉm cười nhìn ánh sáng mặt trời,

Một người.....

Khóc.....!Bản bi kịch – Hoàn

64. Chương 64

Cỡi trần mênh mang, bánh xe lăn cuộn cuộn không dứt,

Trên quan đạo, mấy chục vạn binh sĩ cùng tiến về phía trước, không khó thấy được, chiếc xe ngựa màu lửa đỏ ở trung tâm kia!

Tựa vào tấm đệm thoải mái đằng sau, là đồ Hồ Khâu tặng.

Khóe miệng khẽ nhếch lên, nhìn xa sương* nho nhỏ, thật sự phải quay trở về địa phương kia ư?

(*xa sương: thùng xe:"> Minh để nguyên cho có tỷ gọi là “trang nhã”:>)

Trong tay là than chủy thủ bén nhọn, rất sáng, rất sắc.....

Như vậy là xong. Có phải bản thân như thế rất yếu đuối hay không?

Xa sương lay động, nếu nói trong hoàn cảnh khó khăn thứ con người cần nhất là dũng khí, vậy chuyện tự sát thế này có cần dũng khí lớn hơn thế hay không?

Chỉ còn ba ngày nữa sẽ về tới đại đô, đã ly khai nơi đó hai tháng, có phải người kia đã muốn đem mọi thứ về ta quên hết hay không, có phải bản thân sẽ lại như trước đối mặt với Tiểu P mà phải vờ như không thấy hay không?

Mỉm cười, mỉm cười rút vỏ đao, lộ ra thân đao lóe sáng,

Chạm rãi đâm vào, y phục trắng muốt thấm đẫm một mảng lớn màu đỏ, đôi mắt xinh đẹp cũng dần khép lại

~Đẩy vào thật sâu, chất lỏng màu đỏ tươi từ khóe môi chảy xuống, cúi đầu, thật nhiều máu a

~Đôi môi tái nhợt, khuôn mặt tái nhợt, ngay cả đôi tay đang nắm chặt chủy thủ cũng tái nhợt đến dị thường

~Thế nhưng trên môi vẫn nở một nụ cười, cho dù thống khổ như vậy!

Ra sức đẩy mạnh, rồi buông tay, để mặc thân thể ngã xuống, trong xa sương tràn ngập hương vị máu tanh, như vậy có thể ly khai, có thể rời khỏi thế giới không bao giờ thuộc về chính mình rồi phải không?

Im lặng chờ đợi hắc ám dần bao phủ, Mộng Vong, ta đã đưa ra đáp án của mình rồi!

Cửa xe ngựa chợt mở ra, ánh dương quang chiếu vào xua tan đi sự tối tăm trong xa sương. Người kia..... là ai?

65. Chương 65

Có người cúi xuống ôm lấy Tiểu Thiên đang hấp hối, đau đớn lau đi dòng máu đỏ tươi đang chậm rãi chảy xuống từ khóe môi,

“Ha hã, Tiểu ~ P ~!”

Đưa tay khẽ chạm vào người đã từng quan tâm tới mình rồi sau lại rất nhanh trở thành người lạ,

“Vì sao lại ngốc như vậy ~?”

Ra sức chà lau dòng máu đỏ tươi vẫn không ngừng chảy ra, cho dù đã tận mắt chứng kiến bao cuộc chém giết, thế nhưng đối mặt với mọi đau đớn của Tiểu Thiên, y lại không biết phải làm sao!

“Khụ khụ ~!” Cố gắng nhoen miệng nở một nụ cười, “Người, người không hận ta sao?”

“Không hận, không hận!”

Muốn đưa tay điểm huyết, cầm máu cho Tiểu Thiên, thế nhưng, lại bị đôi tay lạnh như băng kia ngăn lại.

“Đây là ta, là quyết định của ta ~!”

“Đừng chết a, Tiểu Thiên, vì sao lại chọn cách này ~!”

Nhắm mắt lại, cảm nhận được sự ấm áp đã lâu không hưởng thụ được, “Ha hã, không thì ta phải chọn cách nào đây?”

“Người, đừng nói nữa, ta giúp người cầm máu trước đã!”

Tay lại một lần nữa bị nắm trụ, cho dù đã không còn chút khí lực nào, thế nhưng, lại kiên quyết như vậy, tuyệt vọng như vậy, không thể không khiến Tiểu P phân vân, cứu, hay không cứu đây!

“Khụ, ~ khụ ~ Tiểu, Tiểu P, người, người biết không? Nơi này thật sự rất đau!”

Run rẩy đặt tay lên chỗ vết thương vừa bị chủ thủ đâm, cười,

“Nhưng mà, nơi này còn đau hơn nữa...”

“Ta biết!”

Gắt gao ôm chặt thân hình thê lương kia trong lòng, biết hắn rất đau, người ngoài không ai biết hắn đau đến mức nào, sẽ không ai để ý đến vết thương của hắn, thế nhưng hắn thật sự thật sự so với sự đau đớn vết thương gây ra còn thống khổ hơn nhiều!

Nếu tưởng niệm đã thành si, vậy yêu cũng đã trở thành một loại đau khổ!

Cố sức mở hai mắt, lại thấy Tiểu P đang rơi lệ đầy mặt, đôi mi thanh tú hơi nhúu, đưa tay, muốn lau đi những giọt nước mắt đang rơi kia, thế nhưng đã chẳng còn chút sức lực nào nữa.

“Đừng ~ khóc ~ nơi đó ~ nơi đó ~ có, có nhà của ta ~!”

“Không, ta không cho người đi, Vương gia sẽ không để người đi, hắn yêu người, hắn rất yêu người!”

Nhìn thân hình tiều tụy trong lòng dần trở nên vô lực, trong lòng là lo lắng, là bàng hoàng, là đau đớn!

“Không, hắn, hắn không yêu, yêu ta!”

Nhắm mắt lại, hắc ám bao trùm, thế nhưng lại có người tác động lên ý chí của hắn, ý chí muốn sống của hắn!

“Hắn yêu ngươi, ta biết, ta biết mà, hắn đã yêu ngươi từ rất lâu rồi, Tiểu Thiên, tin ta, tin ta một lần nữa thôi!”

Gật đầu, mỉm cười gật đầu, cho dù là lừa gạt, thì đó cũng là từ lòng tốt mà thôi, từng giờ từng khắc của đêm cuối cùng trước khi rời đi ấy, cũng đã khiến hắn vui sướng đến muốn nhảy cẫng lên rồi!

“Ta, tin ngươi..”

Hắc ám bao phủ, dường như có thể nghe thấy tiếng kêu mơ hồ. Âm thanh đau đớn liên tục kêu tên mình ấy, là của ai? Là của ai? Ai lại muốn để ý đến mình như vậy?

Có lẽ nên cười, cười mà rời đi, rời khỏi thế giới vẫn còn người quyến luyến mình ấy!

Ta đang đến đó... Mặc dù nơi ấy tràn ngập tịch mịch cùng thê lương, thế nhưng lại có thể cho ta sự yên tĩnh bản thân khó có được, không còn hận thù, không còn tình yêu, không cần phải xa cầu được yêu thương nữa, hết thảy chỉ còn chờ đợi!

“Hoan nghênh trở về!”

Thanh âm thần nhiên vang lên, đó là ai, ta đã sớm biết!

Nở nụ cười!

Ai đang nở nụ cười?

Ai cũng nở nụ cười!

Chúng ta không hề khóc, phải không?

66. Chương 66

Ôm thân hình tái nhợt của hắn, ta sợ hãi, sợ hắn sẽ chết, ngày đó, khi ta vén rèm lên ấy, ta đã chấn kinh rồi!

Ta vĩnh viễn cũng không nghĩ rằng, người vĩnh viễn sẽ luôn nở nụ cười kia lại lựa chọn phương thức ấy để rời khỏi thế giới này, ta nghĩ hắn sẽ luôn ra sức đứng lên sau mỗi lần ngã xuống như trước, thế nhưng một khắc kia, ta biết mình đã sai rồi, sai khi nghĩ rằng hắn thực kiên cường, sai khi để vẻ tươi cười kiên cường bên ngoài của hắn lừa gạt!

Kỳ thực hắn rất yếu ớt, yếu ớt đến mức một va chạm nhẹ cũng có thể khiến hắn ngã xuống!

Vuốt ve khuôn mặt trắng như sứ của hắn, đau lòng lại càng tăng thêm.

Hắn không chết, nhưng lại chìm trong hôn mê sâu, dường như linh hồn hắn đã không còn ở đó nữa, lưu lại bất quá chỉ còn thân thể không khí lực của hắn mà thôi!

“Nếu có một ngày ta không còn là ta nữa, ngươi có còn đứng phía sau ta như trước hay không?”

Ngươi cười, cười hỏi ta, hỏi ta có luôn đứng phía sau ngươi hay không, mà ta lại nói cái gì?

Ta nói ta sẽ, thế nhưng

~Thế nhưng khi ngươi bị mọi người hiểu lầm, ta lại lựa chọn buông tay, từ bỏ mọi cơ hội chứng minh ngươi vô tội!

“Câu nói kia, ngươi còn nhớ không?”

Câu hỏi khi đó, ta lựa chọn trốn tránh, trốn tránh đôi mắt tràn ngập thê lương kia của ngươi, ta biết, khi nói ra lời ấy, ánh mắt ngươi như đang cầu xin ta quay đầu lại, thế nhưng, ta lại vẫn cự tuyệt!

Nhìn ngươi bước ra khỏi thiên lao, tận đến khi mê man ngươi ngay cả liếc mắt cũng không cho ta đến một lần!

Nhìn ngươi đi ra khỏi thiên lao, ngươi tiêu tụy lại quay đầu cười với ta, mặt cười kia, có phải nói lên sự tuyệt vọng của ngươi đối với ta hay không?

Buổi tối hôm đó, đi qua mai viên, lại thấy Vương gia đứng giữa vườn mai, y phân vân, phân vân có nên buông tay hay không, phân vân giữa hận và yêu!

Rời khỏi mai viên, bóng tối bao trùm con đường nhỏ hẹp, cuối con đường ấy là phòng của ta, vậy, cuối con đường của người là gì?

Ta không hiểu, thậm chí còn bàng hoàng, ta nên hận người vì đã phản bội, hay nên thương tiếc sự yếu ớt của người?

Nếu ta đối với Vương gia là tận trung trước sau như một, vậy cảm tình ta đối với Tiểu Thiên là gì?

Là tình yêu? Là có tình? Hay là thân tình?

Ta không biết, cho đến cuối cùng, ta lại một lần rời đi Vương phủ, đi theo bóng dáng yếu ớt kia, ta vẫn không biết!

Lặng lẽ đi theo, sợ một người yếu ớt như hán phát hiện ra, thầm nghĩ chỉ cần lẳng lặng bảo hộ hán, không để hán chịu thương tổn là được rồi!

Thế nhưng, hán trong sự bảo hộ của mọi người lại lựa chọn cách tự sát, ngay lúc mọi thứ vẫn chưa ổn định hán, lựa chọn cách mỉm cười rời đi!

Tình yêu của hán, đau khổ của hán, xa cầu của hán, sau nụ cười cuối cùng ấy cũng đã lặng lẽ trôi đi!

Về nhà ư?

Nhà người ở đâu?

Ta không biết, lúc này ta mới phát hiện, hóa ra bản thân chưa bao giờ hỏi người, nhà người ở nơi nào.

Nơi đó có người yêu của người hay không?

Hay là người thương tổn người thật sâu?

Gắt gao ôm,

Ta thề, ta sẽ không buông người ra nữa!

Ta thực hiện lời ta nói trước kia

Vĩnh viễn đứng sau lưng người!

67. Chương 67

Ngày đó ta vẫn canh giữ trước Vương phủ yên tĩnh kia như trước, bức hoành treo trên cao kia tựa như đã chứng minh, Vương gia của ta vẫn không hề rời đi!

Vẫn là ngày đó, nhìn Vương gia ôm Tiểu Thiên trầm trầm hôn mê trở về, phía sau là thị vệ đã mất tích nhiều tháng, ta biết, Tiểu Thiên đã trở lại, thế nhưng, chỉ còn lại thể xác!

Đi theo thân ảnh lo lắng, trông hết như hình dáng Chập Tích thống khổ năm nào, giống vô cùng, ngay cả nét hói hận cùng cực cũng giống nhau như vậy, sắc mặt tái nhợt giống nhau, đôi mày nhíu chặt giống nhau, đến cả vẻ đau đớn đến không thể rơi nổi một giọt lệ cũng hết nhau như thế!

Một khắc ấy, ta nở nụ cười!

Vậy ra lịch sử lại một lần nữa tái diễn, hết thảy đều như trước!

“Ta đã từng nói rồi mà, người sẽ hối hận!”

Nhìn vị Vương gia đã từng do dự kia lặng lẽ rơi nước mắt, y yêu hán,

“Ta biết, ta biết.....!”

Gắt gao ôm chặt lấy thân thể yếu ớt kia, tựa như muốn để hán cảm nhận được suy nghĩ của mình, thế nhưng, Tiểu Thiên, người có thể nghe thấy không?

Muốn lưu lại, thế nhưng nơi đó đã không phải nơi ta có thể ở lại nữa, rất nhiều người để ý quan tâm hần, vẫn cần ta phải che chở hay sao?

Phi thân rời đi, có lẽ khi đó ta không biết, lần đó rời đi, là lần cuối cùng ta rời khỏi nơi này, cũng là lần đầu tiên ta rời khỏi Vương phủ sau hai mươi mấy năm chờ đợi ở nơi ấy!

Ánh nến chập chờn, bên trong là tấm cung của hoàng đế, tràn ngập cô tịch cùng buồn bã!

“Năm ấy nếu không phải ta lên ngôi, có phải mọi chuyện sẽ không trở thành như bây giờ hay không?”

“Nếu ta không yêu hần, có phải hần vẫn sẽ ở bên cạnh ta như trước hay không?”

“Nếu ta không cho người hy vọng, có phải người vẫn sẽ là một ảnh vệ không chút cảm tình hay không?”

“Nếu không có tình yêu, có phải hận thù cũng sẽ không tồn tại hay không?”

“Nếu.....!”

Nhìn người tiều tụy nằm trên giường, ta biết, hần sắp rời đi, mà ta, đã vô năng vi lực!

Gắt gao nắm lấy tay hần, cảm nhận nhiệt độ cơ thể của hần, cảm nhận độ ấm chứng minh hần vẫn còn sống!

“Nếu hết thấy đều quay về lúc ban đầu, liệu người có còn yêu ta nữa hay không?”

Ta nở nụ cười, cười khẽ vượt khuôn mặt tiều tụy của hần, khuôn mặt ấy vốn anh tuấn sớm đã trở nên ác độc như thế!

“Nếu hết thấy vẫn lặp lại như vậy cho tới bây giờ, ta vẫn sẽ yêu người! Vậy còn người? Người còn có thể yêu y nữa không?”

Nở nụ cười, hần nở nụ cười!

“Yêu, cho dù kết quả vẫn là như thế, ta vẫn sẽ yêu hần như cũ!”

Mỉm cười nhìn bức tranh bên giường, trong đó có hình ảnh người hần yêu!

“Khanh, giúp ta bới lại tóc một chút được không? Tiểu Văn ở trong mộng nói, y sẽ đứng trên cầu Nại Hà, cùng ta uống Mạnh Bà thang, khi đó chúng ta kiếp sau sẽ được gặp lại nhau, ha ha, y ước hẹn với ta!”

Cười ôm lấy hần, vì hần bới lại một đầu hoa râm, hần đã già, thật sự đã già rồi!

Nhìn hần mỉm cười trong gương, mà ta, có lẽ ta lại khóc!

“Cám ơn người đã yêu ta, thế nhưng ta lại không thể yêu người! Thực xin lỗi!”

Ôm người quay về trên giường, người ở bên tai ta kể chuyện, nhìn người mỉm cười, ta rất muốn mỉm cười lại với người, thế nhưng, ta cười không nổi!

Nhìn người mỉm cười nhắm mắt, trong tay là bức họa vẽ y được cuộn tròn,

“Khanh, người nói xem y liệu có còn nhớ ta hay không? Ta đã già đi rồi!”

“Nhớ rõ, dù người già đi người vẫn rất tuấn tú!”

“Ân, ta cũng nghĩ vậy, cảm ơn!”

“Chập Tích.....?”

“Ân.....?”

“Chập Tích.....?”

“Ân.....?”

“Chập Tích.....?”

“.....”

Nhìn giọt lệ nơi khóe mắt người, đó là của người, hay là của ta?

Ta nghĩ, ta đang nở nụ cười!

Hoàng đế băng hà, Chập Tích, ta nghĩ người chính là vị hoàng đế đầu tiên không có thi thể, bởi vì ta đã trộm nó đi!

Phần mộ cô đơn kia sẽ có người tương bồi, y sẽ không còn cô độc nữa!

Chập Tích.....

Người ở trên cầu Nại Hà, có nhìn thấy Tiểu Văn không?

Y có còn nhận ra người không?

Ước hẹn cuối cùng của các người có thành công hay không?

Nếu hết thấy quay về thời điểm bắt đầu, ta nghĩ, ta sẽ không yêu người nữa,

Giữa người và y lúc đấy, không hề có chỗ trống nào dành cho sự tồn tại của ta!

Nếu hết thấy được bắt đầu lại,

68. Chương 68

Không gian hoang vu bao trùm hết thấy, chỉ có một gian nhà tranh vẫn đứng thẳng, trên đường dẫn tới hoàng tuyền, có một người vẫn đứng lặng ở nơi ấy!

“Tiểu Văn ~1”

Chạy vội tới, đó là lần đầu tiên nhìn thấy thân ảnh kia suốt hai mươi năm qua, chân chân thật thật chạm được vào người ấy!

“Ta yêu người!”

Gắt gao ôm nhau, có nên thấy bi ai hay không? Bi ai vì chỉ khi chết mới có thể gặp lại nhau, thế nhưng, chỉ cần như vậy thôi, đã không oán không hối gì nữa!

“Ta cũng vậy!”

Ôm chặt bờ vai của hắn, nhẹ nhàng thốt ra, thốt ra mọi cảm tình chôn giấu suốt một đời, ta yêu người, yêu người mà chờ ở nơi này, yêu người mà không oán không hối một đời một kiếp!

Thứ gì đang lặn xuống, thứ gì đang nở rộ, thứ gì đang bồi hồi trong lòng hai người?

Gặp lại sau hai mươi năm chờ đợi, có lẽ giờ khắc này, thật sự, thật sự đã mong mỏi từ rất lâu rồi!

Thời gian lẳng lặng trôi qua, nếu có thể, cho dù chỉ dừng lại một chút thôi, cũng cầu xin nó vì bọn họ mà dừng lại!

Một bàn tay tái nhợt vỗ lên bả vai Tiểu Văn

~Cảm thấy y chợt run rẩy, đó là sự vui sướng khi được gặp lại!

Ngẩng đầu, đáp lại là một khuôn mặt đầm nước mắt, khẽ mỉm cười, thế nhưng, rất nhanh liền đổi thành một khuôn mặt nghiêm túc,

“Người hai mươi năm này làm được những chuyện tốt gì rồi?”

“Ngô ~!” Cúi đầu, không nhìn Tiểu Văn nữa, vì sao mỗi lần y muốn nói gì đó lại có biểu tình nghiêm túc như vậy.

“Nói a, rốt cuộc người đã làm những gì?”

“Tiểu Văn, người đừng sinh khí a, ta, ta chỉ là sinh khí.....!”

“Sinh khí?” Dung nhan cùng một người nào đó rất giống, đôi mi thanh tú khẽ điểm những nếp nhăn nhẹ

~“Ân, là ta hận, thế nhưng, lúc đây ta, ta thật sự không chế không được a!” Trộm ngược lên quan sát sắc mặt Tiểu Văn.

“Nói ngắn gọn!”

“Ân, chính là ta cảm thấy mình bị lừa, hơn nữa, con trai ngươi cũng là bị những kẻ bảo thủ ngoài đời kia bắt ép, đương nhiên trong đó cũng có ta nữa, cho nên, ta nghĩ hủy hết cái lũ người bảo thủ đó đi là chuyện tốt, cho nên ~!” Cúi đầu, không dám nhìn Tiểu Văn, Tiểu Văn nhất định đang rất tức giận!

“Cho nên ngươi liền giết hại biết bao người vô tội như thế? Có phải hay không?”

Lời nói sắc bén, thế nhưng, chút ý áy náy nhẹ kia vẫn thấm sâu trong từng câu chữ!

Nếu không phải vì y, có lẽ nam nhân trước mắt này sẽ không làm như vậy!

“Ngươi đừng tức giận a, ta, ta, ta thật sự ~!”

“Ta dẫn ngươi đi xem một người.....!”

Theo y đi, đi tới nơi bọn họ đều sợ hãi!

Hoang mạc hoang vắng, hết thấy đều đơn độc, vàng thái dương trên bầu trời tựa như sẽ vĩnh viễn không bao giờ lặn xuống, thứ lặn xuống, chỉ có lòng người mà thôi!

Một thân ảnh màu trắng lặng lẽ đứng ở nơi đó, nhìn vàng thái dương trên cao kia, đón trọn cơn cuồng phong liên tục thổi qua

~“Tiểu Thiên ~?”

Ngạc nhiên kêu gào, gọi tên thân ảnh tái nhợt trước mắt.

Thế nhưng, mặc tiếng kêu gào có mạnh mẽ thế nào đi chăng nữa, người nọ vẫn không hề quay đầu lại, dù chỉ một chút!

“Tiểu Thiên!”

“Đừng gọi nữa, nó không nghe thấy đâu!” Tiểu Văn mặc trên người y phục xanh thẫm thản nhiên đứng bên cạnh nói.

“A ~?”

“Nó đã đứng ở đó một năm rồi!”

“Một năm? Không thể nào, nó bị thương trước khi ta chết chỉ một ngày, như thế nào lại.....?”

“Ngươi đã đến nơi này được một năm rồi, có biết đây là đâu không?”

Nhìn người vẫn luôn nhìn vàng thái dương ở xa kia, đau thương mơ hồ quanh.

“Hoàng..... tuyên.....?”

Có người nắm lấy tay người kia, đó là ai? Chập Tịch biết!

Khẽ cười, dung mạo người nọ nháy mắt sáng lên, là một mỹ nhân, thế nhưng trong mắt lại tràn đầy sầu bi!

“Đúng vậy, mỗi người đều phải dùng một khoảng thời gian một năm để tới hoàng tuyên. Mà ngươi, đã chết một năm rồi!”

“Vậy, Tiểu Thiên cũng đã chết rồi ư?”

“Nó không chết, nó đem linh hồn mình phong bế ở nơi này, không ai có thể vào được, mà chính nó, cũng ra không được.....!”

Nhìn người ở đằng xa kia khẽ xoay người, mỉm cười, mỉm cười hướng phía bọn họ đi tới, nhìn thấy, thế nhưng ánh mắt hẩn hẩn lại như vậy?

“Mộng Vong, hẳn là sẽ có biện pháp!”

Thản nhiên cười, có lẽ người ấy đẹp nhất khi cười, nhưng nụ cười ấy lại cũng chứa bi thương cùng cực,
“Ta chờ hắn ba trăm năm, thế nhưng cái ta chờ được lại là kết quả như vậy, người có biết hay không, hiện tại ta hận bản thân sao lại không thể tự tay giết chết người ~!”
Hai mắt đỏ như lửa, khuôn mặt dữ tợn, mái tóc đen mượt chợt biến thành màu trắng
~Kim quang thoáng hiện, một đạo thân ảnh ôm lấy kẻ kia, “Vong, đừng như vậy, người có giết hắn ta thì Tiểu Thiên cũng sẽ không đi ra a ~!”
“Buông ra, Tiểu Diêm, nếu không phải vì hắn ta, nếu không phải vì con hắn ta, Thiên Từ sẽ không biến thành như vậy, sẽ không ~!”
Một kẻ giãy dụa, một người can ngăn, một kẻ sợ hãi, một người gắt gao bảo hộ
~“Hắn cứ như vậy thì người sẽ không đợi hắn ở đây nữa ư?”
Không còn giãy dụa, chỉ biết thở dốc, mái đầu bạc biến lại thành suối tóc đen mượt, hai mắt đỏ rực lại khôi phục sắc hổ phách như trước
~“Tiểu Diêm, người biết không? Ta hối hận khi bản thân để hắn đi mất, để hắn tự lựa chọn cách của mình ~!”
“Ta biết!”
Vuốt ve con người tiêu tụy kia, nếu hy vọng có thể chống đỡ người này chờ đợi ở nơi hoang vu như vậy suốt ba trăm năm, vậy cái gì đang chống đỡ con người yếu ớt tái nhợt kia đứng đó chờ đợi?
Tuyệt vọng, tình huống hiện tại của Tiểu Thiên chính là như vậy!
Linh hồn phong bế, cho dù là thần cũng cứu không được, ngoại trừ.....!
“Mộng, ta có cách này, người xem có được không.....?”
Quay đầu lại, vẫn đứng thẳng như trước, nụ cười của hắn, ánh mắt của hắn, hết thảy của hắn, sẽ không bị gió thổi đi nữa ~

69. Chương 69

Tình, là thứ gì?
Là đồ vật? Là dục vọng? Hay là cái gì?
Tình bạn, tình thân, tình yêu lại là cái gì?
Là cái gì?
Đó hắn là một ván bài đi, một ván bài vĩnh viễn không thể nhìn thấy kết cục, mà con người sa vào trong ván bài ấy lại là những dân nghiện cờ bạc mãi mãi điên cuồng!
Thắng thua chỉ trong chót lát!
Thế nhưng, số tiền đặt cược lại quyết định sự thắng thua lớn nhỏ của ván bài!
Ngày đó, thế giới đều tiến nhập bóng tối, không trung màu đen, mặt đất màu đen, dòng sông màu đen, màu đen tựa hồ đã tuyên cáo sự thống trị của nó ở nơi này ~
Ba nam nhân sau một năm bốn ba, liền tiến nhập giấc ngủ nặng nề
~Trong cơn mộng mị ngập đầy bóng tối có người đang tới gần, tới gần thân thể của bọn họ, tới gần linh hồn của bọn họ
~“Ta là Lâm Mộng Vong, cũng chính là Mạnh Bà mà người nhân gian các người hay gọi. Các người có thể không biết ta, thế nhưng, các người hắn là biết Huệ Thành Thiên ~!”
Thanh âm thản nhiên, cho dù rất nhẹ, thế nhưng vẫn vô cùng rõ ràng!

“Hắn không chết, nhưng linh hồn hắn lại bị rất nhiều yêu hận tình cừu phong tỏa, để mở ra cần phải có chìa khóa, thế nhưng những mảnh chìa khóa ấy lại nằm trên người các người ~!”

Không ai trả lời, bởi vì Mộng Vong không cần câu trả lời của bọn họ, chỉ cần bọn họ lắng nghe!

Không gian vẫn tối đen, bóng tối ấy tràn ngập thể lương và bi ai, vì sao lại đau thương? Vì ai mà đau thương?

“Hồ Khâu Diêu, mảnh chìa khóa trên người người chính là thành tựu khi người thống trị được biết bao vùng đất, là mục đích mà người luôn phấn đấu đạt được đã mấy chục năm, sự thống nhất các đại lục. Nếu người giao ra mảnh nhỏ ấy, người sẽ vứt bỏ tham vọng thống trị của người, nói cách khác, sinh mệnh người vốn gắn với vận mệnh thống nhất kia!”

Từ bỏ ư? Làm một kẻ vì người mình luôn thương tiếc và muốn quan tâm mà trả giá hết thấy!

“Trương Bích Cô, mảnh chìa khóa trên người người chính là võ công cái thể của người, nếu người giao ra mảnh chìa ấy, chính là người đã lựa chọn việc từ bỏ mọi tư cách thống lĩnh mười vạn cấm vệ quân kia, biến con đường làm quan của mình thành cuộc đời của một kẻ vô tích sự, chỉ có thể làm một thị vệ nhỏ nhỏ!”

Bỏ qua sao? Làm một kẻ trả giá để người từng chỉ có hiện tại mà không có tương lai kia sống lại!

“Vũ Văn Khiếu, mảnh chìa khóa trên người người không thể nghi ngờ, chính là quyền lực đế vương của người, không cần ta nói, người cũng có thể biết được kết quả của việc từ bỏ điều đó rồi đấy.....!”

Buông bỏ hết ư? Trở thành một kẻ sa chân vào một canh bạc mãi không thể thoát ra, tình nguyện buông tha cho giấc mộng bản thân đã theo đuổi nhiều năm, chỉ vì người kia đã vì y mà trả giá nhiều như vậy!

Thế giới lại một lần nữa khôi phục yên tĩnh, sau đó, âm thanh nọ lại vang lên

~“Vậy đáp án của các người là ~!”

Ánh sáng dần hiện ra, giấc mộng tựa hồ như phải tỉnh lại rồi, câu trả lời thuyết phục nhất vẫn còn chưa có

~“Các người tự quyết định đi, để xem liệu kỳ tích có thể xuất hiện hay không ~!”

Tỉnh mộng, hết thấy lại như cũ, Khiếu vẫn ngồi trong vườn, vẫn không ngừng ngắm nhìn Tiểu Thiên đang hôn mê. Nếu giấc mộng này là thật, ta nguyện ý thử, thế nhưng, nếu là giả thì sao?

Cược, hay không cược đây?

70. Chương 70

Ba người, cho dù cách xa nhau ngàn dặm, nhưng đều chung một nỗi ngờ vực!

Từ bỏ sao?

Nếu đó là giả, vậy việc từ bỏ ấy sẽ khiến bọn họ mất đi thứ trọng yếu nhất trong sinh mệnh bọn họ!

Nếu là thật thì sao?

.....

Một chiếc chìa khóa với ba mảnh nhỏ,

Thiếu một mảnh, vậy sẽ thất bại.....

Thật sự phải từ bỏ sao?

.....

Ván bài này người thắng là ai?

Là ai?

Là ai ư?

Kết quả sẽ theo thời gian quay ngược lại mà dần hé lộ.....

.....

.....

Triều Dương năm thứ bốn hai, sau khi tiên đế Chập Tích băng hà một năm, sau khi ngôi vị hoàng đế bị bỏ trống một năm, thập nhị hoàng tử Vũ Văn Hoàng lên ngôi, sửa niên hiệu thành Vĩnh Liêm.

Cùng năm, Mục Bối tộc Hồ Khâu Diêu cùng với các quốc gia lân cận, thậm chí cùng cả những quốc gia ở miền xa xôi, đã ký kết hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau!

Vẫn trong một năm ấy, Trương Bích Cô nguyên là thị vệ của thất hoàng tử từ lầu cao trượt chân ngã xuống, mặc dù không sinh bệnh nguy hiểm, nhưng lại mất đi một thân vô công!

Một ngày nào đó, có người nở nụ cười, cười với tâm linh dần dần bước ra kia mà nói, “Ta sẽ vẫn chờ ở nơi này, vĩnh viễn!” Trong đôi mắt ấy là tia lệ quang chứa đầy hy vọng, đối lại chính là nụ cười xán lạn của bạch y nhân không có bóng nọ!

“Ta sẽ hạnh phúc ư?”

“Sẽ!”

Nở nụ cười,

Đã từng nói rằng bản thân sẽ không khóc,

Cho nên ta không khóc

~“A a a a

~!”

Tiếng thét chói tai phá vỡ mai viên yên tĩnh, tiếng kêu ấy cũng tựa hồ lay động từng tấm cánh mai, rơi xuống trên người bạch y nhân.

“Có chuyện gì a, làm sao lại lớn tiếng như vậy!”

Thanh âm trầm thấp, vẻ ngoài tuấn lãng, Khiếu tựa hồ vẫn tiêu sái như trước, thế nhưng lại thêm vài phần tang thương!

Từng có người hỏi, người hỏi hận ư?

Y lại hỏi lại, người có hối hận không?

Người phía sau cười, người phía trước cũng cười, mà y cũng cười!

Không hối hận, cho dù người ấy cả đời này cũng không thức dậy đi chăng nữa!

“Vương, Vương gia ~~!”

Gió nhẹ lướt qua, hoa mai lại rơi xuống

~“Huệ công tử đang rơi lệ.....!”

..... Bản HE – Hoàn

71. Chương 71: Tổng Kết Nhân Vật

Phối hợp diễn không thể thiếu Tiểu P: Vốn tên là Trương Bích Cô, y vô cùng trung thành với Thất hoàng tử, không tiếc hi sinh sinh mệnh của mình, yêu mến Tiểu Thiên, không tiếc vì hắn vào nơi nước sôi lửa bỏng, ôn nhu, thiện lương. Thế nhưng y cũng có lúc lưỡng lự, cho đến cuối cùng, y vẫn chần chừ luẩn quẩn giữa Tiểu Thiên và Thất hoàng tử, không thể lựa chọn bên nào, thế nhưng, về sau rốt cục y đã đưa ra sự chọn lựa nên có mà y sẽ không bao giờ phải hối hận nữa!

Vũ Văn Chập Tích: yêu sâu đậm phụ thân của Tiểu Từ, yêu đến mức không do dự nhốt người ấy lại bên cạnh mình, không tiếc dùng ngôi vị hoàng đế để đổi lấy phân cảm tình chấp nhất ấy, thế nhưng, lại vô tình hại chết người yêu!

Yêu hai mươi năm, coi giữ hai mươi năm, hối hận hai mươi năm, kết quả lại chỉ nhận được một câu, người ấy hận y!

Là yêu đã bức y điên rồi, vẫn là yêu bức y điên rồi. Có lẽ không ai biết, chỉ biết rằng, y yêu người ấy, yêu đến từ bỏ mọi thứ, yêu đến mức muốn hủy diệt chính mình, hủy diệt mọi thứ của mình ~!

Kết cục của y nên là gì, là kết cục thể nào mới có thể khiến nam nhân điên cuồng vì yêu này cảm thấy hạnh phúc?

Luật Duyên: Y có yêu Chập Tích không? Nếu yêu, vậy vì sao lại từ bỏ thứ cảm tình ấy, lựa chọn cái chết? Nếu không yêu, vậy vì sao lại vì hấn mà cam nguyện trả giá hết thảy? Thế nhưng, là thứ tình yêu như thế nào, mới có thể khiến một người nguyện chôn sâu tâm tình của mình vì người mình yêu? Có lẽ y cũng là một hợp thể mâu thuẫn, để rồi có lẽ sự bi ai của Tiểu Thiên cũng là vì y mà ra, bởi vì y từng không yêu, hai mươi năm sau mới có người biết được sự si tình của y, khiến nam nhân luôn tự trách suốt hai mươi năm kia trở nên điên cuồng. Thế nhưng, nếu thời gian thật có thể quay ngược trở lại, y có lựa chọn đi con đường này nữa không? Có lẽ là có. Vì sao? Có lẽ chỉ vì một câu y yêu hấn, không phải ư?

Tuy rằng thời lượng nói về y cũng không nhiều, nhưng y và Chập Tích là hai vai diễn mà Hết Từ ta đến bây giờ vẫn thấy thương tiếc, hy vọng bọn họ hạnh phúc, thế nhưng, thứ tình yêu quá mức bá đạo, thứ tình yêu quá mức vô tư, có lẽ sẽ chẳng thể có được kết quả viên mãn. Đương nhiên, để cả hai nhân vật xuất hiện, chính là để họ khơi gợi lại chuyện xưa, Hết Từ vì thế mới có thể viết thành một thiên bi thương thể này, dù sao thì diễn viên vẫn có happy ending nhỉ?

Quang Vinh Hoán Khanh: là người thứ ba trong mối tình tay ba kia. Hấn yêu Chập Tích, có lẽ là vì ngưỡng mộ mà yêu. Thế nhưng, hấn dùng kiếp sau để chờ đợi, cứu vãn sai lầm vì hận mà không đi cứu Tiểu Văn.

Hấn ích kỷ, thế nhưng hấn đâu có sai? Hai mươi năm trước hấn từ bỏ tình yêu mình dành cho Chập Tích, nhưng lại ngây ngốc đợi chờ trong Vương phủ người kia dựng cho Tiểu Từ. Đã từng có quyền lực cường đại, nhưng hấn lại chỉ hy vọng được dừng lại ở nơi ấy!!

Hấn thiện lương, thương tiếc Tiểu Thiên, có lẽ là vì cảm động. Nhưng bọn họ đâu phải một người, cho nên hấn chỉ có thể ở một bên ngây ngốc chứng kiến, chứng kiến hết thảy mọi việc xảy ra!

Ta nghĩ hấn là một nhân vật bi kịch, có lẽ chính là như vậy. Mặc kệ hai người kia chết hay sống, ít nhất bọn họ biết được cả hai đều yêu đối phương. Mà hấn cái gì cũng không có, hấn có tình yêu ư? Có lẽ là có, nhưng thứ tình cảm ấy lại như hòn đá nhỏ ném xuống sông, gợn được chút sóng đẩy, thế nhưng mặt nước rất nhanh lại quay trở về vẻ tĩnh lặng vốn có! Hấn có được yêu không? Ta không biết, cả tác giả là ta đây cũng không biết. Có lẽ là không, thế nhưng, tuy rằng hấn không trả giá nhiều như Tiểu Văn, thế nhưng hấn so với Tiểu Văn còn thống khổ hơn, không phải sao?

Vũ Văn Tình: cũng mâu thuẫn như phụ thân nàng, nhưng yêu hận của nàng đều vô cùng cực đoan. Nàng từng hận Văn Luật Duyên nên giết y, thế nhưng nàng cũng từng yêu y, cho nên nàng tuân thủ lời hứa của mình với Văn Luật Duyên, vì phụ thân mình mà trả giá hết thảy, rời xa quê hương của mình. Nàng có yêu trượng phu của mình không? Yêu, vì thế y mới bất chấp hai tay nhuộm đầy máu tươi cố gắng có được ngôi vị hoàng hậu trong tay. Thế nhưng nàng vẫn hận, cho nên nàng lựa chọn chết trên tay Hồ Khâu Diêu. Nàng thương tiếc Tiểu Thiên, lại cũng oán Tiểu Thiên, có lẽ đây chính là nữ nhân, yêu, hận, kết hợp, mới gọi là nhân sinh!

Hồ Khâu Diêu: bá chủ, đa tình, giả dối. Thế nhưng hấn cũng biết yêu, hấn thích nữ nhân chững chạc, lại cũng chán ghét mỹ nữ mưu mô, nhưng hấn lại có thể dễ dàng bỏ qua trí tuệ của Vũ Văn Tình! Mãi đến khi hấn thấy nữ nhân ấy ngã xuống, nhắm lại hai mắt, hấn mới phát hiện bản thân chưa từng vì nàng mà rơi một giọt lệ! Hấn muốn có Tiểu Thiên, thế nhưng, có lẽ đó chỉ là một thứ tham vọng chính phục hoặc lợi dụng. Tuy vậy, cũng không thể phủ nhận, hấn thương tiếc Tiểu Thiên, nên mới kiềm chế bản thân không chạm vào Tiểu Thiên, đương nhiên không nói tới cái chuyện về sau kia!

A Tam: có lẽ không nên xuất hiện, thế nhưng cá nhân ta cho rằng gã cũng là một nhân vật không thể thiếu. Gã bình thường, thô lỗ, là một lưu manh chân chính, nhưng mà, cũng rất thiện lương, đôi mắt có thể nhìn thấy mọi thiện ác trên thế giới. Gã là một ngục tốt, nhưng gã sẽ không vì một người đang sống sau song sắt nhà lao mà khi dễ kẻ đó! Có lẽ là một người vô cùng bình thường, thế nhưng, Hạt Tử ta lại siêu cấp yêu thích kẻ ngu ngốc này!

Mộng Vong: tình nhân kiếp trước, kẻ chờ đợi từ kiếp trước, lẳng lặng chờ đợi nơi hoàng tuyền khô héo kia, vĩnh viễn giữ vững lời thề. Nhưng, cảnh còn người mất, hối hận vì đã do dự năm đó vẫn là nên trách tạo hóa trêu người ư? Có lẽ là không, có lẽ hắn cũng bị sự chấp nhất lúc ấy chinh phục, cam nguyện vì người kia mà vĩnh viễn chờ đợi! Mạnh Bà, đẹp, thế nhưng hắn đẹp một cách bi thương, chỉ vì một lần tương hội, hắn nguyện chờ đợi hàng vạn năm!

Thiên Tử: là kiếp trước của Tiểu Tử và Tiểu Thiên, chấp nhất, si tình, thông minh, yêu một người đến mức bát canh Mạnh Bà kia cũng không có tác dụng với y, có lẽ thật sự rất vĩ đại. Về sau y chết, thậm chí đến linh hồn cũng không còn đầy đủ, nhưng y vẫn có được một lời hứa hẹn khi xưa, cho nên, y không oán không hối!

Toàn văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-khong-khoc>